

РАЗГОВОРИ С БОГА

Един необикновен диалог

Книга 1

Нийл Доналд Уолш

1995

www.angeli-raja.eu
www.angels-heaven.org

С ПРИЗНАТЕЛНОСТ ОТ АВТОРА

Първо, последно и винаги бих искал да изразя благодарността си към Източника на всичко, което се намира в тази книга, на всичко, което е живот — и на самия живот.

Второ, искам да благодаря на духовните си учители, сред които са светии и мъдреци от всички религии.

Трето, ясно ми е, че всички ние можем да съставим списък от хора, чието докосване до живота ни е толкова дълбоко и значително, че не подлежи на описание; хора, които са споделили с нас мъдростта си, казали са ни истината си, понесли са с безкрайно търпение страданието, което сме им причинили с грешките и слабостите си, виждайки у нас винаги най-доброто. Хора, които са ни приемали такива, каквито сме, но в същото време са отхвърляли тази част от нас, която не е била резултат на истински избор, и по този начин са ни помогнали да израснем.

Освен родителите ми, сред хората, които са ме подкрепили по този начин, са Саманта Горски, Тара-Дженел Уолш, Уейн Дейвис, Браян Уолш, Марта Райт, късния Бен Уилс Младши, Роланд Чеймбърс, Дан Хигс, Бери Картър II, Елън Мойер, Ан Блакуел, Свободно Танцуваща Зора, Ед Келер, Лайман (Бил) Грисуолд, Елизабет Кюблер-Рос и милия ми Тери Кол-Уитакър.

Искам да включа в тази група и бившите си партньори, като от уважение към тях ще проявя дискретност, и няма да спомена имената им, но чийто принос към живота ми съм отчел и ценя дълбоко.

И докато благодарността за всичко, с което са ме дарили тези чудесни хора, изпълва сърцето ми, това, което ме сгрява особено, е мисълта за моята помощничка, съпруга и партньорка Нанси Флеминг Уолш — жена с изключителна мъдрост, съпричастие и обич, която ми показва, че най-висшите ми представи за човешките взаимоотношения могат да не си останат само във въображението ми, а да се превърнат в сбъднати мечти.

Четвърто и последно, искам да изразя признателност и към някои хора, с които никога не съм се срещал, но чийто живот и дело са ми повлияли толкова силно, че не мога да оставя този миг да отmine, без да им благодаря дълбоко за миговете на изключително удоволствие, проникване в дълбините на човешкото състояние и просто и чисто Жизнеусещане (тази дума си я измислих!), които са ми дали.

Нали знаете как се чувствате, когато някой ви е дал да опитате вкуса на велик момент от онова, което е действителния живот? За мен повечето от тези хора са били творчески личности и изпълнители, защото черпя вдъхновението си от изкуството, където се оттеглям в моменти на размисъл и където намирам най-красивия израз на онова, което наричаме Бог.

И така, искам да благодаря на ... Джон Денвер, чиито песни докосват душата ми и я изпълват с нова надежда за това, какъв може да бъде животът; Ричард Бах, чиито произведения проникват в живота ми, като че ли са създадени от мен, описващи толкова голяма част от собствените ми преживявания; Барбара Стрейзанд, чиято режисьорска, актьорска и музикална артистичност отново и отново грабва сърцето ми, карайки го да чувства, а не просто да знае кое е истинското; и на късния Роберт Хайнлайн, чиято литература съдържа прозрения, повдига въпроси и дава отговори по начин, към който никой друг дори не се е осмелявал да се доближи.

На
Ан М. Уолш,

която не само ме научи, че Бог съществува,
а и отвори съзнанието ми към чудната истина,
че Бог е най-добрият ми приятел
и която беше за мен далеч повече от майка,
като роди у мен копнежа и обичта към Бога и всичко добро. Мама беше първата ми
среща с ангел.

И на
Алекс М. Уолш,
който през живота ми многократно ми казваше:
„Лесна работа”,
„Не нужно да приемаш Не за отговор”, „Сам създаваш късмета си” и
„Там, откъдето това е дошло, има още”.
Татко беше първото ми изживяване на безстрашие.

ВЪВЕДЕНИЕ

Стоиш пред прага на едно изключително преживяване. Стоиш пред прага на един разговор с Бога. Да, да. Знам... това е невъзможно. Вероятно мислиш (или си бил научен), че това е невъзможно. Човек може да говори на Бога, разбира се, но не и с Бога. Искам да кажа, че Бог няма да отговори, нали? Поне не под формата на обикновен всекидневен разговор!

Така си мислех и аз. Тогава тази книга ми се случи. Имам го предвид буквално. Тази книга не бе написана от мене; тя ми се случи. И като я прочетеш, тя и на тебе ще ти се случи, *защото всички ние сме водени към истината, за която сме готови.*

Животът ми сигурно би бил много по-лек, ако бях запазил всичко това в мълчание. Но не това беше причината то да ми се случи. Затова каквито и неудобства да би ми причинила тази книга (като да ме нарекат: богохулник, измамник, лицемер, който не е живял тези истини в миналото си, или може би най-лошото — свят човек), вече ми е невъзможно да спра този процес. Нито пък бих искал. Имах възможност да се отдръпна от всичко това, но не я приех. Реших да се вслушам в това, което инстинктът ми подсказваше за тази книга, вместо в онова, което ще каже за нея по-голямата част от света.

Инстинктът ми подсказва, че книгата не е безсмислица, свръхактивност на незадоволено духовно въображение или просто оправдание на човек, търсещ реванш за пропиления си живот. О, премислял съм ги всичките тези неща — едно по едно. Дадох на няколко души да прочетат този материал, още като ръкопис. Те бяха трогнати. И плакаха. И се смяха, заради радостта и хумора в него. И животът им, както ми казаха, се промени. Бяха разтърсени. Бяха усетили прилив на сила.

Много от тях казаха, че са били преобразени.

Тогава вече знаех, че тази книга е за всекиго и че трябва да бъде издадена, защото е чудесен дар за всички, които наистина търсят отговори и които наистина се интересуват от въпросите; за онези, които са поели на поход към истината с искреност в сърцето, копнеж в душата и с отворено съзнание. И това в общи линии сме всички ние.

В тази книга са разгледани повечето (ако не всички) въпроси, които някога сме си задавали за живота и любовта, предназначението и смисъла, хората и взаимоотношенията, доброто и злото, вината и греха, прошката и изкуплението, пътеката към Бога и към ада...всичко. Директно се обсъждат секс, сила, пари, деца, семейство, развод, работа, здраве, онова, което предстои, и онова, което е било..., всичко. Изучават се войната и мирът, знаенето и незнаенето, вземането и даването, радостта и тъгата. Разглежда се конкретното и абстрактното, видимото и невидимото, истината и неистината.

Можеш да кажеш, че тази книга е „последната дума на Бог за нещата“, въпреки че за някои хора може би ще е проблематично, особено ако са от онези, които смятат, че Бог е спрял да говори преди 2000 години или ако е продължил да общува с някого, то е било само със святи мъже, лечителки или с някой, който е медитирал в продължение на 30 години, или е бил добър 20 години, или най-малкото е бил полуприличен за 10 години (аз не попадам в никоя от тези категории).

Истината е, че Бог говори на всекиго. На добрия и на лошия. На светеца и на мошеника. Разбира се, и на всички нас, които сме по средата. Да вземем например теб. Бог е идвал в живота ти по много пътища и това е един от тях. Колко пъти си чувал старата аксиома: Когато ученикът е готов, учителят се появява? Тази книга е нашият учител.

Малко след ката тази книга започна да ми се случва, вече знаех, че говорех с Бога. Непосредствено, лично. Неоспоримо. Знаех, че Бог отговаряше на въпросите ми право пропорционално на способността ми да осмислям. Получавах отговорите по начин и на език, които Бог знаеше, че ще разбере. Това обяснява до голяма степен разговорния стил на писане и споменаването на материали, които съм събрал от други източници и от предишни свои преживявания. Сега знам, че всичко, което някога е идвало при мен в живота ми, е идвало при мен от Бога, и в момента просто се събира в един великолепен, завършен отговор на всеки въпрос, който някога съм имал.

Някъде пътъм осъзнах, че всъщност се създава книга — книга, предназначена за публикуване. Естествено беше ми казано специално в по-късната част на диалога (през февруари 1993 г.), че ще бъдат издадени три книги и че:

1. Първата ще разглежда главно лични теми, насочени към предизвикателствата и възможностите в живота на индивида.

2. Втората ще се занимава с по-глобални проблеми от геополитическия и метафизичния живот на планетата и с предизвикателствата, пред които е изправен светът.

3. Третата ще бъде посветена на всеобщи истини от най-висше ниво и на предизвикателствата и възможностите на душата.

Тази е първата от трите книги, завършена през февруари 1993 г. За по-голяма яснота ще уточня, че записвайки диалога на ръка, подчертавах или заграждах думи и изречения, които идваха до мен със специално ударение ката че ли Бог ги избумтяваше. Тези пасажки бяха по-късно отпечатани с курсивен шрифт.

Имам нужда да кажа, че сега, след като съм прочел и препроучал мъдростта, съдържаща се тук, съм дълбоко засрамен от собствения си живот, който е белязан от продължителни грешки и провинения, срамно поведение и някои избори и решения, които другите сигурно ще сметнат за нараняващи или непрости. Неизразимо благодарен съм за всичко научено, а открих и че имам още да уча с помощта на хората около мен. Дълбоко съжалявам, че то беше свързано с болката на други. Моля за извинение всички, че уча толкова бавно. В същото време Бог ме окуражава да си дам прошка за неуспехите и да не живея в страх и чувство за вина, а винаги да продължавам да опитвам — да продължавам да опитвам да изживявам все по-величествени представи.

Знам, че Бог иска това от всички нас.

Нийл Доналд Уолш
Сентрал Пойнт, Орегон
Коледа 1994 г.

1

През пролетта на 1992 г. — около Великден, доколкото си спомням — в живота ми се случи необикновено явление. Бог започна да разговаря с теб. Чрез мен.

Нека да обясня.

По това време бях много нещастен в личен, професионален и емоционален план и животът ми се струваше неуспешен на всички равнища. Както имах от години навика да записвам мислите си в писма (които обикновено никога не изпращах), взех доверения си жълт тефтер и започнах да изливам чувствата си.

Този път вместо поредното писмо до човек, който си представях, че ме измъчва, си помислих да се насоча право към първоизточника, към най-големия „мъчител“ от всичките. Реших да напиша писмо на Бога.

Беше ядно и разгорещено писмо, изпълнено с объркани, изопачени и осъдителни мисли. А също и с куп разгневени въпроси.

Защо животът ми не върви? Какво е необходимо, за да го накарам да потръгне? Защо не мога да намеря щастие в личните си взаимоотношения? Винаги ли ще ми се изплъзват необходимите пари? И накрая най-важното: *какво съм направил, за да заслужа живот, изпълнен с постоянни битки?*

За моя изненада, както дописвах последния от горчивите си въпроси, които ми се струаха без отговор, и се готвех да захвърля химикалката настрана, ръката ми остана на листа, задържана сякаш от някаква невидима сила. Внезапно химикалката започна да се *движи сама*. Нямах никаква представа какво ще напиша, но изглежда някаква мисъл се зараждаше и аз реших да се оставя на течението ѝ. Излезе следното...

— Действително ли искаш отговор на всички тези въпроси или просто си изкарваш яда?

Премигнах... и тогава в главата ми дойде отговор. Записах и него.

— И двете. Разбира се, че си изливам яда, но ако тези въпроси имат отговори, адски много бих искал да ги чуя.

— “Адски много би искал”... много неща. Не би ли било добре “райски много” да ги искаш?

Написах:

— Това пък какво означава?

Преди да се усетя бях започнал разговор... и то не толкова говорех аз, колкото ми се *диктуваше*.

Тази диктовка продължи три години и по онова време нямаш и представа накъде отивам. Отговорите на въпросите, които записвах, никога не идваха, докато въпросът не бъде изписан докрай и докато не *оставя настрана собствените си мисли*. Често

отговорите идваха по-бързо, отколкото можех да записвам, и започнах да реда драскулки, за да не изоставам. Когато се почувствах объркан или загубех усещането, че думите идват от някъде другаде, оставях химикалката и излизах от диалога, докато отново получа вдъхновение — прощавай, но това е единствената дума, която наистина пасва да се върна към жълтия тефтер и да започна да пиша отново.

Разговорите продължават и сега, докато пиша това. И по-голямата част от тях се намира на страниците, които следват... страници, съдържащи един невероятен диалог, на който аз отначало не вярвах, след това приех, че има лична стойност, но който сега разбирам, че е бил предназначен не само за мен самия. Бил е предназначен за теб и за всеки, който е стигнал до тази книга. Защото моите въпроси са и твои.

Искам от теб час по-скоро да станеш участник в този диалог, защото истински важна е не *моята*, а *твоята история*. Твоята житейска история е онова, което те доведе тук. *Твоето* лично изживяване е онова, за което става дума в този материал. Иначе ти нямаше точно сега да го държиш в ръце.

И тъй, хайде да започнем с въпрос, който си задавам отдавна. Как говори Бог и на кого? Ето отговорът, който получих:

- Аз говоря на всекиго. Непрекъснато. Въпросът е не на кого говоря, а кой ме слуша?

Заинтригуван, помолих Бога да обясни по-подробно. Ето какво каза:

— Най-напред нека да заменим думата *говоря* с думата *общувам*. Тя е много по-хубава дума, по-пълна и по-точна. Когато се опитваме да разговаряме един с друг — аз с теб или ти с Мен, тутакси се хващаме в невероятната ограниченост на думите. Затова аз не общувам единствено с думи. Всъщност правя го рядко. Обичайната ми форма на общуване е с *чувството*.

Чувството е езикът на душата.

Ако искаш да разбереш своята истина за нещо, виж какво *чувстваш* към него.

Понякога чувствата се откриват трудно — и често още по-трудно се приемат. Но в най-дълбоките ти чувства се крие твоята най-висша истина. Номерът е да се стигне до тези чувства. Ще ти покажа как. За пореден път. Ако поискаш.

Отвърнах, че действително искам, но точно сега имам по-голямо желание за пълен и завършен отговор на първия ми въпрос. Ето какво каза Бог:

— Аз общувам също и с *мисъл*. Мисълта и чувството не са едно и също нещо, въпреки че могат да се проявяват едновременно. В общуването с мисъл често употребявам образи и картини. Затова мислите са по-ефективно средство за общуване, отколкото само думите.

Освен чувства и мисли използвам и *изживяването*, като главен метод на общуване.

Най-накрая, когато и чувствата, и мислите, и изживяването не постигнат успех, прибягвам към *думите*. Думите наистина са най-неефективното комуникационно средство. Те най-лесно се подават на неправилна интерпретация и най-често биват криворазбрани.

А защо е така? Заради това, което думите са. Те са просто произнесени звуци: *шумове*, които *изобразяват* чувства, мисли и изживявания. Думите са символи. Знаци. Те не са Истина. Не са същността.

Думите могат да ти помогнат да разбереш нещо. Изживяването ти позволява да знаеш. И все пак има неща, които не можеш да изживееш. Затова съм ти дал и други инструменти за познание. Наричат се чувства. Също и мисли.

Върховната ирония тук е, че всички вие придавате такава голяма тежест на Божията Дума и толкова малко значение на изживяването.

Всъщност за вас изживяването има толкова ниска стойност, че когато *изживяването* ви на Бога, се различава от *чутото* за Бога, вие автоматично *отхвърляте изживяването и запазвате думите*, а би трябвало да е точно обратното.

Изживяването ти и чувствата ти към нещо представляват онова, което ти фактически и интуитивно знаеш за него. Думите могат единствено да се опитват да *символизират* знанието ти и често могат да го *объркат*.

Ето начините, по които общувам. Но не всички чувства, и не всички мисли, и не всички изживявания, и не всички думи идват от Мен.

Много думи са изречени от други в Мое име. Много мисли и чувства са предизвиквани от причини, които не са директно Мое творение. Много изживявания са резултат от тях.

Задачата тук е ясно да можеш да разграничаваш. Трудността е да познаеш разликата между послания от Бога и информация от други източници. Отделянето на едното от другото е лесна работа, ако се прилага следното основно правило:

Моя винаги е Най-висшата ти Мисъл, Най-ясната ти дума, Най-великото ти Чувство. Всичко по-малко от тях идва от друг източник.

Така задачата за разграничаването става по-лека, защото дори начинаещ без затруднение ще познае Най-Висшето, Най-Ясното и Най-Великото. Ще ти дам и още напътствия.

Най-висшата Мисъл винаги е мисълта, която съдържа радост. Най-ясните Думи са думите, съдържащи истина. Най-великото Чувство е чувството, което наричаш обич.

Радост, истина, обич.

Те са взаимозаменяеми и всяко едно от тях води до другото. Няма значение в какъв ред ги поставяш.

След като с тези напътствия вече може да се разпознаят Моите послания сред послания, идващи от другаде, остава единствено въпросът дали ще се обърне внимание на тези послания.

Това не се случва с повечето Ми послания. С някои, защото звучат твърде хубаво, за да са истина. С други, защото са прекалено трудни, за да бъдат следвани. С много от тях, защото са просто криворазбрани. С повечето, защото не са получени.

Най-силният ми вестоносец е изживяването а вие пренебрегвате дори него. И по-точно пренебрегвате *особено* него.

Вашият свят не би бил в сегашното си състояние, ако просто бяхте послушали изживяването си. Резултатът от *не-чуването* на вашето изживяване е, че продължавате да го изживявате отново и отново. Така е, защото целта Ми няма да бъде осуетена и волята Ми няма да бъде пренебрегната. Вие *ще* получите посланието. Рано или късно.

Аз обаче няма да ви насилвам. Никога не ще ви накарам насила. Защото съм ви дал свободна воля — силата да правите онова, което изберете — и никога няма да ви я отнема, никога.

И тъй, ще продължа да ви изпращам същите послания сега, и завинаги, и во веки веков, в който и край на Вселената да се намирате. Безспирно ще изпращам посланията си, докато ги получите, прегърнете и наречете свои.

Посланията ми ще идват в стотици различни форми, в хиляди моменти, в продължение на милиони години. Не можеш да ги пропуснеш, ако наистина слушаш.

Не можеш да ги пренебрегнеш, ако действително си чул. Така нашето общуване ще започне целенасочено. Защото в миналото ти само си Ми говорил, молейки Ми се, пледирайки към Мен, настоявайки пред Мен. Сега и Аз мога да ти *отговоря*, както правя тук в тези редове.

— Как да знам, че това общуване е от Бога? Откъде да знам, че това не става в собственото ми въображение?

— *Каква е разликата?* Не виждаш ли, че мога да работя чрез въображението ти толкова лесно, колкото чрез всичко останало? Ще предизвикам във всеки отделен миг верните мисли, думи и чувства, служещи точно на конкретната цел, като използвам един или повече начини.

Ще знаеш, че тези думи идват от Мен, защото ти (по своя собствена преценка) никога не си се изразявал толкова ясно. Ако си беше отговарял толкова ясно на тези въпроси, нямаше да ги задаваш.

— С кого общува Бог? Има ли избрани хора? Има ли избрано време?

— Всички хора са избрани и всички мигове са златни. Няма човек и няма момент по-избран от друг. Много хора са направили избора да вярват, че Бог общува по особени начини и с избрани хора. Това освобождава хората от отговорността да чуят посланието Ми, а още по-малко да го *получат* и им позволява да приемат думата на някой друг по всички въпроси. Няма защо да Ме слушаш, щом вече си решил, че други са чули мнението Ми по всички въпроси и ти можеш да слушаш тях.

Слушайки онова, което *другите* мислят, че са чули от Мен, *ти* няма защо да *мислиш изобщо*.

Това е основната причина, поради която много хора загърбват посланията Ми на лично ниво. Ако приемеш, че получаващ посланията Ми *пряко*, ще трябва да поемеш и отговорността за тълкуването им. Далеч по-сигурно и много по-лесно е да приемеш интерпретацията на други (дори те да са живели преди 2000 години), отколкото да потърсиш и да разбереш посланието, което може би получаващ сега, в момента.

И все пак, Аз те каня да участваш в нов начин на общуване с Бога. *Двупосочно* общуване. Истината е, че ти си този, който ме покани. Защото Аз дойдох при теб, в тази форма, точно сега *в отговор на твоя зов*.

- Защо някои хора, като Христос например, изглежда чуват повече от Твоите послания отколкото останалите?

- Защото някои хора имат желание наистина да слушат. Те имат желанието да чуят и да останат *отворени* към общуването дори и когато изглежда страшно, или налудничаво, или напълно погрешно.

- Би трябвало да слушаме Бога даже когато казаното ни се струва погрешно?

- Особено когато ви се струва погрешно. Ако мислите, че сте прави за всичко, кому е необходимо да говори с Бога?

Хайде иди и действай така, както знаеш. Забележи, че всички вие правите точно това откакто свят светува. И виж в какво състояние е светът. Ясно е, че има нещо, което сте пропуснали. Очевидно има нещо, което не разбирате. Онова, което разбирате, трябва да ви се струва правилно, защото „правилно“ е понятие, което използвате за обозначаване на нещо, с което се съгласявате. Онова, което сте

пропуснали, следователно отначало ще ви изглежда „погрешно“.

universe-people.com

Единственият начин да се придвижите напред е да си зададете въпроса: „Какво би станало, ако всичко, което смятах за „погрешно“, всъщност беше „правилно“?“ Всеки велик учен знае това. Когато онова, над което ученият работи, не се получава, ученият оставя настрана всички допускания и започва отначало. Всички велики открития са направени благодарение на готовността и способността *да не бъдеш прав*. Ето какво е нужно.

Не можеш да познаеш Бога, докато не престанеш да си казваш, че *вече* го познаваш. Не можеш да чуеш Бога, докато не спреш да мислиш, че *вече* си го чул.

Няма да мога да ти кажа Истината Си, докато не спреш да ми разказваш своята.

- Но моята истина за Бога идва от Теб.

- Кой казва така?

- Другите.

- Кои други?

- Водачи. Пастори. Равини. Свещеници. Книги. *Библията*, за Бога!

- Това не са авторитетни източници.

- Не са ли?

- Не.

-Тогава кои са авторитетните източници?

- Вслушай се в *чувствата* си. Вслушай се в Най-възвишените си Мисли. Вслушай се в преживяното. Когато някое от тях се окаже различно от онова, което са ти казали учителите ти или си прочел в книгите, забрави думите. *Думите са най-несигурният носител на Истината.*

- Толкова много неща бих искал да Ти кажа, толкова много въпроси да ти задам. Не знам откъде да започна. Защо например не се покажеш? Ако наистина има Бог и това си Ти, защо не се покажеш по начин, който всички да можем да разберем?

- Правил съм го много пъти. Правя го отново и в момента.

- Не. Имам предвид по начин, който е неоспорим, който не може да бъде отречен.

- Като например?

- Като например да се появиш сега пред очите ми.

- Правя го в момента.

- Къде?

- Накъдето погледнеш.

- Не, искам да кажа по неоспорим начин. По начин, който никой човек да не може да отрече.

- Какъв би бил този начин? В какъв вид и форма би искал да се появя?

- Във формата и вида, които в действителност имаш.

- Това е невъзможно, защото Аз нямам вид и форма, които вие разбирате. Мога да *приема* форма, която *бихте* разбрали, но тогава всички ще допуснат, че са видели единствената форма на Бога, вместо само една от многото форми на Бога.

Хората вярват, че Аз съм това, което виждат, вместо онова, което *не* виждат. Но Аз съм Голямото Невидимо, а не това, в което се превъплъщавам във всеки отделен момент. В известен смисъл Аз съм това, което *не съм*. Аз идвам от *Небъденето* и винаги се връщам там.

Когато обаче дойда в една или друга определена форма, като мисля, че в нея хората ще Ме разберат, те Ми *приписват тази форма завинаги*.

А ако се появя в какъвто и да било друг вид пред които и да било други хора, първите казват, че не съм се появил пред вторите, защото пред вторите не съм изглеждал така, както пред първите, нито пък съм казал същите неща - тогава как може да съм бил Аз?

Виждаш, че няма значение под каква форма и по какъв начин разкривам Себе си - *какъвто* и начин да избира, *каквато и форма* да приема, *никоя* от тях няма да е непротиворечива.

- Ами ако *направиш* нещо, което би доказало истината за това, кой си Ти без никакво съмнение...

- ...пак ще има хора, които ще кажат, че то идва от дявола или просто от нечие въображение. Или от каквато и да било друга причина извън Мен.

Ако разкрия себе си като Богът Всемогъщи, Вседържец на Небето и Земята и преместя планини, за да го докажа, пак ще се намери някой да каже: „Трябва да е бил Сатаната“.

И затова е така, както и трябва да бъде. Защото Бог не разкрива Божията същност чрез външно наблюдение, а чрез вътрешно изживяване. И когато вътрешното изживяване е разкрило Божията същност, външното наблюдение не е необходимо. А ако външното наблюдение е необходимо, вътрешното изживяване не е възможно.

Тогава, ако е помолено за прозрение, няма как да бъде получено, защото самият акт на искане е изявление, че прозрението го няма; че нищо от Бога не е разкрито в момента пред нас. Подобно изявление създава и изживяването за това. Защото мисълта ти за нещо е *съзидателна*, и думата ти е плодоносна, и мисълта и думата ти взети заедно имат великолепната способност да сътворяват действителността, в която се намиращ. Следователно, ти ще имаш усещането, че *Бог не се разкрива пред теб*, защото, ако *се разкриваше*, ти не би *се молил* за това.

- Значи ли това, че не мога да моля за нищо, което искам? Казваш, че молитвата за нещо всъщност *го отблъсква от нас*?

- Този въпрос е задаван през вековете, и е получавал отговор винаги, когато е бил задаван. Явно не сте чули отговора или пък няма да го повярвате.

На въпроса се отговаря отново с днешни понятия и на съвременен език по следния начин:

Няма да имаш онова, за което се молиш, нито можеш да получиш нещо, което искаш. Така е, защото самата ти молба е изявление за липса и когато казваш, че искаш нещо, просто сътворяваш в действителността си точно това изживяване - че искаш.

Правилната молитва следователно никога не е молитва на искане, а молитва на благодарност.

Когато благодарите *предварително* на Бога за това, което си избирате да изживеете във вашата действителност, вие всъщност приемате, че то е вече там и се случва. Благодарността е най-силното изявление към Бога; потвърждение, че даже преди да сте помолили Аз съм отвърнал.

Следователно никога недей умолява. *Цени и бъди благодарен.*

- А ако предварително съм благодарен на Бога за нещо и то никога не се случи? Това може да доведе до разбити илюзии и горчивина.

- Благодарността не може да бъде използвана като средство, с което да *манипулирате* Бога; като *инструмент*, с който да изиграете Вселената. Не можеш да излъжеш себе си. Съзнанието ти знае истината за мислите ти. Ако казваш „Благодаря ти. Боже, за това и това“, като същевременно си съвсем наясно, че него го няма в настоящата ти действителност, не можеш да очакваш Бог да е *по-малко наясно* от теб и да ти го сътвори.

Бог знае това, което знаеш ти, а това, което знаеш, се появява като твоя действителност.

- Но тогава как да бъда истински благодарен за нещо, което *знам*, че го *няма*?

- Вяра. Ако имаше само зрънце вяра, би могъл да местиш планини. Ще знаеш, че нещо го има, защото Аз съм казал, че го има; защото Аз съм казал, че дори преди да помолиш, ще съм отвърнал на молбата ти; защото Аз съм казал и съм казвал по всеки възможен начин, чрез всеки учител, който би назовал, че каквото и да избереш, избирайки го в Мое Име, то и ще бъде.

- И все пак толкова много хора казват, че молитвите им са останали без отговор.

- Нито една молитва (а молитвата не е нищо повече от пламенен израз на *това, което е*) не остава без отговор. Всяка молитва (всяка мисъл, всяко изявление, всяко чувство) е творческа. В степента, в която горещо се приема за истина, тя ще се прояви и в изживяването ти.

Като се каже, че една молитва е останала без отговор, всъщност се е случило така, че най-горещо поддържаната мисъл, дума или чувство се е *задействало*. Трябва да знаеш (и в това е тайната), че винаги мисълта зад мисълта (можем да я наречем Изначална Мисъл) е определящата.

Следователно, ако искаш и умоляваш, изглежда ще имаш по-малък шанс да изживееш онова, което си мислиш, че си избрал, защото Изначалната Мисъл зад всяка просба е, че *сега нямаш* онова, което желаеш. *Тази Изначална Мисъл става твоя действителност.*

Единствената Изначална Мисъл, която може да я надделее, е вярата, че Бог *безпогрешно* ще дари точно това, което е поискано. Някои хора имат такава вяра, но те са много малко.

Процесът на молитва става много по-лесен, когато вместо да се смята, че Бог винаги ще казва „да“ на всяка молба, интуитивно се разбере, че *самата молба не е необходима*. *Тогава молитвата е молитва на благодарност. Даже не е молитва, а изява на признателност за това, което съществува.*

- Като казваш, че молитвата е изява на това, което съществува, значи ли, че Бог не прави нищо; че всичко, което ще се случи след молитвата, е резултат от действието *на самата молитва*?

- Ако вярваш, че Бог е някакво всемогъщо същество, което изслушва всички молитви, казва „да“ на някои, „не“ на други и „може би, но не сега“ на останалите, грешиш. Въз основа на какво правило Бог би решавал?

Ако вярваш, че Бог е *създателят и този, който взима решенията за всички неща* в живота ти, грешиш.

Бог е *наблюдателят*, а не създателят. И Бог е готов да ти помогне да изживееш живота си, но не по начина, който може би очакваш.

Предназначението на Бога не е да създава или разрушава условията и обстоятелствата в твоя живот. Бог те е сътворил по Свой образ и подобие. Ти си сътворил останалото чрез силата, дадена ти от Бога. Бог е създал жизнения процес и живота такива, каквито ги знаеш. Същевременно ти е дал свободен избор да правиш с живота, каквото пожелаеш.

В този смисъл *собствената ти воля (повеля, желание) за себе си е и Божията воля за тебе.*

Ти си живееш живота, както си искаш, *и Аз нямам никакви предпочитания по този въпрос.*

Това е грандиозната илюзия, в която си се забъркат -мисълта, че Бог по един или друг начин *се интересува* от това, което правиш.

Не Ме интересува какво правиш и на теб ти е трудно да чуеш подобно нещо. Нима ти се интересува как правят децата ти, когато ги изпратиш да си играят? Има ли за теб някакво значение дали играят на гоненица, криеница или на дама? Няма, защото знаеш, че те са на сигурно място. Ти си ги поставил в среда, която си сметнал за дружелюбна и добра.

Разбира се, винаги ще се надяваш, че няма да се *наранят*. И ако това стане, ще си до тях да им помогнеш, да ги излекуваш, да им позволиш да се почувстват отново сигурни, да бъдат пак щастливи, да отидат да играят на другия ден. Но дали ще изберат гоненица или криеница на следващия ден пак няма да има значение за теб.

Естествено ти ще им кажеш кои игри са опасни. Но няма да можеш да спреш децата си да не правят опасни неща. Не винаги. Не завинаги. Не във всеки момент от сега до смъртта. Мъдър родител е онзи, който знае това. И все пак родителят никога не престава да се вълнува от *резултата*. Тази е двойствеността, която се доближава до описанието на дуализма на Бога - да не се интересуваш дълбоко от процеса, а да се интересуваш дълбоко от резултата.

А Бог всъщност не се интересува даже и от изхода. Не от *крайния изход*. Така е, защото крайният изход е осигурен.

Ето и втората голяма илюзия на човека — идеята, че изходът на живота е под съмнение.

Точно това съмнение в крайния изход е създало най-големия ви враг - страха. Защото, ако се съмнявате в резултата, тогава би трябвало да се съмнявате и в Създателя - би трябвало *да се съмнявате в Бога*. И ако се съмнявате в Бога, би трябвало да живеете в страх и вина цял живот.

Ако се съмняваш в Божието намерение и в способността на Бога да създаде този краен резултат, как би могъл изобщо някога да отпуснеш душата си? Как би могъл някога истински да намериш мир?

Но Бог има *пълната сила* да съчетае намеренията с резултатите. Вие не можете и няма да повярвате в това (въпреки твърдението ви, че Бог е всемогъщ). Ето защо ви трябва да сътворите във въображението си *сила, равна на Бога*, за да намерите начин да *бъде попречено на Божията воля*. И така сте създали в митологията си

съществото, което наричате "дявол". Представили сте си даже Бог във война с това същество (мислейки, че Бог решава проблемите като вас). Най-накрая даже сте си въобразили, че Бог може да загуби тази война.

Това нарушава всичко, което казвате, че знаете за Бога, но няма значение. Вие живеете собствената си илюзия, която поражда страха ви, и всичко отидва от решението ви да се усъмните в Мен.

А какво ще стане, ако вземеш ново решение? Какъв би бил резултатът?

Ще ти кажа следното: ти би живял като Буда. Като Исус. Като всеки светец, когото някога сте идолизирали.

И като повечето от тези светци, хората не биха те разбрали. И когато се опиташ да им обясниш чувството си на спокойствие, радостта в живота си, вътрешния си екстаз, те ще слушат думите ти, но няма да ги чуят. Ще се опитат да ги повторят, но ще прибавят нещо към тях.

Ще има да се чудят как така ти имаш онова, което те не могат да намерят. И тогава ще станат завистливи. Малко след това завистта им ще се превърне в ярост и в яда си ще се опитат да те убедят, че *ти* си този, който не разбира Бога.

И ако не успеят да те откъснат от радостта ти, ще потърсят как да те наранят - толкова огромна би била яростта им. И когато им кажеш, че това няма значение, че даже смъртта не може да прекрати радостта ти, нито да промени истината ти, със сигурност биха *те убили*. Тогава, като видят спокойствието, с което приемаш смъртта, ще те нарекат светец и ще те обикнат отново.

Защото такава е същността на хората: да обичат, след това да рушат, след това отново да обичат онова, което най-много ценят.

- Но защо? Защо *правим* така?

- Всички човешки действия са мотивирани на най-дълбоко равнище от едно от двете чувства: страх или обич. Истината е, че има само две чувства - само две думи в езика на душата. Това са противоположните краища на великата полярност, която Аз сътворих, когато създавах Вселената и вашия свят такъв, какъвто го знаете днес.

Това са двете точки - Алфата и Омегата, които позволяват на така наречената от вас система на "относителността" да съществува. Без тези две точки, без тези две идеи за нещата не би могло да има никаква друга идея.

Всяка човешка мисъл и всяко човешко действие се основават или на любов, или на страх. Не *съществува* друг човешки мотив и всички други идеи са само производни на тези две. Те са просто различни вариации, различни интерпретации на същата тема.

Замисли се дълбоко и ще видиш, че е вярно. Това е, което нарекох Изначална Мисъл. Тя е мисъл или на обич, или на страх. Това е мисълта зад мисълта зад мисълта. Това е първата мисъл. Водещата сила. Суровата енергия, която задейства двигателя на човешкото преживяване.

И ето как човешкото поведение поражда повтарящо се преживяване след повтарящо се преживяване; затова хората обичат, след това разрушават, след това отново обичат. Винаги има люшкане от едното към другото чувство. Любовта води до страх, страхът води до любов, любовта води до страх...

...И причината се крие в първата лъжа - лъжата, която вие приемате като истина за Бога: че на Бог не може да се има доверие; че на Божията любов не може да се разчита; че Бог ви приема с условия; че крайният изход на нещата е под съмнение. Ако не можеш да разчиташ, че *Божията* обич винаги ще я има, на чия обич тогава можеш да разчиташ? Ако Бог се отдръпва и оттегля, когато не се представяш по правилния начин, не биха ли правили същото и простосмъртните?

И става така, че в мига, в който заявявате най-възвишената си обич, приветствате и най-големия си страх.

Защото първото нещо, за което се притеснявате, след като кажете „обичам те“, е дали ще го чуете в отговор. И ако го чуете в отговор, започвате веднага да се тревожите, че ще загубите любовта, която току-що сте намерили. И така, всяко ваше действие се превръща в ответна реакция -отбранително средство срещу загуба, *даже когато се отбранявате да не загубите Бога.*

А ако знаеше Ти Кой Си, че си най-великолепното, най-забележителното, най-чудесното същество, което Бог някога е създал, ти никога не би се страхувал. Защото кой би отблъснал такова великолепие? Даже и Бог не би могъл да намери недостатък в такова същество.

Ти обаче не знаеш Кой Си и мислиш, че имаш много по-малка стойност. А откъде изобщо ти дойде идеята, че си нещо по-малко от великолепен? От единствените хора, чиято дума приемаш за *всичко: от майка ти и баща ти.*

Това са хората, които те обичат най-много. Защо биха те лъгали? И все пак не са ли ти казвали, че си твърде много такъв и недостатъчно онакъв? Не са ли ти напомняли, че трябва да мълчиш? Не са ли ти се карали в някои от миговете ти на най-голям ентусиазъм? И не са ли те тласкали да оставиш настрана някои от най-лудите си идеи?

Това са посланията, които си получил, и въпреки че те не отговарят на критериите и следователно не са послания от Бога, може и да си ги приел за такива, защото са идвали с достатъчно сигурност от боговете на личната ти Вселена.

Родителите ти са тези, които са те научили, че обичта е условна (усещал си условията им много пъти) и това е опитът, който донасяш и в собствените си любовни отношения.

Това също е и опитът, който донасяш при Мен.

От този си опит правиш и заключенията си за Мен. От тази позиция изричаш истината си. „Бог е любящ“ казваш, „но ако нарушиш заповедите Му, ще те накаже с безкрайно заточение и вечно проклятие“.

Нима не си бил отблъскван от собствените си родители? Нима не знаеш болката, когато си бил осъждан от тях? Как тогава би могъл да си представиш, че е различно с Мен?

Забравили сте какво е да обичаш безусловно. Не си спомняте усещането на Божията обич. И се опитвате да си представяте какво вероятно би била Божията обич въз основа на онова, което виждате от любовта в света.

Проектирали сте върху Бога ролята на „родител“ и по този начин сте си измислили Бог, който отсъжда, награждава или наказва, според чувствата, които предизвикват у него действията ви. Това обаче е опростена гледна точка за Бог, изградена върху вашата митология. Няма нищо общо с това Кой съм Аз.

След като сте създали една цялостна система на мислене за Бога, основана по-скоро на човешки опит, отколкото на духовни истини, създавате и цялостна действителност около любовта. Тя е действителност, базирана на страх, който идва от идеята за страховит и отмъстителен Бог. Изначалната ѝ мисъл е погрешна, но да я отречете, би значело да разрушите цялата си теология. И въпреки че новата теология, която би я заменила, *наистина* би била истинското ви спасение, вие не можете да я приемете, *защото идеята за Бог, от Когото няма нужда да се страхувате, Който няма да ви осъжда и Който няма никаква причина да наказва, е твърде великолепна, за да бъде прегърната даже и в най-грандиозните ви представи за това Кой и Какво е Бог.*

Действителността, в която обичта е основана на страх, доминира в изживяването ви на обич и всъщност тази действителност го създава. Вие не само виждате как *получавате* обич при определени условия, но и наблюдавате как самите вие я *давате* по подобен начин. Докато обаче се въздържате, отдръпвате и поставяте условията си, частица от вас знае, че това не е истинската обич. И все пак изглежда сте безсилни да промените начина, по който раздавате обичта. „Научил

съм се от горчив опит" си казваш „и проклет да съм, ако се оставя отново беззащитен". Истината обаче е, че ще си проклет, ако не се оставиш.

Със собствените си (погрешни) мисли за обичта вие проклинате сами себе си никога да не я изпитате в чистия ѝ вид. По същия начин проклинате сами себе си да не Ме познаете никога такъв, какъвто съм в действителност. И така ще бъде, докато Ме познаете. Защото няма да имате възможност да Ме отричате вечно и ще дойде мигът на Помирението ни.

Всяко действие, предприето от хората (не само отнасящо се до личните отношения), се основава или на обич, или на страх. Решения, засягащи бизнес, индустрия, политика, религия, образование на младите, социални правила на нациите ви, икономическите цели на обществото ви; избори, предизвикващи война, мир, нападение, отбрана, агресия, подчинение; намерения да искаш или да даваш, да трупаш или да поделяш с другите, да обединяваш или да разединяваш - всеки свободен избор, който някога правиш, възниква от една от двете възможни мисли, които съществуват: мисъл на обич или мисъл на страх.

Страх е енергията, която се свива, затваря, дърпа навътре, бяга, крие се, запасява се, наранява.

Обич е енергията, която се разширява, отваря, изпраща навън, остава, разкрива, споделя, лекува.

Страхът увива телата ни в дрехи, любовта ни позволява да ги открием. Страхът сграбчва и стиска всичко, което имаме, обичта го раздава. Страхът иска нещо или някой да са му наблизко, любовта иска те просто да ѝ бъдат мили. Страхът сграбчва, обичта пуска. Страхът измъчва, обичта успокоява. Страхът атакува, любовта лекува.

Всяка човешка мисъл, дума или деяние се основава или на едното, или на другото чувство. Нямаме друга възможност, защото просто няма нищо друго, от което да избирате. Но имате свободен избор кое от двете чувства да предпочетете.

- По думите Ти изглежда тъй лесно, и все пак, когато се взима решение, страхът често печели, отколкото губи. Защо е така?

- Научени сте да живеете в страх. Разказвано ви е за оцеляването на най-приспособимия, за победата на най-силния и за успеха на най-умния. Безкрайно малко е казано за славата на най-обичашия. И вие се борите по един или друг начин да сте най-приспособими, най-силни, най-умни, и ако видите (в каквато и да е ситуация), че постигате по-малко от това, се страхувате от загуба, защото ви е било казано, че да бъдеш по-малко, значи да загубиш.

И ето, разбира се, вие избирате действието, предизвикано от страха, защото така сте научени. Аз пък ви уча следното: когато изберете постъпката, предизвикана от обич, ще сте направили нещо повече от това да оцелеете, ще сте направили нещо повече от това да победите, ще сте направили нещо повече от това да успеете. Тогава ще изпитате цялата слава на това Кои Сте Вие Наистина и кои бихте могли да бъдете.

За да го направите, трябва да се откажете от своите добронамерени, но зле информирани светски преподаватели, и да чуете ученията на онези, чиято мъдрост идва от друг източник.

Сред вас има много такива учители, както и винаги е имало, защото Аз няма да ви оставя без онези, които ще ви покажат, научат, водят и напомнят за тези истини. И все пак най-великото напомняне идва не от някой извън вас, а от гласа у вас самите. Това е първият инструмент, който използвам, защото е най-достъпен.

Вътрешният ти глас е най-силният глас, с който говоря, защото е най-близко до теб. Той е гласът, който ти казва дали всичко останало е вярно или не, правилно или

не, добро или лошо (в зависимост от определението ти). Той е радарът, който определя курса, управлява кораба, води пътешествието, ако най-сетне му позволиш.

Той е гласът, който ти казва точно сега дали думите, които четеш в момента, са думи на обич или думи на страх. С това мерило можеш да определиш дали тези думи заслужават внимание или пренебрежение.

- Ти каза, че винаги, когато избирам действието, предизвикано от обич, ще мога да изпитам пълното величие на това аз кой съм и кой мога да бъда. Ще ми обясниш ли по-подробно?

- Има само едно предназначение на целия живот, който съществува, и то е да можете ти и всичко живо, да изпитате пълното величие.

Всичко останало, което казваш, мислиш или правиш, е в подкрепа на тази цел. Няма нищо друго, което душата ти може да прави, и нищо друго, което душата ти *иска* да прави.

Чудото на тази цел е, че никога не свършва. Всеки край е ограничение, а Божията цел не познава подобни прегради. Ако дойде момент, в който да изпиташ себе си в пълното си величие, в същия миг ще си представиш още по-голямо величие, което да осъществиш. Колкото повече си, толкова повече можеш да станеш и колкото повече можеш да станеш, толкова повече можеш да бъдеш.

Най-дълбоката тайна е, че животът не е процес на откриване, а е процес на сътворяване.

Ти не откриваш себе си, а създаваш себе си наново. Търси, следователно не да разбереш Кой Си, търси да определиш Кой Искаш да Бъдеш.

- Някои казват, че животът е училище и че ние сме тук да научим определени уроци, че след като „се дипломираме“, можем да продължим с по-големи начинания вече неограничавани от тялото. Това вярно ли е?

- Това е друга част от вашата митология, основаваща се на човешки опит.

- Животът не е училище?

- Не.

- Ние не се намираме тук, за да учим уроци?

- Не.

- Тогава защо сме тук?

- За да си спомните¹ и пресътворите Кои Сте. Казвал съм ви отново и отново. Вие не ми вярвате.

Добре ... така е. както и трябва да бъде. Но действително, ако не *сътворите* себе си като това, Кое сте, няма как да бъдете, което сте.

- Добре. Обърка ме. Да се върнем за малко към училището. Чуval съм учител след учител да твърди, че животът е училище. Искрено казано съм шокиран да Те чуя, че го отричаш.

- Училището е мястото, където отиваш, ако има нещо, което не знаеш и което искаш да научиш. Не е място, където отиваш, ако вече знаеш нещо и просто искаш да *изживееш знанието си*.

Животът (както вие го наричате) е една възможност да узнаете *практически* онова, което вече знаете *теоретично*. Няма нужда да *научавате нищо*, за да го направите. Необходимо е само да си спомните, какво вече знаете, и да *действате в съответствие с него*.

¹*Игра на думи: на английски „remember“ е спомням си. а „re-mem-ber“ образно казано е „събирам си частите“ (в случая: частите на това Кой Съм) или „възстановявам членството“ на частите от мен в това Кой Съм като цяло.*

- Не съм сигурен, че разбирам.

— Да започнем оттук. Душата - твоята душа - знае всичко, което може да се знае през цялото време. За нея няма нищо скрито, нищо непознато. Но знаенето не е достатъчно. Душата търси да *изпита*.

Ти можеш да *познаваш* себе си като щедър, но ако не *направиш* нещо, което показва щедрост, нямаш нищо освен една концепция. Можеш да *познаваш* себе си като внимателен, но ако не *проявиш* внимание към някого, нямаш нищо повече от една *представа* за себе си. cosmic-people.com

Единственото желание на душата ти е да обърне най-грандиозната *представа* за себе си в най-грандиозното си *изживяване*. Докато концепцията не стане изживяване, всичко, което съществува, е допускане. Аз съм допускал различни неща за Себе си дълго време. По-дълго, отколкото ти и Аз заедно можем да си спомним. По-дълго от възрастта на тази Вселена, умножена по възрастта на тази Вселена. Виждаш тогава колко невръстно, колко ново е изживяването Ми на Себе си!

- Пак ме загуби. Изживяването Ти на Себе си ли?

- Да. Нека да ти го обясня така:

В началото онова, Което *Е*, беше всичко, което съществуваше, и нямаше нищо друго. Но Всичко, Което *Е*, не можеше да познае себе си, защото Всичко, Което *Е*, е всичко, което съществуваше и наоколо нямаше *нищо друго*. И така, Всичко, Което *Е* ... *не* беше. Защото при отсъствието на нещо друго, Всичко, Което *Е* - *не* е.

Това е великото *Е/Не Е*, за което мистиците говорят отколе.

Всичко, Което *Е*, *знаеше*, че то е всичко, което съществува - но това не беше достатъчно, защото то можеше да знае за абсолютно си величие само *теоретично*, а не *практически*. А *изживяването* на себе си е онова, за което то копнееше, защото искаше да знае какво е усещането да бъдеш толкова великолепен. Но това беше невъзможно, защото самото понятие „великолепен“ е относително. Всичко, Което *Е*, не можеше да знае какво е *усещането* да си великолепен освен ако не се покажеше *онова, което не е*. В отсъствието на *онова, което не е*, това, което *Е*, *не* е. Това разбираш ли го?

- Мисля, че да. Продължавай.

- Добре.

Всичко, Което *Е*, знаеше едно нещо - че не съществува *нищо друго*. И така, То не можеше и *никога* нямаше да познае Себе си от гледна точка извън Себе си. Такава

точка просто не съществуваше. Имаше само една отправна точка и тя беше единственото място, намиращо се отвътре. „Е-Не Е". "Съм-Не Съм".

И все пак Всичко от Всичко избра да познае Себе си практически чрез *изживяване*.

Тази *енергия* - тази чиста, невиджана, нечувана, ненаблюдавана и следователно непозната за никого енергия - избра да изпита Себе си като абсолютното величие, което беше. За да направи това, Тя осъзна, че ще трябва да използва отправната точка *отвътре*.

Направи доста правилен извод, че която и да е *част* от Нея обезателно би била *по-малка от цялото* и че следователно, ако Тя *просто разделише* Себе си на части, всяка част, тъй като е по-малка от цялото, би могла да погледне към останалото от Себе си и да види величието.

И така, Всичко, Което Е, раздели Себе си, ставайки в един върховен момент онова, което е *това*, и онова, което е *онова*. За първи път *това* и *онова* съществуваха съвсем отделно едно от друго. И двете съществуваха едновременно. Както и всичко, което не беше *нито едното, нито другото*.

Следователно внезапно започнаха да съществуват *три елемента*. Онова, което е *тук*. Онова, което е *там*. И онова, което е *нито тук, нито там*, но което *трябва да съществува*, за да могат *тук и там* да съществуват.

Това е нищото, което съдържа всичкото. Не-пространството, което съдържа пространството. Всичкото, което съдържа частите.

Можеш ли да го разбереш? Следиш ли ми мисълта?

- Всъщност мисля, че да. За вярване или не, използваш толкова ясни примери, че мисля, че действително го разбирам.

- Ще продължа нататък. Това *нищо*, което съдържа *всичкото*, е онова, което някои хора наричат Бог. Но и това е неточно, защото предполага, че има нещо, което Бог *не* е - а именно всичко останало, което не е това нищо. А Аз съм *Всички Неща* - видими и невидими — и описанието за Мен като Великото Невидимо, Нищото или Пространството Помежду (едно по същество Източно мистично определение за Бог) не е по-точно от Западното практично описание на Бог, като всичко видимо. Онези, които вярват, че Бог е Всичко, Което Е, *и* Всичко, Което Не Е, са онези, чието разбиране е вярно.

Сътворявайки това, което е „тук", и онова, което е „там", Бог Си даде възможност да познае Себе си. В момента на тази велика експлозия отвътре Бог създаде *относителността* - най-големият подарък, който Бог някога подари на Себе си. Така *взаимовръзката между нещата* е най-големият подарък, който Бог ви даде на вас - тема, която ще бъде обсъдена подробно по-късно.

По този начин от Нищото изскочи Всичкото - духовно събитие, по случайност напълно отговарящо на тъй на-речената от вашите учени „Теория за големия взрив".

Докато елементите на всичкото препускаха напред, беше създадено *времето*, защото нещо беше първо *тук*, после *там* и периодът, който мина, за да се *стигне* от тук до там, беше измерим.

Точно както частите от Себе си, които са видими, започнаха да определят себе си „относително" една към друга, така направиха и частите, които не са видими.

Бог знаеше, че за да може да съществува любов - и за да познае себе си като *чиста любов*, трябва да съществува и пълната ѝ противоположност. Така Бог доброволно създаде великата полярност - абсолютната противоположност на любов - всичко, което любовта не е и което сега се нарича страх. От момента, в който вече съществуваше страх, любовта можеше да съществува *като нещо, което може да бъде изпитано*.

*Сътворяването на дуализъм между любовта и противоположното ѝ е това, което хората наричат в различните си митологии **раждане на злото**, падението на Адам, въстанието на Сатаната и т.н.*

Точно както сте си избрали да олицетворявате чистата любов чрез образа, който наричате Бог, така сте си избрали да олицетворявате ужасния страх чрез образа, който наричате дявол.

На Земята някои са измислили доста заплетени легенди около това събитие, завършващи с батални сцени и война, бойци на ангелите и войни на дявола, сили на доброто и злото, на светлината и мрака. Тази митология е ранният опит на човечеството да разбере и каже на другите по разбираем начин за космическо явление, *което човешката душа дълбоко осъзнава, но което разумът едва би могъл да си представи.*

Изграждайки Вселената като *разделена версия на Себе си*, Бог създаде от чиста енергия всичко, което съществува - и видимото, и невидимото. Иначе казано, създаден беше не само физическият свят, *а също и метафизичният*. Частта от Бог, която формира втората половина на равенството Съм/Не Съм, експлодира също в безкраен брой единици, по-малки от цялото. Вие бихте нарекли тези енергийни единици духове.

В някои от религиозните ви митове се казва, че „Бог Отец“ имаше много духове за деца. Този паралел с човешкия опит на живот, размножаващ себе си, изглежда е единственият начин да се накарат масите да възприемат идеята за внезапната поява - внезапното съществуване на безкраен брой духове в Царството Небесно. В този пример митичните ви приказки и предания не са чак толкова далече от абсолютната истина, тъй като неизброимите духове, съставляващи целостта Ми, са в космически смисъл Мои деца.

Божествената Ми цел при разделянето на Себе си беше да създам достатъчно части от Мен, за да мога да *изпитам познанието на Себе си*. Има само един начин за Твореца да изпита Себе си като Творец и той е да сътворява. И така, на всяка от безбройните частици от Мен (на всички Мои деца - духове) дадох *същата сила да сътворяват*, каквато имах Аз - Цялото.

Това имат предвид религиите ви, когато казват, че сте сътворени „по образ и подобие Божие“. То обаче не значи, както някои мислят, че физическите ни тела изглеждат еднакво (въпреки че Бог може да приеме каквато физическа форма си поиска според случая). Онова, което то значи е, че есенцията ни е една и съща. Изградени сме от същото нещо. Ние СМЕ „същото нещо“! . . . С всичките еднакви свойства и способности - включително и способността за създаване на физическа действителност от прозрачен въздух.

Целта Ми при създаването ви (Моите духовни деца) беше Аз да позная Себе си като Бог. Няма как да го сторя по сигурен път *чрез вас*. Тъй че може да се каже (и е казвано много пъти), че намерението Ми за вас е, *вие да познаете себе си като Мен*.

Изглежда толкова невероятно просто, но в същото време става и доста сложно, защото има само един начин вие да познаете себе си като Мен и той е *най-напред да познаете себе си като не-Мен*.

Сега опитай се да проследиш следното; постарай се да не изоставаш, защото тук става много деликатно. Готов ли си?

- Мисля, че да.

- Добре. Запомни - ти помоли за това обяснение. Чака го години. Помоли да го получиш на прост език, а не чрез теологични доктрини или научни теории.

- Да, зная за какво съм помолил.

- И както си помолил, така и ще получиш.

За да не усложнявам нещата, ще използвам вашия митически модел „деца на Бога“ за основа на дискусията, защото е модел, който познавате, а и в много аспекти не е чак толкова неточен.

И така, нека да видим как действа процесът на себе-познаване.

Има един начин, по който можех на накарам всичките Си духовни деца да познаят себе си като част от Мен -и той беше просто да им го кажа. Направих го. Но на Духа не му беше достатъчно просто да знае Себе си като Бог, или като част от Бога, или като дете на Бога, или наследник на царството небесно, или каквато и друга терминология да вземеш.

Както вече обясних, да знаеш нещо и да го *изпита*ш са две различни неща. Духът копнееше да познае себе си чрез изживяване (точно както исках и Аз!). Теоретичното знание не беше достатъчно за вас. И аз осигурих план. Най-изключителната идея в цялата Вселена и най-великолепното сътрудничество. Казвам сътрудничество, защото *всички вие сте в него заедно с Мен*.

Според плана вие като чист дух ще влезете в току-що създадената материална Вселена. Така е, защото материалното (физическото) е единственият начин да знаеш чрез изживяване онова, което знаеш теоретично. Ето причината, поради която поначало създадох материалния космос и системата на относителността, управляваща както него, така и цялото творение.

Намирайки се в материалната Вселена, вие - Моите духовни деца, можехте да изпитате това, което знаете за себе си, но най-напред трябваше да *познаете противоположното*. Да го кажем простичко, не можеш да познаваш себе си като висок, освен ако и докато не разбереш какво е нисък. Не можеш да усетиш частта от себе си, която наричаш дебела, освен ако не знаеш какво е тънко.

Да го доведем до абсолютна логика - не можеш да изпиташ себе си като това, което си, докато не се срещнеш с онова, което *не* си. Това е предназначението на теорията на относителността и на целия материален живот. Това, което *не* си, е онова, чрез което се определяш.

В случая на абсолютното знание - на познаването на себе си като Създателя - не можеш да *изпита*ш Себе си като създател, освен ако и докато не *създадеш*. И не можеш да създадеш себе си докато *не разделиш себе си на части*. Иначе казано, за да бъдеш, трябва най-напред да не-бъдеш. Следиш ли ми мисълта?

- Мисля, че да ...

- Стой така. Разбира се, няма как да не бъдеш, който и каквото си - ти просто *си* това (чист, творчески дух), винаги си бил и винаги ще бъдеш. Така че вие направихте следващото най-добро нещо, което беше възможно: *накарахте себе си да забравите Кой Сте в Действителност*.

На влизане в материалната Вселена *оставихте спомена за себе си*. Това ви позволява да избирате да бъдете Които Сте вместо просто да сте се отзовали там.

Актът на избор да бъдеш част от Бога, а не просто да ти е казано, че си, е това, чрез което *изпитваш* себе си като притежател на пълен избор (което впрочем по определение е Бог). Но как можеш да имаш избор за нещо, за което *няма* избор? Не можеш да *не* бъдеш Моя рожба, колкото и упорито да се опитваш, обаче можеш да *забравиш*.

Ти си, винаги си бил и винаги ще бъдеш *божествена частица* от *божественото цяло*. Затова и актът на обединяване на цялото, на връщането при Бога се нарича *спомняне* ². Ти всъщност избираш да си *спомниш* Кой Си В Действителност или другояче казано избираш да събереш различните части от себе си, за да изпиташ целия себе си, което е Целият Мен.

Твоята работа на Земята следователно е, не да *научиш* (защото ти *вече знаеш*), а да си *спомниш* Кой Си. И да си спомниш кои са всички останали. Ето защо голяма част от работата ти е да напомниш на другите така, че и те да могат също да си спомнят.

Всички чудесни духовни учители правят точно това. То е единственото *ти* предназначение. *Предназначението на душата ти.*

- Божичко, това е тъй просто и тъй ... *симетрично*. Искам да кажа всичко *съвпада!* Изведнъж всичко си *идва на мястото!* Сега виждам картината, която преди никога не съм успявал да подредя напълно.

- Добре. Това е добре. Това е целта на този диалог. Ти Ме помоли за отговори. Аз обещах да ти ги дам.

Ти ще направиш от диалога ни книга и ще предадеш думите Ми, за да станат достъпни за много хора. Това е част от задачата ти. А сега нали имаш да питаш доста неща за живота. Вече поставихме основата. Нахвърлихме базата за следващите въпроси. Хайде да минем към тях. И не се притеснявай. Ако има нещо от обсъденото досега, което не разбираш напълно, всичкото ще ти се изясни съвсем скоро.

² Игра на думи: на английски „remember“ е спомням си. а „re-mem-ber“ образно казано е „събирам си частите“ (в случая: частите на това Кой Съм) или "възстановявам членството" на частите от мен в това Кой Съм като цяло.

- За толкова много неща искам да те попитам. Имам толкова много въпроси. Предполагам, че би трябвало да започна с големите, най-очевидните. Като например защо светът е в състоянието, в което е?

- От всички въпроси на хората към Бога, този е един от най-често задаваните. Още от самото началото човекът все това пита. От първия миг досега сте искали да знаете *защо трябва да бъде така?*

Класическата формулировка на въпроса обикновено е нещо такова: Ако Бог е абсолютно идеален и безкрайно любящ, защо би създал епидемии и глад, война и болести, земетресения и торнадо, урагани и всички видове природни бедствия, дълбоки лични разочарования и световни несгоди?

Отговорът на този въпрос лежи в дълбоката мистерия на Вселената и в смисъла на живота.

Аз не показвам добрината си, като създавам около вас само онова, което наричате идеално. И не показвам обичта Си, като ви лишавам от възможността да покажете вашата.

Както вече обясних, не можеш да покажеш обич преди да можеш да покажеш не-обичане. Нищо не би могло да съществува без своята противоположност, освен в света на абсолютното. Но царството на абсолютното не беше достатъчно нито за теб, нито за Мен. Аз съществувах там — във вечността, откъдето си дошъл и ти.

В абсолютното няма изживяване. Само знание. Знанието е божествено състояние, но най-великата радост е да бъдеш. *Да бъдеш* се постига само след изживяване. Развитието е: *знание, изживяване, битие*. Това е Светата Троица, която е Бог.

Бог Отец е *знанието* — родителят на всичкото разбиране и бащата на всичкото изживяване, защото не можеш да изживееш онова, което не знаеш.

Бог Син е *изживяването* - възплъщението, проявата на всичкото, което Отецът знае за Себе си, защото не можеш да бъдеш онова, което не си изживял.

Бог Светият Дух е *битието* - обезпътяването на всичко, което Синът е изпитал от Себе си, простото и изящо „да бъдеш“, възможно единствено чрез спомена от това „да знаеш“ и „да изживееш“.

Това просто същество е блаженството. То е състоянието на Бога след познанието и изживяването на Себе си. То е онова, за което Бог копнееше в самото начало.

Естествено ти си достатъчно напреднал и нямаш нужда да ти се обяснява, че описанията на Бог като „отец-син“ нямат нищо общо с мъжки род. В случая аз просто използвам живописната реч от съвременните ви свети писания. Още по-назад в историята някои свети писания представят същата метафора като „майка-дъщеря“. Нито едното, нито другото е вярно. Мисълта ти най-добре би възприела отношението като „родител-рожда“ или като „онова, което ражда и онова, което е родено“.

Като добавим и третата част от Светата Троица, получаваме отношението: „онова, което ражда / онова, което е родено / онова, което е“.

Триединната Действителност е подписът на Бога. Тя е божественият модел. Връзката „три, събрани в едно“ се намира навсякъде в царството на възвишеното. Не можеш да я избегнеш, когато става дума за време и пространство, Бог и съзнание или за което и да е от тънките, неуловими взаимоотношения. От друга страна *няма* да намериш Триединната Истина в никое от по-простите и нерафинирани житейски взаимоотношения.

Триединната Истина е призната в тънките и неуловими взаимоотношения от всеки, който се занимава с тях. angels-light.org

Някои от религиозните ви експерти са описали Триединната Истина като Баща, Син и Свети Дух. Психиатрите ви използват понятията свръхсъзнание, съзнание и подсъзнание. Духовните ви водачи казват разум, тяло и душа. Някои от учените ви разглеждат енергия, материя и етер. Някои от философите ви казват, че нещата могат да се приемат за истина само когато са истина в мисълта, думите и действията. Когато обсъждате времето, говорите само в три времена: минало, настояще, бъдеще. По подобен начин съществуват три момента във възприятието ви: преди, сега и после. Когато става дума за пространствени отношения (независимо дали е във Вселената или в различни точки в собствената ви стая), разграничавате тук, там и пространството помежду.

Когато става въпрос за по-простите житейски отношения, не познавате „посреду“. Така е, защото по-простите отношения са винаги двойки, докато взаимовръзките от по-виеш характер са без изключение тройки. Имаме двойките ляво - дясно, горе - долу, голямо - малко, бързо - бавно, топло - студено, и най-голямата, която някога е създадена: мъжко - женско. В тях няма *посреду*. Нещата могат да бъдат само *или единият, или другият* от двата полюса, или някаква по-силно, или по-слабо изразена тяхна *вариация*.

В сферата на по-простите житейски отношения концепцията за нищо не може да съществува без концепцията за противоположното. Повечето от ежедневните ви преживявания се основават на тази действителност.

В сферата на тънките и неуловими житейски отношения нищо, което съществува, няма своя противоположност. Всичко е Едно и всичко еволюира от едно към друго в безкраен цикъл.

Времето е свят, в който онова, което наричате минало, настояще и бъдеще съществуват *взаимосвързано*. Това значи, че те не са *противоположности*, а по-скоро аспекти на едно и също цяло, развития на една и съща идея, цикли на една и съща енергия, аспекти на една и съща непроменяема Истина. Ако оттук направите заключението, че миналото, настоящето и бъдещето съществуват по едно и също „време“, сте прави. (Но сега не е моментът да обсъждаме това. Много по-детайлно ще разгледаме това по-късно, когато изследваме цялостната идея за времето.)

Светът е такъв, какъвто е, защото не би могъл да бъде по никакъв друг начин и защото все още съществува в по-простата сфера на физическото. Земетресенията, ураганите, наводненията, торнадото и останалите събития, които наричате природни бедствия, са просто движение на елементите от едната в другата полярност. Целият цикъл раждане-смърт е част от това движение. Това са ритмите на живота и всичко в по-простата действителност е техен обект, защото *самият* живот е ритъм. Самият живот е вълна, вибрация, пулс в сърцето на Всичко, Което Е.

Болестта и неразположението са противоположности на здравето и благоразположението и се проявяват в действителността ви по ваша повеля. Не можете да се разбоleetе, без на някакво ниво сами да си го причините. И бихте могли да сте здрави отново само след миг, стига просто да решите. Дълбоките лични разочарования са реакции, които са били избрани, и световните бедствия са резултат от световното масово съзнание.

Въпросът ти намеква, че Аз избирам тези събития, че те се случват по Моя воля и желание. *Но не Аз пожелавам съществуването им. Аз просто ви наблюдавам как вие го правите.* И не предприемам нищо, за да ви спра, защото да го направя ще значи да *наруша свободната ви воля.* На свой ред това би ви лишило от Божественото изживяване, което вие и Аз сме избрали заедно.

Затова не осъждайте нищо на света, което бихте нарекли лошо. По-скоро се запитайте какво от станалото бихте осъдили като лошо и какво бихте направили, за да го промените? "

Изисквайте навътре, а не навън, питайки:

"Коя част от Себе си пожелавам да изживея сега в лицето на това бедствие? Кой аспект от това Да Бъда си избирам да повикам на преден план?" Защото целият живот съществува като средство за вашето собствено сътворяване и всичките му събития просто се представят като възможности за вас да решите и да бъдете Онези, Които Сте.

Това важи за всеки дух. И виждате как във Вселената няма жертви, а има само създатели. Всичките Учители, които са обходили тази планета, са го знаели. Ето защо който и от тях да назовете, никой не се е възприемал като жертва, въпреки че мнозина са били действително разпнати.

Всеки дух е Учитель - независимо, че някои не си спомнят произхода и наследството си. И всеки дух сътворява ситуациите и обстоятелствата за собствената си най-висша цел и за собственото си най-бързо припомняне във всеки момент, наречен „сега“.

Не съдете кармичната пътека, по която върви друг. *Не завиждайте на успеха и не съжелявайте за провала, защото не знаете какво е успех или провал в равносметката на духа.* Не назовавайте нещо нито бедствие, нито радостно събитие, докато не решите или не видите по какъв начин е *използвано.* Защото нима нечия смърт е нещастие, ако спаси живота на хиляди? И нима нечий живот е радостно събитие, ако причинява единствено страдание? Но даже и тогава не съдете, а винаги запазвайте вътрешния си съветник и позволявайте на другите да запазят своя.

Това не значи да пренебрегвате зов за помощ или порива на собствената си душа да направи нещо, за да промени някакво обстоятелство или условие. Напротив, означава да избягвате определения, етикети и присъди, когато правите каквото и да е. Защото всяка ситуация е дар и във всяко изживяване има скрито съкровище.

Имаше едно време дух, който познаваше себе си като светлина. Той беше нов дух и естествено беше нетърпелив да има изживявания. „Аз съм светлината“, казваше той, „Аз съм светлината.“ Но цялото знаене и непрекъснатото повтаряне на този факт не можеше да замени изживяването да бъдеш светлина. А в света, в който този дух се беше появил, нямаше нищо друго освен светлина. Всеки дух беше величествен, всеки

дух беше възвишен и всеки дух грееше с блясъка на великолепната Ми светлина. И така, нашият млад дух беше като свецица в слънцето. Намирайки се в средата на най-величествената светлина, от която той беше част, духът не можеше нито да види, нито да изпита себе си като Този, Който Той Е Наистина.

Случи се така, че духът копнееше ли копнееше да познае себе си. И копнежът му беше толкова голям, че един ден му казах: „Знаеш ли, Малкия, какво трябва да направиш, за да задоволиш копнежа си?“ „Какво, Боже? Какво? Бих направил *каквото и да било!*“, отвърна духът. „Трябва да се отделиш от нас останалите“, му казах „и да призовеш върху себе си мрака“. „А какво е мракът, Боже?“, попита малкият дух. „Онова, което ти не си“, му отговорих и той Ме разбра.

Духът така и стори. Откъсна се от Всичкото, отивайки даже в друг свят. В този друг свят духът имаше силата да призове в изживяванията си всякакви видове мрак, което и направи.

Но от средата на мрака духът проплака: „Татко, Татко, защо ме изостави?“ Точно както и вие в най-черните си времена. А аз никога не съм ви оставял и съм бил до вас, винаги готов да ви напомня Кои Сте, готов, винаги готов да ви повикам в къщи.

Затова бъдете светлина сред мрака и не го проклинайте. И не забравяйте Кон Сте в мига, в който сте заобиколени от онова, което не сте. И отдайте почитта си към творението, даже когато се стремите да го промените.

И знайте, че каквото направите по време на най-голямото си изпитание, може да бъде най-големият ви триумф. Защото преживяването, което сътворявате, е изявление за това Кои Сте и Кои Искате Да Бъдете.

Разказах ти притчата за младия дух и слънцето, за да разбереш по-добре защо светът е такъв, какъвто е и как може да се промени за един миг в момента, в който всеки си спомни божествената истина за най-висшата си същност.

Има някои, които казват, че животът е училище и че нещата, които наблюдавате и преживявате, са за ваше обучение. Обяснявал съм го преди и пак ще ти кажа:

Дошъл си в този живот не за да научиш нещо, а само да покажеш, онова, което вече знаеш. Показвайки го, ще го изпълниш на дело и ще сътвориш себе си наново чрез собственото си изживяване. По този начин ще оправдаеш живота и ще му дадеш смисъл. По този начин ще го превърнеш в свято творение.

- Искаш да кажеш, че всичко лошо, което ни се е случвало, е било по наш избор? Имаш предвид, че даже и световните бедствия и катастрофи на някакво ниво са създадени от нас, за да можем „да изживеем противоположното на това Кои Сme“? И ако е така, няма ли някакъв по-безболезнен за всички нас начин за създаване на възможности да изпитае себе си?

— Зададе няколко въпроса и всичките са хубави. Нека да ги разгледаме последователно.

Не, не всичко, което наричаш лошо и което ви се е случило, е било по ваш собствен избор. Не в съзнателния смисъл, който ти имаш предвид. Всичко това е *ваше творение*.

Вие сте *непрекъснато* в процес на сътворяване. Във всеки момент. Всяка минута. Всеки ден. Как се сътворява, ще говорим по-късно. Засега го приеми на доверие - вие сте една голяма машина за сътворяване, в която произвеждате нова проява буквално със скоростта на мисълта си.

Събития, случки, произшествия, условия, обстоятелства - всички те са сътворени от съзнание. Индивидуалното съзнание е достатъчно могъщо. Можеш да си представиш каква творческа енергия се освобождава, когато двама или *повече* се обединят в Мое Име. А масовото съзнание? Защо е толкова силно, че може да създаде събития и обстоятелства от световно значение и с последствия за цялата планета?

Не би било точно да се каже (поне в смисъла, който *ти* влагаш), че *вие избирате* тези последствия. Вие ги избирате точно толкова, колкото и Аз. И вие, като Мен, ги наблюдавате. И решавате Кои Сте *по отношение на тях*.

Но в света няма нито жертви, нито злодеи. Нито пък вие сте жертва на избора на другите. На някакво ниво *всички вие* сте създали онова, което казвате, че ви отвращава и създавайки го, значи сте го *избрали*.

Това е напреднал начин на мислене, до който всички Духовни Учители достигат рано или късно. Защото само когато могат да поемат отговорност за *всичко*, ще придобият силата да променят *част* от него.

Докато продължавате да си мислите, че някъде там има нещо или някой друг, който „го прави“ за вас, се лишавате от силата да промените каквото и да било. Само когато кажете „Аз го *направих*“, ще можете да намерите силата да го промените.

Много по-лесно е да промениш това, което сам правиш, отколкото онова, което прави друг.

Първата стъпка към промяната на *каквото и да било* е да знаеш и да приемеш, че ти си го избрал да бъде, каквото е. Ако не можеш да приемеш този факт в личен план, съгласи се с него посредством разбирането си, че Всички сме Едно Цяло. Тогава стреми се да създадеш промяна не защото нещо е погрешно, а защото то вече не е точна изява на това Кой Си.

Има само една причина да се прави каквото и да било: за изява пред Вселената на това Кой Си Ти.

Използван по този начин, животът става Себесътворяващ. Използващ живота, за да сътвориш Себе си като Този, Който Си и Този, Който Винаги Си Искал Да Бъдеш. Съществува и само една причина да се разрушава каквото и да било: защото то вече не е изява на това Кой Искаш Да Бъдеш. Защото то вече не те отразява, не те представя.

Ако искаш да си представен точно, *трябва да работиш, за да промениш в живота си всичко, което не подхожда на картината за себе си, която искаш да изпратиш във вечността.*

В по-широк смисъл на думата всички „лоши“ неща ти се случват по твой избор. Грешката не е в избора им, а в назоваването им „лоши“. Защото, наричайки ги „лоши“, наричаш „лош“ и Себе си, тъй като ти си ги сътворил.

Подобен етикет не ти се харесва и вместо да наречеш Себе си „лош“, *се отказваш от собственото си творение*. Това интелектуално и духовно безчестие те кара да приемеш свят, в който условията са такива, каквито са. Ако трябваше да поемеш отговорност подкрепена с дълбокото ти вътрешно чувство на *лична отговорност* за света, той би бил далеч по-различен. *Със сигурност* би било така, ако всеки се чувстваше отговорен. Това е толкова очевидно, че събужда силна болка и остра ирония.

Световните природни бедствия и произшествия торнадо, урагани, вулкани и наводнения не са сътворени специално от теб. Сътворена от теб е степента, в която тези събития докосват живота ти.

Във Вселената се случват явления, за които и най-смелото въображение не би твърдяло, че са предизвикани от теб.

Те са сътворени от обединеното съзнание на човечеството. Целият свят, творейки съвместно, създава тези преживявания. Това, което всеки един от вас прави индивидуално, е да премине през тях, решавайки какво значение имат те за него и Кой Е Той по отношение на тях.

По такъв начин вие сътворявате колективно и индивидуално живота и времената, които изживявате с една единствена цел - да еволюирате.

Попита дали няма по-малко болезнен начин да се премине през този процес и отговорът е „да“, но нищо във външното ви преживяване не би се променило. Начинът

да намалите болката, която асоциирате със земните събития и преживявания (както ваши, така и на другите), е *да промените начина, по който ги възприемате*.

Не можеш да промениш външните събития, защото те са сътворени от всички вас, а ти не си израснал още достатъчно в съзнанието си, за да можеш да променяш самостоятелно онова, което е било сътворено колективно. Затова трябва да промениш вътрешното си преживяване. Това е пътят към майсторството в живота.

Нищо не е болезнено само по себе си. Болката е резултат от невярна мисъл. Тя е грешка в мисленето.

Духовните Учители могат да накарат и най-ужасната болка да изчезне. Те така и лекуват.

Болката е резултат от преценка, която сте направили за нещо. Отстранете преценката и болката изчезва.

Преценките често се основават на предишен опит. Представата ти за нещо произтича от някаква предишна представа за него. Предишната ти представа от своя страна е резултат от още по-предишна, а тя от още по-по-предишна и т.н. - като тухла върху тухла върху тухла, докато се върнеш назад чак до т. нар. изначална мисъл.

Всяка мисъл е творческа и няма по-могъща мисъл от изначалната. Затова и понякога тя е наречена първороден грях.

Първороден грях има, когато изначалната ти мисъл за нещо е погрешна. Всяка следваща мисъл за това нещо наслажда грешката многократно. Задачата на Светия Дух е да те вдъхновява към ново разбиране, което може да те освободи от грешките ти.

- Да не би да казваш, че не трябва да страдам за гладуващите деца в Африка, насилието и несправедливостта в Америка или земетресението, което уби стотици в Бразилия?

— В света на Бога няма "трябва" и „не трябва". Прави каквото пожелаеш. Прави това, което изразява същността ти, което те представя в по-величествен вариант на самия Теб. Ако искаш да страдаш, страдай.

Но не осъждай и не порицавай, тъй като не знаеш защо нещо се случва и до какво ще доведе.

И запомни следното: онова, което порицаеш, на свой ред ще порицае теб и един ден ти ще се превърнеш в онова, което си осъдил.

По-скоро стреми се да промениш нещата, които вече не отразяват най-висшата ти представа за това Ти Кой Си (или подкрепи други, които ги променят). И благослови всичко, защото Бог го е сътворил чрез живия живот, а той е най-великото творение.

- Може ли да спрем за малко да си поема дъх? Вярно ли те чух да казваш, че в света на Бога не съществува „трябва" и „не трябва"?

- Точно така.

- Но как е възможно? Ако ги няма в Твоя свят, тогава къде са?

- Именно - къде ...?

- Повтарям въпроса си. Къде другаде могат да се появят понятията „трябва" и „не трябва", ако не в Твоя свят?

- Във вашето въображение.

- Но всички, които са ме учили кое е правилно и неправилно, позволено и непозволено, трябва и не трябва, са ми казвали, че тези правила са начертани от Теб- от Бога.

- Тогава тези, които са те учили, са грешили. Аз никога не съм определял „правилно“ и „неправилно“ или „прави“ и „не прави“. Да сторя подобно нещо, би значело да ви ограбя напълно от най-великолепния ви дар: възможността да правите каквото пожелаете и да изживеете резултатите от него, шансът да сътворите себе си отново по образа и подобие на това Кой Действително Сте, пространството да създадете реалност на все по-извисяващи се същества въз основа на най-грандиозната ви представа за способностите ви.

Да кажа, че нещо (мисъл, дума, действие) е неправилно, би било все едно да ви кажа да не го правите. Да ви кажа да не го правите, би означавало да ви забраня. Да ви забраня, би означавало да ви огранича. Да ви огранича, би означавало да отрека истината за това Кой Сте, както и възможността ви да сътворите и изживеете тази истина.

Има мнозина, които казват, че съм ви дал свободна воля, но също така твърдят, че ако не Ми се подчинявате, ще ви изпратя в ада. Каква свободна воля е това?! Кажи, това не е ли подигравка с Бога, да не говорим пък за някаква истинска връзка помежду ни?

- А, стигнахме до още един въпрос, който исках да обсъдим, и той е относно цялата история за рая и ада. Доколкото разбирам от казаното, подобно нещо като ад не съществува.

- Ад съществува, но не е онова, което си представяш, и го преживявате не поради причините, които са ви изтъквали.

- Какво е адът?

- Изживяването на възможно най-лошия резултат от действията, решенията и творенията ви. Естествената последица от всяка мисъл, която Ме отрича или казва „не“ на това Ти Кой Си във връзката си с Мен. Болката, от която страдаш при погрешно мислене. Даже и понятието „погрешно мислене“ е неточно, защото няма такова нещо, като „погрешно“.

Адът е противоположност на радостта. Адът е неудовлетвореност. Адът е да знаеш Кой Си и да се провалиш в изживяването му. Адът е да бъдеш по-малко. Това е адът и за душата ти няма по-голям ад от него.

Но адът не съществува като мястото, за което си фантазирате, че гориш в някакъв си вечен огън или си подложен на безкрайни мъчения. С каква цел бих създал подобно нещо?

Даже и да хранех изключително „не-Божествената“ мисъл, че вие не сте „заслужили“ рая, защо бих имал нуждата да търся някакво отмъщение или наказание за провала ви? Нямаше ли да Ми е съвсем лесно просто да се отърва от вас? Коя отмъстителна част от Мен би поискала да ви подложа на вечно и неопишуемо по силата си страдание?

Ако отговаряш „нуждата за справедливост“, не мислиш ли, че просто отказът на участие с Мен в небесата би послужил на справедливостта? Безкрайното причиняване на болка - и то ли е необходимо?

Казвам ти: *не съществува* такова преживяване след смъртта, каквото сте си изградили във вашите основаващите се на страх теологии. Съществува обаче изживяване, в което душата е толкова нещастна, незавършена, отдалечена от цялото,

толкова *отделена* от най-великата Божествена радост, че за нея, душата, това *би било* ад. Аз не те *изпращам* там и не предизвиквам появата на подобни изживявания. Ти си този, който сътворява изживяването, когато отделяш Себе си от собствената си най-висша мисъл за теб. Самият ти сътворяваш изживяването, когато отричаш Себе си, когато отхвърляш Кой и Какво Си Ти Наистина.

Но даже и това изживяване никога не е вечно. *Не би могло* и да бъде, защото планът Ми не е да сте отделени от Мен завинаги. Разбира се, че подобен вариант е невъзможен, защото, за да бъде осъществен, не само ти би трябвало да се отречеш от това Кой Си, а и Аз би трябвало да го сторя. Но Аз никога няма да го направя. И докато един от нас пази истината за теб, тази истина в крайна сметка ще пребъде.

- Ами ако няма ад, това значи ли, че мога да правя каквото си пожелаю, да се държа както си поискам и да върша каквото и да е, без да се страхувам от възмездие?

- Страх ли ти е необходим, за да бъдеш, да правиш и да имаш онова, което по същество е правилно? Трябва ли да бъдеш *заплашван*, за да си „добър“? Кой има последна дума по въпроса? Кой поставя ограниченията? Кой определя правилата?

Ще ти кажа следното: Ти си съзателят на собствените си правила. Ти поставяш ограниченията. И *ти* решаваеш колко добре си се справил и колко добре се справяш в момента. Защото *ти* си този, който е решил Кой и Какво Си Наистина и Кой Искаш да Бъдеш. И *ти* си *единственият*, който би могъл да оцени колко добре се справяш.

Няма кой друг да те оценява, защото как би могъл Бог да осъди собственото си творение и да го нарече лошо? Ако исках да бъдеш съвършен и да правиш всичко съвършено, щях да съм те оставил в състоянието на абсолютно съвършенство, откъдето си дошъл. Целият смисъл на процеса е, ти да откриеш себе си, да *сътвориш* Себе си такъв, какъвто си в действителност и какъвто истински желаеш да бъдеш. Но не можеше да си такъв, без да имаш избора *да бъдеш и друг*.

Затова трябва ли да те накажа, че си направил избор, възможността за който самият Аз съм ти предоставил? Ако не съм искал да направиш някакъв избор, защо бих създал нещо друго освен избора, който бих желал да направиш?

Това е въпрос, който трябва да си задаваш преди да ми определяш ролята на „Бог, раздаващ присъди“.

Прекият отговор на въпроса ти е: да, можеш да правиш каквото си пожелаеш, без да се страхуваш от възмездие. Но ще ти е от полза да бъдеш наясно с последствията.

Последствията са резултати, естествен изход от нещо. Няма нищо общо с възмездия или наказания. Те са просто това - резултати от естественото приложение на естествените закони. Последствие е онова, което се случва (доволно предвидимо) в резултат на онова, което вече се е случило.

Целият материален живот протича в съответствие с естествените закони. Веднъж като запомниш тези закони и като започнеш да ги прилагаш, ще си овладял живота на материално ниво.

Всичко, което ти се струва като наказание или което би нарекъл зло или лош късмет, не е нищо повече от един естествен закон, отстояващ себе си.

- Значи, ако знам тези закони и ако се придържам към тях, няма никога да изпадна в беда? Това ли искаш да ми кажеш?

- Никога няма да изживееш състоянието, което наричаш „беда“. Няма да възприемаш нито една от житейските ситуации като проблем. Няма да се сблъскваш с обстоятелствата, тръпнейки. Ще сложиш край на всички тревоги, съмнения и страх. Ще живееш, както си представяш, че са живели Адам и Ева - не като обезпътени духове в царството на абсолютното, а като въплътени духове в царството на относителното.

При това ще имаш цялата свобода, цялата радост, целия мир и цялата мъдрост, разбиране и сила на Духа, който си. Ще бъдеш едно напълно осъзнато същество.

Това е целта на душата ти. Това е предназначението ѝ - напълно да осъзнае себе си, докато се намира в тялото; да стане *въплъщение* на всичко, което всъщност е тя.

Такъв е планът Ми за вас. Този е идеалът Ми: да осъзная Себе Си чрез вас; да превърна идеята в изживяване, да позная Себе си *чрез изживяване*.

Законите на Вселената са закони, които Аз сътворих. Те са съвършени закони, създаващи съвършено функциониращ материален свят.

Виждал ли си някога нещо по-съвършено от снежинка? Сложността, структурата, симетрията и неповторимостта ѝ сред всичко останало са едно тайнство. Удивяваш се пред това невероятно чудо на Природата. А ако съм могъл да направя подобно нещо с една единствена снежинка, какво мислиш, че мога да направя (и съм *направил*) с Вселената?

Ако можеше да видиш симетрията и съвършенството в устройството на света (от най-голямото тяло до най-дребната частица), не би съумял да вместиш истината за тях в действителността си. Даже сега, когато успяваш да зърнеш малки частици от него, пак не можеш нито да си представиш, нито да проумееш значението му. Но можеш да знаеш, че има значение - далеч по-сложно и по-необикновено, отколкото настоящето ти разбиране е способно да поеме. Вашият Шекспир го е казал чудесно: *"На небето и земята съществуват повече неща, Хорацио, отколкото някога са били сънувани във философията ти"*.

- Тогава как мога да знам тези закони? Как бих могъл да ги науча?

- Не е въпрос на научаване, а на спомняне.

- Как да си ги спомня тогава?

— Започни с мълчание и покой. Прекрати шума от външния свят, за да може вътрешният да ти помогне да прозреш. Това вътрешно прозрение, тази проникателност са това, което търсиш. Не можеш обаче да ги имаш, докато си толкова зает с действителността отвън. Следователно, стреми се да проникнеш навътре в себе си колкото се може повече. А когато не си там, изхождай *отвътре* в делата си с външния свят. Запомни аксиомата: *Ако не проникнеш вътре в себе си, ще си останеш отвън - с празни ръце*⁴.

Изречи го от свое име, когато го повтаряш, за да бъде по-лично:

Ако не проникна вътре в себе си, ще остана отвън - *с празни ръце*.

⁴ If you do not go within, you go without (английски) - игра на думи: "within" е отвътре, а "without" е както отвън, така и без (нещо), т.е. с празни ръце.

Цял живот си я карал с празни ръце. Но нито сега, нито някога преди това е било необходимо. Няма нещо, което не можеш да бъдеш. Няма нещо, което не можеш да направиш. Няма нещо, което не можеш да имаш⁵.

- Това обещание ми звучи, като че ли ми сваляш звезди от небето.

- А какво друго обещание очакваш от Бога? Ще ми повярваш ли, ако ти обещаю нещо по-малко?

Хилядолетия хората са подлагали на съмнение обещанията на Бога поради най-невероятната причина: били са твърде хубави, за да бъдат истина. И така сте си избрали по-малко обещание - по-малка любов. Защото най-висшето обещание на Бог е породено от най-висшата любов. Но вие не можете да си представите съвършена любов, така че и съвършеното обещание става немислимо. Както и съвършено същество. Следователно, не можете да повярвате даже и в Себе си.

Да не успееш да повярваш в това, значи да не успееш да повярваш в Бога. Защото вярата в Бога поражда вяра в най-великия Божи дар - безусловната любов - и вяра в най-великото Божие обещание - неограничените възможности.

- Мога ли да те прекъсна тук? Не обичам да прекъсвам Бога, когато говори ... но вече съм чувал да се приказва за неограничените възможности и мисля, че не съвпада с човешкия опит. Дори и да забравим трудностите, с които се сблъсква средният човек. Какво да кажем за предизвикателствата, пред които са изправени родените с умствени или физически недостатъци? И техните възможности ли са неограничени?

⁵ Защото всичко е вътре в тебе - виж по — горе.

- Така сте написали в собствените си Свети писания -по много начини и на много места.

- Дай ми пример.

- Провери какво сте написали в „Битие“, глава 11, стих 6 от Библията си⁶.

- Там се казва: „И рече Господ: ето, един народ са, и всички имат един език, и това е само началото на каквото са почнали да правят: и нищо няма да им е възспряно, що са намислили да правят“.

- Да. Можеш ли да повярваш на това?

- Това не отговаря на въпроса за слабите, недъгавите, инвалидите, онези, които са ограничени.

- Мислиш ли, че те са ограничени, както ти ги наричаш, не по техен избор? Представяш си, че някоя човешка душа се сблъсква с предизвикателствата на живота (*каквито* и да са те) *по случайност*? Така ли си го представяш?

- Имаш предвид, че душата предварително си избира какъв живот ще изживее?

- Не, това би осуетило *целта* на сблъсъка. Целта е да сътвориш изживяването си и по този начин да сътвориш Себе си в славния миг, наречен Сега. Следователно не избираш живота, който ще изживееш предварително. Но можеш да подбереш хората, местата и събитията - условията и обстоятелствата, предизвикателствата, пречките и възможностите, с които да *сътвориш* изживяването си. Можеш да подбереш цветовете в палитрата си, инструментите в сандъчето си, машините в работилницата си. Какво ще сътвориш с тях си е твоя работа. Това е работата на живота.

⁶ Цитатът е взет от „Светата Библия, версия на Крал Джеймс“ и се различава от изданието на Св. Синод на Българската Църква „Библия, тоест Книгите на Светото Писание на Вехтия и Новия Завет“.

Възможностите ти са неограничени във всичко, което си си избрал да правиш. Недей да допускаш, че душа, въплътена в тяло, което ти наричаш ограничено, не е достигнала пълните си възможности, защото не знаеш какво тази душа *се е опитвала да направи*. Ти не разбираш *плана* ѝ. Не си наясно с *намеренията* ѝ.

Затова *благослови* всяка личност и всяко състояние и благодари. Така утвърждаваш съвършенството на Божието творение и показваш вярата си в него. Защото нищо не се случва случайно в света на Бога и съвпадения не съществуват. Нито пък светът е брулен от случаен избор или нещо, което наричате съдба.

Ако една снежинка е абсолютно съвършена в устройството си, не мислиш ли, че същото може да бъде казано за нещо толкова великолепно като живота ти?

- Но даже Христос е лекувал болните. Защо би ги лекувал, щом състоянието им е толкова „съвършено“?

- Христос не ги е лекувал, защото е виждал състоянието им като несъвършено. Лекувал ги е, защото е виждал тези души да се молят за лек като част от житейския си процес. Той е виждал съвършенството на процеса. Разпознал е и е разбрал намерението на душата. Ако Христос беше почувствал, че всяка болест (умствена и физическа) представлява несъвършенство, нямаше ли просто да излекува всички на планетата едновременно? Съмняваш ли се, че е можел да го направи?

- Не се съмнявам. Вярвам, че е могъл.

- Добре. Тогава съзнанието ти настоява да разбере защо не го е направил. Защо Христос би избрал да остави някои да страдат, а други да излекува? В същия смисъл, защо Бог допуска страдание изобщо? Този въпрос е задаван и преди и отговорът остава същият. Процесът е съвършен и целият свят възниква по *избор*. Недопустимо е да се намесваш в избора, както и да го поставяш под съмнение. А особено недопустимо е да го осъждаш. angels-heaven.org

Подходящо е да го наблюдаваш и след това да сториш каквото е възможно, за да подпомогнеш душата в нейното търсене и правене на *по-висш избор*. Следователно, бъди бдителен към изборите на другите, но не съди. Знай, че техният избор е идеален за тях в настоящия момент. Същевременно бъди готов да им помогнеш, ако дойде миг, в който да потърсят нов, различен избор - по-висш избор.

Насочи се към духовна връзка с душите на другите -тогава и целите, и намеренията им ще ти станат ясни. Това направи Христос с онези, които излекува, и с всички, до чийто живот се докосна. Христос излекува тези, които дойдоха при него или изпратиха други да го помолят за тях. Той не лекуваше случайно и безразборно. Да направи подобно нещо би значело да наруши свещения Закон на Вселената:

Позволи на всяка душа да извърви пътя си.

- Значи ли това, че не трябва да помагаме на никого, освен ако не ни е помолил? Разбира се, че не - иначе не бихме могли да помогнем на гладуващите деца в Индия, на измъчваните хора в Африка или на бедните и потъпканите където и да било. Всяко хуманно усилие би било загубено и всяка благотворителност би била забранена. Трябва

ли да чакаме някой да проплаче в отчаяние или цяла нация да помоли за помощ, преди да можем да сторим това, което очевидно е правилно?

- Виж как въпросът сам се отговаря. Ако нещо е очевидно правилно, стори го. Но помни да преценяваш строго кое наричаш „правилно“ и кое „погрешно“.

Нещо е правилно или погрешно само защото ти казваш, че е такова. То обаче не е правилно или погрешно в същността си.

- Не е ли?

- „Правилно“ или „погрешно“ не са съществени състояния, а субективна преценка в нечия лична стойностна система. Чрез субективните си преценки ти създаваш Себе си, чрез личните си стойности определяш и показваш Кой Си.

Светът съществува такъв какъвто е, точно за да можеш да направиш тези преценки. Ако светът беше идеален, жизненият ти процес на Себе-сътворяване би бил прекратен. Просто би свършил. Кариерата на адвоката би свършила утре, ако вече няма съдебни дела. Кариерата на лекаря би свършила утре, ако вече няма болести. Кариерата на философа би свършила утре, ако вече няма въпроси.

- И кариерата на Бога би свършила утре, ако вече няма *проблеми!*

- Точно така. Каза го чудесно. Всички ние ще сме приключили със сътворяването, ако вече няма какво да се сътворява. Всички ние имаме безусловен интерес *да поддържаме играта в действие*. Колкото и всички да казваме, че бихме искали да разрешим всички проблеми, не дръзваме да ги разрешим *всичките*, защото няма да остане нищо, което да *правим*.

Вашата военно-индустриална система го разбира много добре. Ето защо могъщо се противопоставя на всеки опит да бъде установено където и да било правителство, което не приема войната.

Системата на здравеопазването ви го разбира също доста добре. Затова твърдо се противопоставя (просто *трябва да го прави* в името на собственото си оцеляване) на всяко ново чудотворно лекарство или начин на лечение - да не говорим за възможността за чудеса по принцип.

Религиозните ви общности също са наясно. Затова и системно атакуват всяко определение на Бога, което не включва страх, присъда и възмездие, както и всяко определение на Личността, което не включва *тяхната идея за единствения път към Бога*.

Ако ти кажа, че ти *си* Бог, какво остава за религията? Ако ти кажа, че *си* излекуван, какво остава за науката и медицината? Ако ти кажа, че ще живееш в мир, какво ще остане за миротворците? Ако ти кажа, че светът е оправен, какво остава за света?

А за водопроводчиците?

Светът е пълен с две групи хора: тези, които ти дават нещата, които желаеш, и онези, които поправят нещата. Възвраща дори тези, които ти дават нещата, които искаш - месарите, хлебарите, производителите на свещи - също поправят. Защото да имаш желание за нещо, често значи да имаш *нужда* от него. Затова и на английски се казва, че наркоманите се нуждаят от „*поправка*“, когато имат нужда от наркотика си. Следователно, внимавай желанието да не се превърне в *пристрастяване*.

- Искаш да кажеш, че светът винаги ще има проблеми? Имаш предвид, че ти всъщност *така го искаш*?

- Искам да кажа, че светът съществува, както си съществува, тъй както една снежинка си съществува, както си съществува — точно по план. *Вие* сте го сътворили така — по същия начин, както сте сътворили живота си такъв, какъвто е.

Аз искам онова, което *вие* искате. В деня, в който наистина поискате да се сложи край на глада, няма да има повече глад. Дал съм ви всички необходими средства, за да го сторите. Имате всички инструменти, с които да направите този избор. И не сте го направили. Не защото *не можете*. Светът може да прекрати световния глад утре. *Вие избирате* да не го направите.

Твърдите, че има основателни причини по 40000 души на ден да умират от глад. Няма основателни причини! Докато казвате, че нищо не можете да направите, за да предотвратите гладната смърт на 40000 души дневно, всеки ден раждате по още 50000 души, започващи нов живот. И наричате това любов. Наричате това „планът на Бога“. Този план е напълно лишен от логика и разум, а да не говорим за съчувствие.

Показвам ви с абсолютни понятия, че светът съществува такъв, какъвто е, защото *вие такъв сте го избрали*. Вие систематично погубвате собствената си околна среда, след което сочите така наречените природни бедствия като доказателства за жестоката измама на Бога или за суровия подход на Природата. Вие разигравате тази измама и вашият подход е жесток.

Нищо, повтарям *нищо* не е по-деликатно от Природата. И нищо, повтарям *нищо* не е било по-жестоко към Природата от човека. Но вие се отдръпвате от всякаква ангажираност и отричате каквато и да било отговорност за това. Казвате, че вината не е ваша и за това сте прави. Не е въпрос на *вина*, а въпрос на *избор*.

Можете да изберете още утре да прекратите погубването на джунглите. Можете да изберете да спрете изтощаването на озоновия слой около планетата ви. Можете да *изберете* да спрете с непрестанните си удари срещу екосистемата на Земята. Можете да насочите стремежа си към възстановяването на снежинката или поне към спирането на неумолимото ѝ стопяване - но ще го направите ли?

По същия начин можете още утре да *спрете всички войни*. Просто и лесно. Всичко, което ви е необходимо (и което *някога* ви е било необходимо), е всички вие да постигнете общо съгласие. А ако не можете да постигнете съгласие за нещо толкова елементарно, като това да престанете да се избивате един друг, как можете да се заканвате към небето с юмруци и да искате то да ви оправи живота?

Аз няма да направя за вас нищо, което вие не бихте направили за себе си. Това е законът и пророчеството.

Светът е в състоянието, в което е, заради *вас* и изборите, които сте направили (или не сте успели да направите).

(Да не решиш също е решение.)

Земята е в положението, в което се намира заради *вас* и изборите, които сте направили (или не сте успели да направите).

Собственият ви живот е такъв какъвто е заради *вас* и изборите, които сте направили (или не сте успели да направите).

- „Та аз не съм си избирал да ме блъсне камион! Не съм избирал да ме обере крадец или да ме изнасили някой маниак“. По света има хора, които биха казали това.

- У *всички* вас се корени причината за съществуването на условията, които пораждат у крадеца желанието или нуждата да краде. Всички вие сте сътворили

съзнанието, което прави възможно изнасилването. Едва когато видите *у самите себе си* онова, което причинява престъпленията, ще започнете (най-сетне) да лекувате и условията, които ги пораждат.

Нахранете гладните си, уважете достойнството на бедните. Дайте възможност на по-малко честитите. Откажете се от предразсъдъците, които държат масите тълпящи се и гневни, без да имат кой знае какво обещание за по-добро утре. Отстранете безсмислените си табути и ограничения около сексуалната енергия и помогнете на другите истински да разберат чудесата ѝ и да я използват добре. Направете всичко това и ще видите, че се доближавате до премахването на кражбите и изнасилванията завинаги.

А колкото до така наречената „злополука“ (врхлхитацият иззад ъгъла камион, падащата тухла), научете се да приветствате всеки такъв случай като малка частица от голямата мозайка. Вие сте дошли тук да изработите своя личен план за собственото си спасение. Но спасение не означава да се спасите от примката на дявола. Няма такова нещо като дявол и адът не съществува. Вие се спасявате от забравата на не-осъзнаването.

Не можете да загубите в тази битка. Няма как да претърпите провал. Следователно тя изобщо не е битка, а просто процес. Но ако не го знаете, ще ви се струва като постоянна борба. Може даже да *повярвате в борбата* достатъчно продължително, че да създадете цяла религия около нея. Тази религия ще проповядва, че *борбата е смисълът на всичко*. Невярно учение! Процесът се придвижва, когато *няма* напъни и борба. Победата се печели, когато се предадеш.

Злополуките се случват, защото се случват. Някои елементи на жизнения процес са се събрали по определен начин, на определено място, с определени резултати-резултати, които ти по свои си причини избираш да наречеш злощастни. А те може изобщо да не са злощастни, ако се вземе предвид планът на душата ти.

Ще ти кажа следното: Няма съвпадения и *нищо* не се случва случайно. *Сам ти* си призовал *при* себе си всяко събитие и всяко приключение в такава последователност, в която да можеш да сътвориш и изживееш Кой Си Ти Наистина. Всички духовни учители го знаят. Затова и големите мистици остават непоклоними по време на „най-ужасните“ житейски изпитания (както *ти* би ги нарекъл).

Великите учители на вашата Християнска религия разбират това. Те знаят, че Христос не е бил обезпокоен от разпятието, а го е очаквал. Можел е да си отиде, но не го е направил. Можел е да спре процеса във всеки един момент. Имал е силата, но не го е сторил. Христос се е *оставил да бъде разпнат*, за да може да остане като вечно спасение за хората. *Погледнете* - каза той - *какво мога да направя*. Вижте кое е *истина*. И знайте, че всичко това и повече от него, вие също ще правите. Защото не съм ли казвал, че вие сте богове? Но вие не вярвате. Ако не можете да повярвате в себе си, тогава повярвайте в мен.

Христовото съчувствие беше такова, че той се помоли да намери път (и го сътвори), по който да повлияе на света така, че всички да достигнат рая (Себе-осъзнаването) ако не по друг начин, то чрез *него*. Защото той надви нищетата и смъртта. И вие можете да го направите.

Най-великото, на което Христос ви учи, не е, че *ще* имате вечен живот, а че *вече го имате*; не е, че *ще* бъдете в братство с Бога, а че *вече сте*: не е, че *ще* имате каквото поискате, а че *вече го имате*.

Единственото, което се изисква от теб, е *да го знаеш*. Защото ти си създателят на своята действителност и животът може да ти се разкрие само така, както *мислиш*, че ще ти се разкрие.

С мисълта си ти го довеждаш на бял свят. Това е първата стъпка към творението. Бог Отец е мисълта. Мисълта е родителят, който дава живот на всичко.

- Това е един от законите, които да запомним.

- Да.

- Можеш ли да ми кажеш и други?

- Казвал съм ви други. Казвал съм ви ги всичките още от началото на света. Отново и отново съм ви ги повтарял. Изпращал съм ви учител след учител. Но вие не слушате учителите ми. Вие ги убивате.

- Но *защо*? Защо убиваме най-святите сред нас? Убиваме ги или ги обезчестяваме (което е същото). *Защо*?

- Защото те се изправят срещу всяка ваша мисъл, която би Ме отрекла. А вие Ме отричате, ако отречете Себе си.

- Защо бих отрекъл Теб *или* себе си?

- Защото се страхуваш. И защото Моите обещания са твърде хубави, за да бъдат истински. Защото не можеш да приемеш най-великата Истина. И затова трябва да се принизиш до духовност, която те учи на страх, зависимост и нетолерантност вместо обич, сила и приемане.

Вие сте *изпълнени* със страх - и най-големият ви страх е, че най-голямото Ми обещание може да се окаже най-голямата лъжа в живота. Така създавате и най-голямата измислица, която можете, за да се браните от този страх. Твърдите, че всяко обещание, което ви дава сила и ви гарантира обичта на Бога, трябва да е *лъжливо обещание, идващо от дявола*. Бог никога не би дал такова обещание - си казвате - само дяволът би го направил, за да ни примамва да се отречем от истинската същност на Бога, която е: страшен, ревнив, отмъстителен, съдещ и наказващ.

Въпреки че това описание пасва по-добре на определението за дявол (ако имаше такъв), вие сте придали *дяволски черти* на Бога, за да убедите себе си да не приемете Божествените обещания на Създателя си, както и Божествените качества у Себе си.

Такава е силата на страха.

- Опитвам се да оставя страховете си зад гърба си. Ще ми кажеш ли (отново) още някои от законите?

- Първият Закон е, че можеш да бъдеш, да правиш и да имаш всичко, което си способен да си представиш. Вторият Закон е, че привличаш онова, от което се страхуваш.

- Защо е така?

- *Чувството* е силата, която привлича. Ще изживееш онова, от което най-силно се страхуваш. Едно животно, което ти считаш за по-нисша форма на живот (въпреки че животните действат по-цялостно и с повече последователност от хората), разбира веднага дали се страхуваш от него. Растенията, които считаш за още *по-нисша* форма на живот, реагират далеч по-добре на хора, които се отнасят към тях с любов, отколкото на такива, които са безразлични.

Нито едно от тези неща не е случайност. Във Вселената не съществуват случайности, а единствено една велика структура - една невероятна „снежинка“.

Чувството е енергия в движение. Когато задвижваш енергия, създаваш въздействие. Ако задвижиш достатъчно енергия, създаваш материя. Материята е съгъстена енергия -разместена и след това събрана накуп. Ако манипулираш енергия достатъчно дълго, ще получиш материя. Всеки Учител разбира този закон. В него е алхимията на Вселената. В него е тайната на целия живот.

Мисълта е чиста енергия. Всяка мисъл, която имаш, някога си имал или някога ще имаш в главата си, е творческа. Енергията на мисълта ти никога не умира. Никога. Тя напуска съществото ти и се отправя към Вселената, продължавайки във вечността. Мисълта е вечна.

Всички мисли се съгъстват; срещат се с други мисли, преплитайки се в невероятен лабиринт от енергия, формиращи една вечно променяща се композиция от неописуема красота и невъобразима сложност.

Енергията привлича подобна на себе си енергия и образува (да използваме по-прости думи) „гроздове“ от подобна енергия. Когато достатъчно подобни „гроздове“ се сблъскат един с друг, те се „*слепват*“ един за друг (да използваме още една по-проста дума). Необходимо е невъобразимо голямо количество „слепена“ подобна енергия за образуването на материя. Но материя *ще* се образува от чиста енергия. Всъщност това е единственият начин, по който материята може да се образува. Щом веднъж енергията е станала материя, тя си остава материя за много дълго време, освен ако конструкцията ѝ бъде *нарушена* от различна или противоположна енергия. Тази различна енергия, въздействаща на материята, всъщност я разпокъсва, освобождавайки суровата енергия, от която материята е била съставена.

Това е теорията в основата на атомната ви бомба, обяснена с по-елементарни понятия. Айнщайн, повече от който и да било друг човек, се доближи до откритието, обяснението и използването на творческата тайна на Вселената.

Вече би трябвало да разбираш по-добре как хора с *подобно мислене* могат да работят заедно върху сътворяването на благоприятна действителност. Фразата „Когато двама или повече се съберат в Мое Име“ придобива повече смисъл.

Разбира се, когато цели *общества* мислят по определен начин, често се случват удивителни неща - не обезателно всички от тях желателни. Например общество, живеещо в страх, много често (всъщност *неминуемо*) създава в плът и кръв онова, от което се страхува най-много.

По подобен начин големи общности често откриват в обединеното мислене сила, произвеждаща чудеса. Някои хора я наричат обща молитва.

Трябва да бъде ясно, че даже отделни индивиди могат самостоятелно да предизвикат такива резултати, ако мисълта им (молитва, надежда, желание, мечта, страх) е удивително силна. Христос редовно го е правил. Той е разбирал как да въздейства на енергията и материята, как да ги преустройва, как да ги преразпределя и как да ги контролира напълно. Много Учители са го знаели. Мнозина го знаят и сега.

Ти можеш да го знаеш. Сега. Веднага.

Това е знанието на доброто и злото, от което са вкусили Адам и Ева. Преди да го разберат, не е било възможно да има живот *такъв, какъвто го познавате*. Адам и Ева (митичните имена, с които сте избрали да назовете Първия Мъж и Първата Жена) са били Бащата и Майката на човешкото изживяване.

Описаното като „падение на Адам“ е било всъщност неговото извисяване - най-великото единично събитие в историята на човечеството. Защото без него светът на относителността не би съществувал. Истината е, че стореното от Адам и Ева не е било първороден грях, а първородна благословия. Трябва да сте им благодарни от дъното

на душата си, защото правейки първия „погрешен“ избор, Адам и Ева *създават възможността изобщо да се прави избор.*

В митологията си сте направили Ева „лошата“ - изкусителката, която изяжда ябълката (знанието на доброто и злото) и свенливо поканва Адам да се присъедини. Тази митологична постановка ви е позволила оттук нататък да изкарвате жената „падение на мъжа“, което довежда до всякакви изопачени разбирания, да не говорим за изкривени сексуални възгледи и обърквания. (Как можете да се чувствате толкова добре при нещо толкова *лошо*?)

Това, от което се боите най-много, то най-вече ще ви настигне. Страхът ще го привлече като магнит. Всичките ви свети писания във всички религиозни убеждения и традиции, които сте създали, съдържат ясния съвет: „Не се страхувай“. Мислиш ли, че това е случайно?

Законите са много прости:

1. Мисълта е творческа.
2. Страхът привлича енергия, подобна на себе си.
3. Обичта е всичко, което съществува.

- Обърка ме с този третия. Как може обичта да е всичко, което съществува, ако страхът привлича енергия, подобна на себе си?

- *Обичта е крайната действителност. И единствената. Цялото. Чувството на обич е начинът, по който изпитваш Бога.*

В най-висшата Истина обичта е всичко, което съществува, което е съществувало и което някога ще съществува. Когато преминеш в абсолютното, преминаваш в обичта.

Светът на относителното беше създаден, за да мога Аз да изживея Себе Си. Това вече ти беше обяснено. То обаче не прави светът на относителното *истински*. Светът на относителното е *сътворена действителност*, която ти и Аз сме изобретили и продължаваме да изобретяваме, за да можем да познаем себе си чрез изживяване.

Все пак творението може да изглежда много истинско. *Предназначението* му е да ни се струва толкова истинско, че да го *приемем* за действително съществуващо. По този начин Бог е успял да създаде „нещо друго“, различно от Себе Си (въпреки че строго погледнато това е невъзможно, защото Бог Е - Аз СЪМ - Всичко, Което Е).

Сътворявайки „нещо друго“ (светът на относителното), Аз съм създал среда, в която ти можеш да *избереш* да бъдеш Бог вместо просто да ти бъде *казано*, че си Бог; в която можеш да изпиташ Бог като акт на сътворяване вместо като концепция; в която малката свеещица може да познае себе си като светлината.

Страхът е *обратното* на обичта. Тази е *главната полярност*. При създаването на света на относителното, най-напред направих противоположното на Себе Си. В света, в който вие живеете на физическо ниво, има само *две положения на съществуване*: страх и обич. Мисли, породени от страх, ще предизвикат един вид проява на физическо ниво. Мисли, основани на обич, ще предизвикат друг.

Духовните Учители, които са обикаляли планетата, са онези, които са открили тайната на относителния свят и са отказали да признаят истинността му. Накратко: *Учителите са онези, които са избрали само обич. Във всеки миг. Във всеки момент. При всякакви условия.* Даже когато са били убивани, са обичали убийците си. Даже когато са били преследвани, са обичали потисниците си.

Трудно ти е да го разбереш, камо ли да им подражаваш. Но това е, което *всеки Учител някога е правил*. Без значение в коя философия, в коя традиция, в коя религия *-всеки Учител го е правил.*

Този пример и урок са ви били илюстрирани толкова ясно. Показвани са ви били отново и отново. През вековете и навсякъде. През всичките животи и във всеки момент.

Вселената е използвала всяко средство, за да постави тази Истина пред очите ви. В песен и приказка, в поезия и танц, в думи и движение, във филми и в колекции от думи, които наричате книги.

Била е провъзгласявана от най-високата планина и шепотът ѝ е достигал до най-дълбоката долина. *През коридорите на цялото човешко изживяване ехото е провъзгласявало тази Истина: Обичта е отговорът. Но вие не сте слушали.*

Сега си стигнал до тази книга, питайки Бога отново за онова, което ти е казвал безброй пъти по безброй начини. Но Аз пак ще ти кажа - *тук* в контекста на *тази* книга. Ще Ме слушаш ли този път? Ще чуеш ли наистина?

Какво мислиш, кое те е довело до този текст? Как стана така, че го държиш в ръцете си? Мислиш ли, че не знам какво правя?

Във Вселената не съществуват съпадения.

Чух плачещото ти сърце. Видях търсенето на душата ти. *Знам* колко дълбоко си пожелал Истината. Призовавал си я и в болка, и в радост. Безспирно си Ме умолявал да *покажа Себе Си*, да *обясня Себе Си*, да *открия Себе Си*. *Правя го тук - с толкова ясни думи, че да няма как да Ме разбереш погрешно. На толкова прост език, че да не можеш да се объркаш. С толкова обикновен речник, че да не се загубиш в многословието.*

Хайде, давай сега. Питай ме нещо. *Каквото и да е.* Аз ще съумея да те упътя как да намериш отговора. Ще използвам цялата Вселена, за да го сторя. Така че бъди нащрек. Тази книга далеч не е единственото Ми средство. Може да Ми зададеш въпрос и след това *да оставиш книгата настрана*. Но наблюдавай. Слушай. Думите на следващата песен, която чуеш. Информацията в следващата статия, която прочетеш. Историята в следващия филм, който гледаш. Случайно промълвените думи на следващия човек, когото срещнеш. Или шепота на следващата река, следващия океан, следващия бриз, които погалят ухото ти - *всичките тези средства са Мои*, всичките тези пътища са отворени за Мен. Ще ти говоря, ако ще слушаш. Ще дойда при теб, ако ме поканиш. Тогава ще ти покажа, че *винаги* съм бил тук. *Винаги и по всички начини.*

¹ Игра на думи: на английски „always” значи винаги, а „all ways” значи всички начини, всички пътища.

2

„Ти ще ми покажеш пътеката на живота:
в твоето присъствие е пълнотата на радостта;
в дясната ти ръка са удоволствия завинаги.” - *Псалом 16:11*

- Цял живот съм търсил пътя към Бога ...

- Знам.

- И сега, като го намерих, не мога да повярвам. Имам чувството, че съм седнал да пиша на себе си.

- Точно това правиш.

- Не изглежда като общуване с Бога.

- Искаш фанфари и барабани ли? Ще видя какво мога да направя по въпроса.

- Нали знаеш, че има хора, които ще нарекат цялата тази книга богохулство. Особено ако продължаваш да се показваш толкова мъдър.

- Нека ти обясня нещо. Ти си решил, че Бог се показва само по един начин. Това е много опасна идея. Възпира те да видиш Бога навсякъде. Ако си мислиш, че Бог изглежда само по един начин, звучи по един начин или е по един начин, ще ме изпускаш из поглед денем и нощем. Ще прекараш целия си живот, търсейки Бога, и няма да Я намериш..., защото търсиш Него. Това е просто един пример.

Казано е, че ако не видиш Бога и в посредственото, и в задълбоченото, си изпуснал поне половината от историята. Това е великата Истина.

Бог е в тъгата и в смеха, в горчивото и в сладкото. Божествено намерение стои зад всичко - следователно и Божествено присъствие има във всичко.

- Веднъж бях започнал да пиша книга, озаглавена „Бог е сандвич със салам“.

— Щеше да стане много хубава книга. Аз ти дадох вдъхновението за нея. Защо не я написа?

- Стори ми се богохулство. Или в най-добрия случай ужасно непочтително.

- Искаш да кажеш чудесно непочтително! Откъде ти хрумна, че Бог е само „почтителен“? Бог е и горе, и долу. И горещо, и студено. И ляво, и дясно. И почтителното, и непочтителното!

Мислиш, че Бог не може да се смее? Представяш си, че Бог не се радва на хубава шега? Решил си, че Бог няма чувство за хумор? Аз пък ти казвам, че Бог *изобрети* хумора.

Нима трябва да шептиш, когато Ми говориш? Нима жаргонът и уличният език не са ми познати? Казвам ти: можеш да разговаряш с Мен, както би разговарял с най-добрия си приятел.

Да не мислиш, че съществува дума, която не съм чувал? Или гледка, която не съм виждал? Или звук, който не знам?

Смяташ, че някои от тях презирам, а други обичам? *Казвам ти: Аз не презирам нищо. Няма нещо, което да е отблъскващо за Мен. То е живот и животът е подаръкът*, неопикуемото съкровище, най-святото от всички святи неща.

Аз съм животът, защото Аз съм онова, от което той е *направен*. Всеки аспект на живота има божествено предназначение. Нищо не съществува, *нищо!*, без разбрана и утвърдена от Бога причина.

- Как е възможно? Какво да кажем тогава за злото, създадено от човека?

- Не можеш да създадеш *нищо* (предмет, събитие или *каквото и да е* изживяване) извън Божия план. Защото Божият план е ти да сътвориш *нещо* - *всичко, каквото поискаш*. В тази свобода се състои изживяването на Бога да бъде Бог и това е изживяването, *заради което създадох Вас ...* и живота. ashtar-sheran.org

Зло е онова, което *наричат* зло. Даже към него изпитвам обич, защото само чрез онова, което наричат зло, можете да познаете доброто; само чрез онова, което наричат работа на дявола, можете да познаете и да свършите работата на Бога. Аз не обичам топлото повече от студеното, високото повече от ниското, лявото повече от дясното. *Всичко е относително*. И всичко е част от *онова, което съществува*.

Аз не обичам „доброто“ повече, отколкото обичам „злото“. *Хитлер отиде па небето*. Когато разбереш това, ще си разбрал и Бога.

- Но аз съм възпитан с вярата, че доброто и злото съществуват, че правилно и погрешно са противоположности, че някои неща са нередни и неприемливи в очите на Бога.

- *Всичко* е „приемливо“ в очите на Бога, защото как може Бог да не приеме онова, което е? Да отхвърлиш нещо е все едно да отречеш, че то съществува. Да кажа, че нещо е нередно, значи да кажа, че то не е част от Мен - а това е невъзможно.

И все пак запази убежденията си, и остани верен на стойностите си, защото те са стойностите на родителите и прародителите ти, на приятелите ти и на обществото ти. Те формират структурата на живота ти и да ги загубиш би значело да разплетеш тъканта на изживяването си. Но ги подложи на проверка една по една. Прегледай ги частица по частица. Недей разрушава къщата, но огледай всяка тухла и смени онези, които изглеждат строшени, и които вече не подкрепят структурата.

Идеите ти за редно и нередно са просто това - идеи. Те са мислите, които образуват формата и създават същността на това Кой Си Ти. Може да има само една причина и една цел за промяна на някоя от тях: ако ти не си доволен от това Кой Си.

Само ти можеш да знаеш дали си доволен. Само ти можеш да кажеш за живота си: „Това е моето творение (син), от което съм доволен“.

Ако стойностите ви ви служат, задръжте ги. Отстоявайте ги. Борете се да ги защитите.

Но се стремете да се борите по начин, който не вреди на никого. Вредата не е необходим елемент в изцериането.

- Казваш „запазете стойностите си“ и в същото време казваш, че всички наши стойности са погрешни. Помогни ми да разбера.

- Не съм казал, че стойностите ви са погрешни. Нито пък, че са правилни. Те са просто преценки. Оценки. Решения. По-голямата част от тях са решения, взети не от вас, а от някой друг. От родителите ви може би. От религията ви. От учителите, историците, политиците ви.

Много малко от преценките, които сте включили в истината си, са преценки, които сте направили сами въз основа на личното си изживяване. А това, за което дойдохте тук, е изживяването и от изживяването щяхте да сътворите себе си. Вместо това *вие* сте сътворили себе си от изживяването на *други*.

Ако съществуваше такова нещо като грях, той би бил точно това: да позволиш да станеш този, който си, въз основа на преживяното от други. Този е „грехът“, който си извършил. Извършили сте всички вие. Не изчаквате собственото си изживяване, приемате изживяването на *другите* за евангелие (буквално!) и като се

сблъските за пръв път с *истинското изживяване*, наслагвате върху него онова, което си мислите, *че вече знаете*.

Ако не бяхте правили това, можехте да имате съвсем различно изживяване - изживяване, което би могло да покаже, че първоначалният ви учител или източник *не е бил прав*. В повечето случаи вие не искате да изкарате, че роди телите ви, училищата ви, религиите ви, традициите и светите ви писания не са прави — затова *отричате собственото си изживяване* в полза на онова, което са ви *казвали да мислите*.

Няма по-добър пример за това от отношението ви към човешката сексуалност.

Всеки знае, че сексуалното преживяване може да бъде най-обичаното, най-възбуждащото, най-силното, най-радостното, най-обновяващото, най-ободряващото, най-положителното, най-интимното, най-обединяващото и най-възстановяващото *физическо* изживяване, на което хората са способни. След като сте го разбрали от опит, сте избрали да приемете вместо него миналите оценки, мнения и представи за секса, провъзгласявани от *други* (лично заинтересовани от начина, по който мислите).

Тези оценки, мнения и идеи противоречат на собственото ви изживяване, но понеже не ви се ще да изкарате учителите си неправи, убеждавате себе си, че вашето изживяване би трябвало да е погрешно. Съкрушителният резултат е, че предавате своята чиста истина по този въпрос.

Същото сте направили и с парите. Всеки път в живота си, когато сте имали много пари, сте се чувствали чудесно. Чувствали сте се чудесно да ги получите, чувствали сте се чудесно и да ги изхарчите. В това не е имало нищо лошо, нищо по същество „погрешно“. И все пак толкова дълбоко сте си втъпили ученията на *другите* по този въпрос, че отхвърляте изживяването си в полза на "истината".

Приемайки тази „истина“ за своя собствена, сте формирали около нея и мисли - мисли, които са творчески. По този начин сте създали около парите и лична действителност, която ги отблъсква от вас, защото: как бихте се стремили да привлечате онова, което не е „добро“?

Невероятно е, но сте създали същото противоречие и около представата си за Бога. Всичко, което сърцето ви изпитва от Бога, ви казва, че Бог е добър. Всичко, на което учителите ви ви учат за Бога, ви казва, че Бог е лош. Сърцето ви казва, че Бог се обича без страх. Учителите ви ви учат да се страхувате от Бога, защото Той е отмъстителен. Казват ви, че трябва да живеете в страх от Божия гняв. Трябва да треперите в Неговото присъствие. През целия си живот трябва да се боите от присъдата на Бог. „Защото Бог е справедлив“ ви е казано. И ще сте в беда, ако се противопоставите на страховитото правосъдие на Бога. Следователно бъдете „покорни“ на Божиите заповеди, иначе ...

И най-вече не бива да задавате логични въпроси като този: ако Бог искаше стриктно покорство пред Законите Си, защо е създал възможността за нарушаването на същите тези Закони? Учителите ви ви казват: защото Бог пожела да имате „свободен избор“. Но какъв свободен избор е това, когато да предпочетеш едно нещо пред друго води до порицание? Как ще е свободна „свободната воля“, щом тя не е твоята, а нечия чужда воля, която трябва да изпълниш. Който те учи на това, превръща Бога в лицемер.

Казано ви е, че Бог е прошката и съчувствието ... обаче ако не помолите за тази прошка по „правилния начин“, ако не дойдете при Бога „както му е редът“, молбата ви няма да бъде чута, зовът ви ще остане незабелязан. Даже и това не би било толкова лошо, ако имаше само един *правилен* начин, но „правилните начини“, които се преподават са толкова, колкото са и учителите, които ги преподават.

Повечето от вас следователно прекарвате по-голямата част от живота си, след като пораснете, в търсене на „правилния“ път да боготворите, да се покорявате и да служите на Бога. *Иронията в цялата работа е, че Аз не ви искам боготворенето, не се нуждая от покорството ви и не е необходимо да Ми служите.*

В исторически план такова поведение са налагали на поданиците си монарси - обикновено вманиачено егоистични, несигурни в себе си, тиранични монарси. Това по никакъв начин не са благочестиви Божии изисквания и е направо впечатляващо, че светът досега не е стигнал до извода, че такива изисквания са подправени и нямат нищо общо с нуждите и желанията на Бога.

Бог няма нужди. Всичко, Което Е е точно това: всичко, което е. То следователно по дефиниция нищо не иска и нищо не му липсва.

Ако избирате да вярвате в Бог, който някакси се нуждае от нещо и е тъй засегнат, ако не го получи, че наказва онези, от които го е очаквал, значи избирате да вярвате в Бог, много по-малък от Мен. Вие наистина *сте* Деца на По-Малък Бог.

Не, деца мои, позволете ми, моля ви, да ви уверя отново с тези редове, че Аз нямам нужди. Аз не изисквам нищо.

Това не значи, че нямам *желания*. *Желанията* и *нуждите* не са едно и също (въпреки че много от вас са ги уеднаквили в сегашния си живот).

Желанието е началото на цялото творение. То е първоначалната мисъл. То е велико чувство вътре в душата. То е Бог, който избира какво да сътвори по-нататък.

И какво е желанието на Бога?

Желанието ми е първо да позная и изживея Себе си в цялото си величие - да знам Кой Съм. Преди да създам вас и всички светове във Вселената, Ми беше невъзможно да го сторя.

Второ, желая вие да познаете и да изживеете Действително Кои Сте чрез силата, която съм ви дал да създавате и изпитвате себе си по какъвто начин си поискате.

Трето, желая целия процес на живота да бъде изживяване на постоянна радост, вечно продължаващо творение, непрекъснато разширяване и развитие и абсолютно удовлетворение във всеки момент, наречен „сега“.

Установил съм съвършена система, в която тези желания да могат да се осъществят. Те се осъществяват сега, именно в този момент. Единствената разлика между вас и Мен е, че *Аз го знам*.

В мига на пълното си знание (който може да настъпи за вас по всяко време) вие също ще се почувствате както Аз винаги се чувствам: абсолютно радостни, обичащи, приемащи, благославящи и благодарни.

Това са *Петте Подхода* на Бога и, преди да сме приключили този разговор, ще ти покажа как приложението им в сегашния ти живот може да те доведе (*и ще те доведе*) до Божественото.

Всичкото това е много дълъг отговор на доста кратък въпрос.

Да, запази стойностите си дотогава, докато чувстваш, че ти служат. В същото време наблюдавай и виж дали стойностите, на които служиш с мислите, думите и действията си, носят в пространството на изживяването ти най-висшата и най-добрата представа, която някога си имал за себе си.

Проучи стойностите си една по една. Изложи ги на светлината на подробен обществен оглед. Ако можеш да кажеш на света кой си и в какво вярваш, без да се спреш и без да се поколебаеш, значи ти си щастлив и доволен от себе си. Няма причина да продължаваме кой знае колко повече този разговор с Мен, защото ти си сътворил Себе си и живот за Себе си, които не се нуждаят от подобрение. Достигнал си съвършеното. Можеш да оставиш книгата настрана.

- Животът ми не е съвършен, дори и не се доближава до съвършенство. Нито пък аз съм съвършен. Всъщност аз съм един вързоп от недостатъци. Ех, да можех (понякога си го пожелавам с цялото си сърце) да ги коригирам, да разбера какво предизвиква поведението ми, какво обуславя паденията ми, какво постоянно ми се изпречва на пътя.

Предполагам, че затова дойдох при Теб. Досега не съм успял да намеря отговорите сам.

- Доволен съм, че дойде. Аз винаги съм бил тук, за да ти помогна. Тук съм и сега. Не е необходимо да намираш отговорите сам. И никога не е било необходимо.

- И все пак изглежда толкова ... *самонадеяно* ... просто така да седна и да си приказвам с Теб, а още повече и да си представя, че Ти - *Бога*, ми отговаряш... искам да кажа това е *лудост*.

- Аха. Всички автори на Библията са били нормални, а *ти* си луд.

- Авторите на Библията са били свидетели на живота на Христос и достоверно са записали каквото са чули и видели.

— Корекция! Повечето от авторите на Новия Завет никога през живота си не са срещали или виждали Христос. Те живяха много години след като Исус напусна Земята. Те не биха разпознали Исус от Назарет, ако се сблъскаха с него на улицата.

-Ама ...

— Авторите на Библията бяха велики вярващи и историци. Те събраха разказите, стигнали до тях и до приятелите им от други хора — по-възрастни, получили ги на свой ред от по-възрастни, докато накрая оформиха писмен документ.

И не всичко, написано от авторите на Библията, беше включено в крайния документ.

Вече се бяха появили „църкви“ около ученията на Христос и както се случва, когато и където са се събрали група хора около могъща идея, в тези църкви имаше определени лица, които решаваха коя част от историята за Христос да бъде разказвана и как. Този процес на подбор и редактиране продължи и по време на събирането, написването и издаването на евангелията и Библията.

Даже няколко века след написването на оригиналните свети писания, Велик Църковен Събор още веднъж взе решение за това кои доктрини и истини да бъдат включени в тогавашната официална Библия и кои от тях би било „нездравословно“ или „преждевременно“ да бъдат разкривани на хората.

Имало е и други свети писания — всяко от тях написано в мигове на вдъхновение от иначе обикновени хора, никой от които не е бил по-луд от теб.

- Да не би да искаш да кажеш - не се опитваш да намекнеш, нали - че *тези* писания могат един ден да станат „свети писания“?

- Дете Мое, *всичко в живота е свято*. По тази мярка да, това са свети писания. Но няма да си играя с тебе на думи, защото знам какво имаш предвид.

Не, не намеквам, че този ръкопис един ден ще стане свето писание. Поне не в следващите няколкостотин години или докато езикът му не излезе от мода.

Виж сега, проблемът е, че езикът тук е твърде разговорен, твърде съвременен. Хората приемат, че ако Бог би разговарял пряко с теб, речта му не би звучала като че говори съседът ти отсреща. Би трябвало да има някаква обединяваща, даже обожествяваща структура на езика. Достоянство. Някакво усещане на Божественост.

Както казах и по-рано, това е част от проблема. Хората имат усещането, че Бог „се показва“ само в една форма. На всичко, което не съвпада с тази форма, се гледа като на богохулство.

- Както казах по-рано.

— Както каза по-рано.

Но хайде да погледнем сърцевината на въпроса ти. Защо мислиш, че е лудост да имаш възможност да разговаряш с Бога? Не вярваш ли в молитвите?

- Да, но то е различно. Молитвата за мен винаги е била еднопосочна. Аз се моля, а Бог остава непроменен.

- Бог никога не е отговорил на молитва?

- О, да, но никога *устно*, разбираш ли. В живота ми са се случвали *всякакви* неща, за които съм убеден, че са отговор (съвсем пряк отговор) на молитва. Но Бог никога не е *говорил* с мен.

- Ясно. Значи този Бог, в който вярваш, може да направи всичко. Само не може да говори.

- *Естествено*, че Бог може да говори, ако поиска. Просто не изглежда вероятно, че Бог би пожелал да говори *с мен*.

- *В това се корени всеки проблем, с който се сблъскваш в живота си - че не се смяташ за достатъчно достоен, за да ти говори Бог.*

О небеса, как можеш тогава изобщо да очакваш някога да чуеш гласа Ми, ако не можеш даже и да си представиш, че заслужаваш да *ти се говори*?

Ще ти кажа следното: В настоящия миг правя чудо. Защото говоря не само на теб, но и на всеки, който е взел в ръце тази книга и чете тези думи.

На всеки от тях говоря в момента. Знам кой е всеки един от тях. Знам кой ще намери пътя до тези думи и знам, че (точно както става и с другите ми послания) някои ще съумеят да чуят, а други само ще слушат, но *няма да чуят нищо*.

- Ами това повдига следващия въпрос. Още от сега, докато пиша този материал, аз вече замислям издаването му.

- И какво „лошо“ има в това?

- Не може ли да се сметне, че създавам цялото това нещо заради печалба? Няма ли всичко да изглежда подозрително?

- Това ли е намерението ти - да напишеш нещо, за да спечелиш много пари?

- Не. Не затова започнах да пиша. Започнах този разговор на хартия, защото от трийсет години съзнанието ми е претъпкано с въпроси - въпроси, за чийто отговор съм жадувал дълго. Идеята да превърна всичкото това в книга дойде по-късно.

- От Мен.

- От Теб?

- Да. Да не мислиш, че щях да те оставя да пропилееш всичките тези чудесни въпроси и отговори?

- Не съм се замислял над това. В самото начало просто исках отговор на въпросите, исках да свършат разочарованията и постоянното търсене.

- Добре. Спри да подлагаш мотивите си на съмнение (правиш го постоянно) и хайде да продължаваме нататък.

3

- Че аз имам сто въпроса. Даже хиляда. *Милион*. И проблемът е, че понякога не знам откъде да започна.

- Просто изреди въпросите. Започни *отнякъде*. Давай. Изброй онези, които ти идват наум.

- Добре. Някои от тях изглеждат доста банални.

- Стига си правил преценки срещу себе си. Просто изброй въпросите.

- Добре. Ето някои, които ми идват наум в момента:

1. Кога най-после животът ми ще потръгне? Какво е необходимо, за да се справя и да постигна поне минимален успех? Борбата ще свърши ли някога?

2. Кога ще науча достатъчно за личните взаимоотношения, така че да вървят гладко? Има ли начин да бъдеш щастлив в една интимна връзка? Тя винаги ли трябва да бъде цяло предизвикателство?

3. Защо изглежда, че никога в живота си не мога да привлека при себе си достатъчно пари? Такава ли ми е съдбата, че да спестявам и да се ограничавам докато съм жив? Какво ме възпира да реализирам напълно възможностите си, когато се отнася до пари?

4. Защо в живота не мога да правя онова, което наистина *искам* и същевременно с това да си изкарвам прехраната?

5. Как да реша някои от здравните проблеми, пред които съм изправен? Хроничните заболявания, на които съм жертва, са толкова много, че могат да запълнят цял един живот. Защо ги имам точно сега?

6. Какъв е кармичният урок, който трябва да науча тук? Какво се опитвам да овладеея?

7. Съществува ли прераждане? Колко минали живота съм имал? Какво съм бил в тях? Съществува ли „кармичен дълг“?

8. Понякога се чувствам като ясновидец. Възможно ли е „да бъдеш ясновидец“? Аз такъв ли съм? Хората, които твърдят, че са ясновидци, „с дявола ли си имат работа“?

9. Допустимо ли е да се взимат пари за сторено добро? Ако си избира да стана лечител, мога ли да върша тази Божя работа и същевременно да имам финансово изобилие? Или двете взаимно се изключват?

10. Допустим ли е сексът? Каква е истината за това човешко изживяване? Дали единствената цел на секса е продължение на рода, както твърдят някои религии? Дали

истинската святост и просветление се достигат чрез въздържание или чрез преобразуване на сексуалната енергия? Допустим ли е сексът без любов? Може ли физическото усещане от него да бъде достатъчно добра причина за изживяването му?

11. Защо си направил секса толкова хубаво, грандиозно и силно човешко изживяване, ако трябва да го избягваме, колкото се може повече? В тази връзка защо всички удоволствия са или „неморални“, или „незаконни“, или „вредни“?

12. Има ли живи същества на други планети? Били ли сме посещавани от тях? В момента наблюдавани ли сме? Ще видим ли, докато сме живи, неоспоримо доказателство за извънземен живот? Всяка форма на живот свой Бог ли си има? Ти ли си Богът на Всичко?

13. Ще дойде ли някога на Земята царството небесно? Ще се покаже ли някога Бог на земните хора, както е обещано? Съществува ли Второ Пришествие? Ще има ли някога край на света или апокалипсис, както гласят пророчествата в Библията? Има ли една единствена истинска религия? Ако има, тя коя е?

Това са само някои от въпросите ми. Както казах, имам поне още стотина. Някои от тях ме карат да се изчервя - звучат тъй по ученически. Моля те обаче, отговори им - един по един - и хайде да „поговорим“ за тях.

- Добре. Стигнахме и до тях. Недей се извинява за въпросите си. Това са въпроси, задавани от жени и мъже в продължение на стотици години. Ако бяха толкова глупави, нямаше да бъдат задавани отново и отново от всяко следващо поколение. Да минем към първия въпрос.

Във Вселената съм създал Закони, които ти позволяват да имаш, т. е. да сътвориш точно каквото си избереш. Тези Закони не могат да бъдат нито нарушавани, нито пренебрегвани. Ти ги следваш дори в момента, докато четеш. Няма как да не следваш Закона, защото такъв е начинът, по който функционират нещата. Няма как да го прекратиш, не можеш да действаш извън него.

Във всяка минута от живота си си действал *вътре* в него и така си сътворявал всичко, което някога си изживял.

Ти си в съдружие с Бога. Ние с теб споделяме едно вечно съглашение. Моето обещание към теб е винаги да ти давам онова, за което помолиш. Твоето обещание е да молиш и да разбереш процеса на молба и отговор. Аз веднъж вече ти го обясних. Ще го направя пак, за да ти бъде съвсем ясно.

Ти си същество с три части. Състоиш се от *тяло, разум и дух*. Наричаш ги още и *материално, нематериално и метафизично*. Това е *Светата Троица, наричана и с много други имена*.

Аз съм същото, което си ти. Проявявам се като Триединство - Три В Едно. Някои от теолозите ви са го нарекли Отец, Син и Свети Дух.

Философите ви също разпознават този триумфират и го наричат съзнание, подсъзнание и свръхсъзнание. Психиатрите ви са го нарекли То, ето и свръх-его. Науката го нарича енергия, материя и антиматерия. Поетите говорят за разум, сърце и душа. Мислителите на New Age' споменават тяло, съзнание и душа.

New Age - културно движение, покриващо широк диапазон от вярвания, за което е характерно отхвърлянето на стойностите на Западното общество и подкрепата на по-цялостен (холистичен) подход към религията, медицината, философията, астрологията и околната среда. Някои от многобройните компоненти на това движение са: алтернативните лечения, практикуването на Източни религии и интересът към окулта и парапсихологията. Понятието New Age значи „Нова Епоха“ или начало, но от статия, публикувана в списанието „Aquarian New Age“ през 1908 г., става също и наименование за Епохата на Водолея - това е тази част от зодиакалния

цикъл, в която светът ще навлезе в края на XX и началото на XXI век, и която се смята за ера на ново духовно осъзнаване и колективно съзнание. Въпреки че движението New Age започва от и продължава да бъде силно свързано с Калифорния и западното крайбрежие на САЩ. влиянието му е разпространено в целите Съединени Щати и Северна Европа. (*The Oxford Dictionary of New Words*. Oxford University Press, Oxford, 1998).

Времето ви е разделено на минало, настояще и бъдеще. Може ли това да не е същото като подсъзнание, съзнание и свръхсъзнание?

Пространството се дели по подобен начин на три части: тук, там и мястото по средата. Описанието на това „място по средата“ е трудно и объркващо. В момента, в който започнеш да го определяш, то става или „тук“, или „там“. И все пак *знаем*, че „пространството по средата“ съществува. То държи „тук“ и „там“ на местата им - точно както вечното „сега“ държи „преди“ и „после“ на местата им.

Тези три аспекта у теб всъщност са три енергии. Можеш да ги наречеш *мисъл, дума и действие*. Трите, взети заедно, създават *резултат*, който на твой език и по твое разбиране се нарича чувство или изживяване.

Душата ти (подсъзнанието, То, духът, миналото и пр.) е *сумата от всички чувства, които някога си имал* (сътворил). Съзнанието ти за някои от тези чувства се нарича „твоя памет“. Когато проникнеш в паметта си, се казва, че си спомняш. Това означава да реконструираш, да събереш частите обратно.

Когато събереш обратно всички части от себе си, ще си спомниш Кой Си В Действителност.

Процесът на сътворяване започва с мисъл - идея, концепция, представа. Всичко, което виждаш наоколо, някога е било нечия идея. В твоя свят няма нещо, което най-напред да не е съществувало като чиста мисъл.

Същото важи и за Вселената.

Мисълта е първото ниво на сътворяване.

След това идва *думата*. Всичко, което казваш, е изразена мисъл. Тя е творческа и изпраща творческа енергия във Вселената. Думите са по-динамични (би могло да се каже по-творчески) от мисълта, защото се намират на различно вибрационно ниво от мисълта. Те променят (влият на) Вселената с по-голяма сила.

Думите са второто ниво на сътворяване.

След тях идва *действието*.

Действията са думи в движение. Думите са изразени мисли. Мислите са формиращи се идеи. Идеите са обединяващи се енергии. Енергиите са освободени сили. Силите са съществуващи елементи. Елементите са частици от Бога, късчета от Цялото, от което е направено всичко.

Началото е Бог. Краят е действие. Действието е: Бог, сътворяващ или Бог, почувстван.

Мисълта ти за себе си е, че не си достатъчно добър и достатъчно безгрешен, за да бъдеш част от Бога и в съдружие с Бога. Толкова дълго си отричал Кой Си, че чак си го *забравил*.

Това не е станало случайно. Не се е случило просто така. Всичко е част от божествения план, тъй като ти не би могъл да сътвориш, да изживееш и да претендираш, че си. Който Си, ако вече си го постигнал. Наложил се най-напред да се освободиш от връзката си с Мен (да я отречеш, да я забравиш), за да можеш да я изпиташ пълноценно, като я сътвориш изцяло и като я извикаш на преден план. Защото най-голямото ти желание (което е и Моето най-голямо желание) беше да се почувстваш част от Мен. Следователно, ти се намираш в процес на изживяване на себе си, сътворявайки се отново във всеки момент. Така, както съм и Аз чрез теб.

Сега виждаш ли къде е съдружието? Долавяш ли значението му? Говорим за едно свято сътрудничество - истинско свето причастие.

Животът ти следователно ще „потръгне“, когато избереш той да потръгне. Ти още не си направил избора. Отлагал си, протакал си, протестираш си. Сега е време да провъзгласиш и да създадеш, каквото ти е било обещано. За да го сториш, трябва да повярваш на обещанието и да го живееш. *Трябва да живееш обещанието на Бога.*

Обещанието на Бога е, че ти си Негов син. Нейно дете. Негово подобие. Нейна равна.

А-а ... ето къде губиш връзката. Можеш да приемеш „Негов син“, „дете“, „подобие“, но трепваш от това да бъдеш наречен „Негов равен“. Струва ти се твърде много, за да го приемеш. Твърде много грандиозност, твърде много почуда и твърде много *отговорност*. Защото, ако си *равен* на Бога, това значи, че никой не *ти* прави нещо *на* теб, а че всичко е сътворено *от* теб. *Така вече не съществуват жертви и злодеи, а само резултати от мисълта ти за нещо.*

Казвам ти: всичко, което виждаш в собствения си свят, е плод на представата ти за него.

Искаш ли животът ти истински да „потръгне“? Тогава промени представата си за него. Представата си за себе си. Мисли, говори и действай като *Бога, Който Си*.

Разбира се, това ще те откъсне от много - най-вече от човешките ти събрата. Ще те нарекат луд. Ще ти кажат, че богохулстваш. Евентуално ще им дойдеш до гуша и ще се опитат да те разпънат.

Ще го направят не защото мислят, че живееш в собствения си свят на илюзии (повечето хора са достатъчно снизходителни да ти позволят личните ти забавления), а защото рано или късно други ще се почувстват *привлечени* от твоята истина заради обещанията в нея, които се отнасят до *тях*.

Ето къде приятелите ти, хората, ще се намесят, защото именно тук ще започнеш да ги застрашаваш. Твоята протичка истина, протичко живяна, ще им предлага повече красота, повече удобство, повече спокойствие, повече радост и повече обич към себе си и другите, отколкото което и да било от онова, което земните ти приятели биха могли да измислят.

Усвояването на тази истина би означавало края на техния подход. Би означавало края на омразата и страха, на фанатизма и войната; края на порицанието и убийствата, които все още продължават в *Мое име*; края на идеята, че „могъщият е прав“; края на купуването чрез сила; края на лоялността и почитта, почиващи на страх; края на света такъв, какъвто го знаят и какъвто *всички вие* сте го създали.

Така че приготи се, добра душа. Защото от мига, в който приемеш осъзнаването на Себе си за своя свята кауза, ще бъдеш охулена, заплута, наречена с обидни имена, напусната, а най-накрая и ще те обвинят, осъдят и порицаят (всеки по свой начин).

Тогава защо да го правиш?

Защото вече не те интересува дали светът те приема и одобрява. Вече не си доволен от това, което този свят ти е дал. Вече не си удовлетворен от това, което е дал на другите. Ти искаш болката, страданието и илюзията да свършат. До гуша ти е дошло от света такъв, какъвто е сега. Ти търсиш нов свят.

Не го търси повече. Повикай го наяве.

- Можеш ли да ми помогнеш да разбера по-добре как да го направя?

- Да. Най-напред проникни в Най-Величествената си Мисъл за себе си. Представи си се такъв, какъвто би бил, ако всеки ден живееше тази мисъл. Представи си какво би мислил, правил и казвал и как би реагирал на онова, което другите правят и казват.

Виждаш ли разлика между тази представа и нещата, които мислиш, правиш и казваш в момента?

- Да. Виждам огромна разлика.

- Добре. Би трябвало да я забелязваш, защото знаем, че в момента не живееш в хармония с най-висшата си представа за себе си. И така, след като си видял разликите между това, къде се намираш и къде би искал да бъдеш, започни да променяш, съзнателно да променяш мислите, думите и действията си, докато съвпаднат с най-висшата ти представа.

Процесът ще изисква огромни умствени и физически усилия. Ще е необходимо непрекъснато (ежеминутно) наблюдение на всяка мисъл, дума и действие. Ще е необходимо постоянно да взимаш решения - съзнателно! Този процес всъщност е едно значително придвижване към съзнанието. Онова, което ще разбереш, ако приемеш цялото това предизвикателство, е, че *си прекарал половината от живота си в безсъзнание*. Иначе казано, *изборите, които си правил* чрез мислите, думите и делата си, не са ти били ясни дотогава, докато не си изпитвал последиците от тях. А когато си изпитвал последиците, си отричал, че имат нещо общо с мислите, думите и делата ти.

Това е покана да спреш този несъзнателен начин на живот - предизвикателство, към което душата ти те зове открай време.

- Струва ми се, че продължителното умствено наблюдение ще е ужасно изтощително.

- Може и да бъде, докато не ти стане втора природа. То всъщност ти е втора природа. Първата ти природа е да обичаш безусловно. Втората ти природа е да изявяваш първата (истинската си природа) - по свой избор и съзнателно.

- Прощавай, но няма ли подобно непрекъснато редактиране на всичко, което мисля, казвам и правя да ме превърне в безчувствен и безинтересен човек?

- Никога. Различен, да. Но не безчувствен и безинтересен. Нима Христос е бил безинтересен? Не мисля, че е бил. Нима Буда е бил скучен? Хората са се тълпели, молели са се да бъдат в присъствието му. Никой, който е достигнал „майсторство“, не е безчувствен и безинтересен. Необичаен - може би. Изключителен - възможно. Но никога безчувствен и безинтересен.

И тъй, искаш ли животът ти да потръгне? *Започни веднага да си го представяш такъв, какъвто искаш да бъде и влез в тази представа. Провери всяка мисъл, дума и действие, които не са в хармония с него. Отдръпни се от тях.*

Мине ли ти през ума мисъл, която не съответства на най-висшата ти представа, веднага я *замени с друга мисъл*. Кажеш ли нещо, което не съответства на най-висшата ти идея, запомни вече никога да не го повтаряш. Сториш ли нещо, което не съответства на най-добрите ти намерения, вземи решение да си го направил за последен път. И ако можеш, направи така, че да бъде добре и за друг, ако е бил въввлечен.

- И преди съм чувал същото и винаги съм му се противопоставял, защото ми се струва, че е толкова неискрено. Имам предвид, ако си болен като куче, не бива ли да го признаеш? Ако си без пукнат грош, не бива ли да го казваш? Ако си ядосан чак до небесата, не бива ли да го показваш? Напомня ми на един виц, в който трима са изпратени в ада - един католик, един евреин и един представител на течението New Age. Дяволът казал на католика подигравателно: „Е, как ти харесват пламъците?“ Католикът промълвил: „Принасям се в жертва.“ Тогава дяволът попитал евреина: „Е, как ти харесват пламъците?“ Евреинът отговорил: „Какво друго мога да очаквам освен

още по-голям ад?" Най-накрая дяволът отишъл при този от New Age и му задал същия въпрос. „Пламъци ли?“, отвърнал той „Какви пламъци?“

- Хубав виц. Но Аз не казвам, че трябва да пренебрегнеш проблема или да се престориш, че той не съществува. Казвам ти да огледаш обстоятелствата и след това да изразиш най-висшата си истина по отношение на тях.

Ако си без пукнат грош, без пукнат грош си. Безпредметно е да излъжеш, че не така. Отделно, че е и изтощително да се опитваш да скалъпиш някаква история, само и само да не си го признаеш. Собствените ти мисли по въпроса ("Лошо е да си без пукнат грош", „Това е ужасно“, „Не ме бива за нищо, защото кадърните и работливи хора, никога не остават без пукнат грош" и т.н.) определят как ще изпиташ състоянието „да бъдеш без пукнат грош". Думите ти по въпроса ("Разорен съм", „Нямам пукнат грош", „Съвсем съм без пари") диктуват до кога ще останеш без пукнат грош. Действията ти (да се самосъжаляваш, да седиш обезкуражен, да не се опитваш да намериш изход, защото е безпредметно) създават действителността ти занаят. vesmirni-lide.cz

Първото, което би ти било полезно да разбереш за Вселената, е, че никое обстоятелство не е „добро" или „лошо". То просто е. Тъй че престани да правиш стойностни преценки.

Второто, което е полезно да знаеш, е, че *всички условия и обстоятелства са временни. Нищо не остава непроменено, нищо не стои неподвижно. По какъв начин ще се променят нещата, зависи от теб.*

- Прощавай, но трябва да те прекъсна отново. Какво ще кажеш тогава за някой, който е болен, но има вяра, че ще може да премести планини, който мисли, казва и *вярва*, че ще се оправи ... и само след шест седмици умира? Как би се вместило *това* в цялата тази история за положителното мислене и утвърдителното поведение?

- Много добре. Задаваш трудните въпроси. Чудесно. Не е като да взимаш думата Ми направо за чиста монета. Понататък ще дойде време да взимаш думите ми и така, на вяра, защото накрая ще разбереш, че ти и Аз можем да си обсъждаме всичко това до безкрайност, докато не ни остане нищо друго освен да го опитаме или да го отречем. Но още не сме стигнали дотам. Така че, да си продължим разговора.

Човекът с вярата, че може да мести планини, който умира след шест седмици, е местил планини през тези шест седмици. Може би това му е било достатъчно. Може в последния час на последния ден да е решил: „Стига ми толкова. Готов съм да се запътя към ново приключение". Ти може би не си знаел за решението му, защото той не ти го е казал. Истината е, че той може да е взел това решение доста по-рано (дни, месеци по-рано) и да не ти е казал; да не е казал на никого.

Създали сте общество, в което желанието да умреш е твърде неприемливо - да не се притесняваш от смъртта е неприемливо. Понеже ти не искаш да умреш, не можеш да си представиш, че *който и да било друг* може да иска да умре, независимо от обстоятелствата и състоянието му.

Има много ситуации, в които смъртта е за предпочитане пред живота (които знам, че можеш да си представиш, ако се замислиш дори само за момент). Същевременно, като видиш някой, който избира да умре, тези истини ти убягват (не изглеждат толкова очевидни). И умиращата² го знае. Тя може да почувства доколко решението ѝ се приема от останалите в стаята.

Забелязвал ли си някога колко хора изчакват докато стаята се изпразни преди да си отидат от този свят? Някои даже трябва да кажат на близките си: „Не, хайде вървете си. Идете да хапнете нещо." Или: „Отидете да поспите. Аз съм добре. Ще се видим на сутринта." И когато неотлъчната "охрана" си тръгне, тогава си тръгва и душата от тялото на "охранявания".

² Авторът нарочно използва понякога женски, понякога мъжки род, когато говори за някого по принцип.

Ако кажат на събралите се близки и приятели: „Просто искам да си отида“, те ще го чуят и ще започнат да се тухкат: „О, нали не искаше да кажеш това“, или „Не говори така“, или „Стой, почакай“, или „Моля те, не ме напускай“.

Всеки представител на медицинската професия е обучаван да държи хората живи вместо да им помага да се чувстват удобно, така че да могат да умрат с достойнство.

Забележи, че за лекар или медицинска сестра смъртта значи провал. За приятел или роднина смъртта е нещастие. Само за душата смъртта е облекчение и избавление.

Най-големият подарък, с който можеш да дариш умиращия, е да го оставиш да си отиде в мир — без да е нужно да мисли, че трябва на всяка цена да остане, да продължи да страда или да трябва да се тревожи за *теб* в този решителен за него момент.

Много често в случаите, когато човекът, който казва, че ще живее, вярва, че ще живее и дори се моли да живее, в душата си той вече е променил мнението си по въпроса. Усетил е, че е време да остави тялото и да освободи душата си за други начинания. Когато душата вземе такова решение, нищо, което прави тялото, не може да го промени. Нищо, което мисли разумът, не може да го спре. В момента на смъртта научаваме кой има решаващата дума в триумвирата тяло-разум-душа.

През целия си живот си смятал, че тялото ти - това си ти. Понякога смяташ и че разумът ти — това си ти. Смъртта е мигът, в който разбираш Кой Си Действително.

Съществува и положение, при което разумът и тялото просто не *слушат* душата. Това също би могло да създаде ситуацията, която описваш. Най-трудното нещо за хората е да чуят собствената си душа. (Забележи колко малко от тях го правят).

Често се случва душата да вземе решение, че е време да напусне тялото. Тялото и разумът (винаги подчинени на душата) го чуват и процесът на освобождаване започва. В същото време разумът (егото) не иска да го приеме. В края на краищата това би бил краят на съществуването му. Така че, той нарежда на тялото да се противопостави на смъртта. То го прави с радост, защото и то не иска да умре. Разумът (егото) и тялото получават сериозна подкрепа за това от околния свят — светът, който е тяхно творение. И тъй стратегията е утвърдена.

На този етап всичко зависи, от това, колко е силно желанието на душата да си отиде. Ако не е много спешно, душата може да каже: „Добре, вие печелите. Ще остана още малко“. Но ако душата е наясно, че оставането ѝ не служи на по-висшите ѝ намерения и че няма повече накъде да *еволюира* чрез това тяло, тя ще си тръгне и нищо няма да я спре (нищо не би трябвало дори да се опитва).

Душата е съвсем наясно, че целта ѝ е еволюция. Това е *единственото* ѝ предназначение³. Тя не се интересува от постиженията на тялото или от развитието на разума. Те са без значение за душата.

Душата е наясно, че напускането на тялото не е голяма трагедия. В много отношения трагедията ѝ е да се намира в тялото. И тъй, трябва да разбереш, че душата гледа на цялата история около смъртта по различен начин. Тя естествено гледа и на цялата житейска история различно което е и източникът на повечето от притесненията и разочарованията, които хората изпитват. Притесненията и разочарованията настъпват от невслушване в душата.

³ Игра на думи: на английски „sole purpose“ значи „единствено предназначение“, а „soul purpose“ значи „предназначение на душата“

- Как мога най-добре да се вслушвам в душата си? Ако душата действително е ръководителят, как да осигуря получаването на разпоредбите пряко от „кабинета му“?

— Първото нещо, което можеш да сториш, е да си изясниш към какво се стреми душата. И престани да й поставяш оценки.

- Поставям оценки на собствената си душа?

- Непрекъснато. Току-що ти показах как поставяш оценки на желанието да умреш. Ти поставяш оценки и на желанието да живееш - истински да *живееш*. Непрекъснато оценяваш себе си във връзка с желанието си да се смееш, да плачеш, да спечелиш, да загубиш, заради желанието си да изпиташ радост и обич - *особено* заради тях.

- Така ли?

- Отнякъде си изровил идеята, че да се *лишават* от радости е благочестиво и че да *не* възхваляваш живота е набожно. Лишението - казал си си - е най-доброто.

- Искаш да кажеш, че е лошо?

— Нито е добро, нито е лошо - просто е лишение. Ако се чувстваш добре, след като си се лишил, тогава в твоя свят то е най-доброто. Ако се чувстваш зле - то е лошо. През повечето време не можеш да решиш. Лишаваш се от това или онова, защото си казваш, че така трябва. После хем си доволен, че си го направил, хем се чудиш защо не се *чувстваш* добре.

И така, първата стъпка е, да спреш да си правиш отрицателни самооценки. Научи какво е желанието на душата ти и върви с него. Върви с душата.

Душата търси най-висшето чувство на обич, което можеш да си представиш. Това е желанието на душата. Това е целта ѝ. Душата търси чувството. Не знанието, а чувството. Тя вече има знанието, но то е концептуално. Чувството се изпитва. Душата иска да изпита себе си и така да познае себе си *в собственото си изживяване*.

Най-висшето чувство е изживяването на единство с Всичко, Което Е. Това е великото завръщане при Истината, за което копнее душата. Това е чувството на съвършена обич.

Съвършената обич е за чувствата онова, което съвършеното бяло е за цветовете. Мнозина смятат, че бялото е *отсъствието* на цвят. Не е така. То е обединение на всички цветове. Бялото е *всеки цвят, който съществува* обединен.

По същия начин и обичта не е отсъствие на някои емоции (омраза, ярост, похот, ревност, алчност), а сбор на всички чувства. Тя е цялото. Съвкупността. Всичкото.

Така че, за да може душата да изпита съвършената обич, тя трябва да изпита *всяко човешко чувство*.

Как мога да изпитам състрадание към онова, което не разбирам? Как мога да простя на някого нещо, което никога не съм изживявал в Себе Си? Нали виждаш и простотата, и главозамайващите измерения в пътешествието на душата. Най-после разбираш накъде се е запътила: *Предназначението на човешката душа е да изпита всичко, за да може да бъде всичко*.

Как може да бъде горе, ако никога не е била долу и отляво, ако никога не е била отдясно? Как може да ѝ е топло, ако не познава студа, и да бъде добра, ако отрича злото? Очевидно е, че душата не може да избере да бъде нещо, *ако няма нищо, от което да. издира*. За да може душата да изпита величието си, тя трябва да *знае какво е величие*. А не може да го узнае, ако не съществува нищо друго освен величие. И така, душата осъзнава, че величието съществува само в пространството на онова,

което *не* е величествено. Следователно душата никога не осъжда онова, което не е величествено, а го благославя, виждайки в него *част от себе си*, която *трябва да съществува*, за да може друга част от нея да се прояви.

Задачата на душата, разбира се, е да ни помогне в избора на величественото — в избора на най-доброто от това Кой Си Наистина, без да осъждаш онова, което не избираш.

Това е голяма задача, за която трябва много животи, защото вие имате навика да съдите — да наричате нещо „погрешно“, „лошо“ или „недостатъчно“, вместо да благословите онова, което не избирате.

Правите и нещо по-лошо (от осъждането) - търсите начин да нараните онова, което не сте избрали. Стремите се да го разрушите. Ако има човек, място или нещо, с което да не сте съгласни, вие го атакувате. Ако има религия, противоположна на вашата, я наричате „погрешна“. Ако има мисъл, противоположна на вашата, я осмивате. Ако има идея, различна от вашата, я отхвърляте. Ето в това грешите, защото създавате само половин Вселена. А когато сте *отхвърлили* другата, не можете да разберете дори *вашата* половина.

- Всичко това е много задълбочено и аз ти благодаря. Никой досега не ми е казвал тези неща. Поне не толкова просто. И аз се опитвам да разбера. Наистина. И все пак с някои неща ми е трудно да се преборя. Ти май каза например, че би трябвало да обичам „погрешното“, за да мога да позная „вярното“. Значи ли, че трябва, тъй да се каже, да прегърна дявола?

— Как другояче да го излекуваш? Естествено, истински дявол не съществува, но аз ти отговарям с израза, който подбра.

Лечението е процес, в който приемаш всичко и след това избираш най-доброто. Разбираш ли? Не можеш да *избереш* да бъдеш Бог, ако няма нищо друго, *от което* да избираш.

- Опа-а, задръж! Кой говори за избора да *бъда Бог*?

- Най-висшето чувство е свършената обич, нали?

-Да, така мисля.

- Можеш да намериш по-добро описание на Бога ли?

- Не, не мога.

— Значи душата ти се стреми към най-висшето чувство. Стреми се да изпита - да *бъде* - свършена обич.

Тя е свършена обич и *го знае*. Но душата иска да направи *нещо повече* от това да *го знае*. Тя иска да *бъде* свършена обич в *изживяването си*.

Естествено, че се стремиш да бъдеш Бог! Какво друго си си мислил, че правиш?

- Не знам. Не съм сигурен. Предполагам, че никога не съм го мислил по такъв начин. Просто ми се струва, че в това има нещо богохулно.

- Не е ли интересно, че не намираш нищо богохулно в стремежа да бъдеш като дявола, а да се стремиш да бъдеш като Бога те смущава?

- Чакай, чакай. Кой се опитва да бъде като дявола?

- Ти. *Всички* вие. Създали сте даже религии, които ви казват, че сте родени в грях (че сте *грешници по рождение*), за да можете да убедите себе си в собствената си злина. Но ако ви кажа, че сте родени от Бога, че сте чисти Богове и Богини по рождение (*чиста любов*), ще го отхвърлите.

Прекарвали сте целия си живот, убеждавайки себе си, че сте лоши. Не само, че вие сте лоши, но и нещата, които искате, са лоши. Сексът е лош, парите са лоши, удоволствието е лошо, силата е лоша. да имаш много е лошо много от *каквото и да било*. Някои от религиите ви са ви накарали да повярвате даже и че *танцуването* е лошо, *музиката* е лоша, празнуването на *живота* е лошо. Скоро ще вземете да се съгласите, че и да се усмихваш е лошо, да се смееш е лошо, *да обичаш* е лошо.

Не, приятелю, може да не си наясно с много неща, но едно знаеш със сигурност: ти и повечето неща, които пожелаващ, сте *лоши*. След като си направил такава оценка за себе си, си решил, че задачата ти е да се *поправиш*.

Нищо де. Посоката и без това е една и съща - просто има по-бърз начин, по-къс път, по-кратка пътека.

- Която е?

- Да приемеш Кой Си в настоящия момент и да го изявиш.

Това е, което направи Христос. Това е пътеката на Буда, пътят на Кришна и на всеки духовен Учител, който някога е стъпвал на Земята.

И всеки Учител е носил същото послание: Онова което съм аз, сте и вие. Онова, което мога да сторя аз, можете да сторите и вие. Ще правите всичко това, дори и *повече*.

Но вие не сте слушали. Вместо това сте си избрали далеч по-трудната пътека на *онзи, който мисли, че е дяволът* и който *си представя, че е лош*.

Казваш, че е трудно да вървиш по пътя на Христос, да следваш ученията на Буда, да съхраниш светлината на Кришна, да бъдеш Учител. Но Аз ще ти кажа следното: далеч по-трудно е да *отречеш* Кой Си, отколкото да го приемеш.

Ти си доброта, милост, съпричастие и разбиране. Ти си мир, радост и светлина. Ти си прошка, търпение, кураж, помощник в момент на нужда, утешител във времена на тъга, лечител при нараняване, учител в миг на объркване. Ти си най-дълбоката мъдрост и най-висшата истина, най-великият мир и най-величествената обич. Ти *си* всички тези неща. И в някои мигове от живота си си познал себе си в тях.

Избери сега винаги да познаваш себе си в тях.

4

-Леле-е-е, вдъхновяваш ме!

- Е, ако Бог не може да те вдъхнови, кой по дяволите мислиш, че може?

- Винаги ли си толкова дързък?

- Нямах предвид да прозвучи като дързост. Прочети го отново.

-Аха. Разбрах.

- Да. А и да бях проявил дързост, в това няма нищо лошо, нали?

- Не знам. Свикнал съм моят Бог да е малко по-сериозен.

- Виж какво, направи ми услуга - не се опитвай да Ме съдържаш в себе си. Между впрочем, направи същата услуга и на себе си.

Случило се е така, че имам добро чувство за хумор. Необходимо, бих казал, като се огледаш какво сте направили всички вие с живота, нали? Искam да кажа, че понякога трябва да го посрещна просто със смях.

Нищо де, всичко е наред, защото знам, че в края на краищата всичко ще свърши добре.

- Какво имаш предвид?

- Имам превид, че в тази игра няма как да загубиш. Няма как да сбъркаш. То просто не е част от плана. Няма начин да не стигнеш там, за където си тръгнал. Няма как да пропуснеш целта си. Ако целта ти е Бог, си късметлия, защото *Бог е толкова голям, че не можеш да го пропуснеш.*

- Разбира се, точно тази е голямата ни тревога - че някакси ще го оплескаме и никога няма да Те видим и да бъдем с Теб.

- Имаш предвид да „отидете в Рая“?

- Да. Всички ние се страхуваме да не отидем в ада.

- Аха. Значи направо от самото начало сте се нагласили в него, за да избегнете *отиването* там. Хммммм. Интересна стратегия.

- Ето те отново дързък.

- Трудно бих могъл да се сдържа. Цялата тази история с ада направо Ме сбърква.

- Майчице, Ти си бил *цял комедиант*

- Толкова много време ти трябваше да го откриеш, а? Че не си ли поглеждал към света напоследък?

- Кое то ме навежда на още един въпрос. Защо не *оправиш* света вместо да го оставяш да отива по дяволите?

- А защо не го оправиш ти?

- Аз нямам силата.

- Глупости. Имате силата и способностите още в този миг да прекратите световния глад и да излекувате всички болести. Как ще реагираш, ако ти кажа, че собствената ви медицинска професия *задържа* лекарства и отказва да одобри алтернативни лечения и процедури, защото те застрашават структурата ѝ на „лечителна“ професия? Как ще реагираш, ако ти кажа, че правителствата по света *не искат* да спрат световния глад? Би ли ми повярвал?

- Трудно ми е. Знам, че това е популистката гледна точка, но не мога да повярвам, че истината е действително такава. Няма нито един лекар, който да иска да отрече лек. Нито един гражданин не иска да види съотечествениците си да умират.

- Нито един лекар *индивидуално* — наистина. Нито един *отделен* гражданин — да. Но „докторването“ и правенето на политика са се *превърнали в институции* и всъщност институциите се борят срещу всичко това — борят се понякога доста неуловимо и понякога даже несъзнателно..., но неизбежно, защото за тях е въпрос на оцеляване.

И за да ти дам един прост и очевиден пример, ще ти кажа, че лекарите от Запада отричат лечителските способности на лекарите от Изтока, защото да ги приемат и да признаят, че определени алтернативни методи могат да лекуват някои неща, би значило да разкъсат същината и структурата на собствената си институция.

Не бих го нарекъл недоброжелателно, а по-скоро коварно. Професията го прави, не защото е зла, а защото я е страх.

Всяка атака е зов за помощ.

- Това съм го чел в „Курс по чудеса“¹.

- Аз го поставих там.

- Брей, за всичко имаш отговор.

¹ Foundation for Inner Peace, *A Course in Miracles*, Penguin Books, 1996 — материал, продиктуван на двама професори от Катедрата по медицинска психология в университета Колумбия, засягащ универсални духовни теми и наблягащ на практическото им приложение.

- Което ми напомня, че едва започнахме да отговаряме на въпросите ти. Обсъждахме как да вкараме живота ти „в правия път“. Как да го накараме да потръгне. Аз говорех за процеса на сътворяване.

- Да, и аз постоянно Те прекъсвах.

- Нищо. Но хайде да се върнем, където бяхме стигнали, за да не изпуснем нишката на нещо, което е много важно.

Животът е творчество, а не откривателство.

Ти живееш всеки ден, не за да *откриеш* какво съдържа той за теб, а за да го *сътвориш*. Ти сътворяваш действителността си във всяка минута (вероятно без да го съзнаваш).

Ето защо е така и ето как точно става:

1. Аз съм те създал по образ и подобие Божие.

2. Бог е създателят.

3. Ти си три същества събрани в едно. Можеш да наричаш тези три аспекта на

съществуване, както си поискаш: Отец, Син и Свети дух; съзнание, тяло и дух; свръхсъзнание, съзнание и подсъзнание.

4. Сътворяването е процес, който започва от тези три части на съществото ти. Иначе казано, ти създаваш на три нива. Уредите на сътворяването са: мисъл, слово и действие.

5. Цялото творение започва с мисъл ("Тръгва от Бащата"). След това минава към словото ("Помоли и ще получиш, изречи го и ще бъде сторено"). Най-накрая цялото творение се осъществява в действието ("И Словото бе превърнато в плът и заживя сред нас").

6. Онова, за което мислиш, но след това никога не изричаш, твори на едно ниво. Онова, за което мислиш и изричаш, твори на друго ниво. Онова, което мислиш, изричаш и правиш се проявява в действителността ти.

7. Да мислиш, изричаш и правиш нещо, в което не вярваш истински, е невъзможно. Следователно процесът на сътворяване трябва да включва пълна увереност (да знаеш). Това значи абсолютна вяра. Не просто надежда, а *отвъд* надеждата. Това значи *да знаеш със сигурност* ("Чрез вярата си ще се излекувате"). Следователно частта от творението, наречена дело, винаги съдържа в себе си да знаеш със сигурност. То е да имаш вътрешна яснота, твърда убеденост, *пълно приемане на нещо за действителност*.

8. Състоянието, в което „просто знаеш нещо с дълбока увереност“, е състояние на изключителна и силна признателност. То е *предварителна благодарност*. И това е може би най-значителният ключ към творението: да бъдеш благодарен за творението *преди* сътворяването му. Да приемеш нещо за даденост по такъв начин, не само че е допустимо, ами е и окуражително. Именно то е *сигурният знак за майсторство*. Всички Учители *знаят предварително, че делото е сторено*.

9. Празнувай и се наслаждавай на всичко, което създаваш (защото ти вече си го създал!). Да отхвърлиш която и да е част от него, значи да отхвърлиш себе си. Каквото и да е онова, което в момента се представя за твое творение, приеми го за свое, поискай го, благослови го, бъди благодарен за него. Не търси начин да го осъдиш, защото да го осъдиш значи да осъдиш себе си.

10. Ако съществува аспект на творението, на който не се наслаждаваш, благослови го и просто го промени. Избери отново. Повикай нова действителност. Потърси нова мисъл. Кажете нова дума. Направи ново нещо. Направи го с величие и останалият свят ще те последва. Помоли го да те последва. Повикай го да те последва. *Кажете: „Аз съм Животът и Пътят, следвай ме“.* Така можеш да проявиш Божията воля „както на Небето, така и на Земята“.

- Ако всичко е толкова просто, ако тези десет правила са всичко, което ни трябва, защо с повечето от нас не се получава по този начин?

- За *всички* ви се получава по този начин. Някои от вас използват „системата“ в пълно съзнание, други я използват несъзнателно, без дори да имат представа какво правят. Някои от вас вървят в будно състояние, а други са сомнамбули. Но *всички* вие сътворявате действителността си (*сътворявате* я, не я *откривате!*), използвайки силата, която съм ви дал. и процеса, който току-що описах.

И тъй, попита ме кога животът ти ще „потръгне“ и аз ти отговорих. Ще накараш живота си да „потръгне“, като най-напред мислите ти за него се изяснят напълно. Мисли какво искаш да бъдеш, да правиш и да имаш. Мисли за това често, докато ти стане съвсем ясно. Когато си го изясниш напълно, *не мисли за нищо друго*. Недей си представя други възможности. vesmirnilide.cz

Изхвърли всички отрицателни мисли от умствените си построения. Откажи се от всякакъв песимизъм. Освободи се от всякакви съмнения. Отхвърли всички страхове. Дисциплинирай разума си да се придържа към първоначалната творческа мисъл.

Когато мислите ти са ясни и твърди, започни да ги изричаш като истини. Кажи ги на глас. Използвай великата команда, която призовава творческата сила: „Аз съм“. Използвай „Аз съм“ в изявленията си пред другите. „Аз съм“ е най-силното творческо изявление във Вселената. Каквото и да помислиш, каквото и да кажеш след думите „Аз съм“, задвижва точно тези изживявания, повиква ги, донася ги при теб.

Няма друг начин, по който Вселената да узнае как да действа. Няма друг път, по който да знае как да мине. Вселената отвърща на изявлението „Аз съм“ така, както духът в бутилка изпълнява желания.

- Казваш „Остави всички съмнения да си отидат, отхвърли всички страхове, откажи се от всякакъв песимизъм“ все едно че казваш „иди ми вземи един хляб“. Но лесно е да се каже, трудно - да се изпълни. „Изхвърли всички отрицателни мисли от умствените си построения“ звучи като „изкачи Еверест преди обяд“. Бих го нарекъл доста голяма заръка.

- Да обуздаеш мислите си, да упражниш контрол върху тях не е чак толкова трудно, колкото може би ти изглежда. (И изкачването на Еверест не е толкова трудно). Всичко е въпрос на дисциплина и на намерение.

Първата стъпка е да се научиш да следиш мислите си; да *мислиш* за какво мислиш.

Когато се уловиш, че ти идват отрицателни мисли мисли, които отричат най-висшата ти идея за нещо, помисли отново! Искam да го направиш *буквално*. Ако мислиш, че си потиснат, че си „вкиснат“ и че нищо добро няма да излезе, *помисли пак*. Ако мислиш, че светът е лошо място, пълно с отрицателни събития, *помисли отново*. Ако мислиш, че животът ти се разпада на парчета и ако ти изглежда, че никога няма да успееш да го подредиш отново, *помисли пак*.

Можеш да се тренираш да го правиш. (Виж колко добре си се тренирал да не го правиш!)

- Благодаря ти. Процесът никога не ми е бил излаган толкова ясно. Ех, да беше толкова лесно да се направи, колкото е да се каже! Но сега си мисля, че поне го разбирам добре.

- Ако ти е нужно да преговорим, имаме на разположение няколко живота.

5

- Кой е истинският път към Бога? Лишенията ли, както вярват някои йоги? Или страданието? Страдание и служба те ли са пътят към Бога, както твърдят много привърженици на въздържанието? Дали ще заслужим пътя си към рая, „като бъдем добри“, както ни учат толкова много религии? Или сме свободни да действаме както си пожелаем, да нарушаваме или да не зачитаме правилата, да оставим настрана традиционните учения, да се впуснем в задоволяване на собствените си желания и така да намерим Нирвана, както смятат толкова последователи на течението New Age? Къде е пътят? В стриктните морални норми или в „прави, каквото си поискаш“?

Къде? В традиционните стойности или в „импровизирай в процеса на правене"? Къде? В „Десетте Божии Заповеди" или в „Седемте стъпки към Просветлението"?

— Имаш голяма нужда да бъде по единия или по другия начин, нали ... А не може ли да бъде по всичките?

- Не знам. Питам Те Тебе.

- Ще ти отговоря, както ще можеш да ме разбереш най-добре, но веднага ти казвам, че отговорът е у самия тебе. Казвам това на всички, които чуват думите Ми и търсят Истината Ми.

На всяко сърце, което пита сериозно „Кой е пътят към Бога?", му се посочва пътят. Дава му се Истината, която да може да почувства вътре в себе си. Елате при Мен по пътеката на сърцето си, а не чрез пътешествието на разума си. Никога няма да Ме откриете в разума си.

За да познаете Бога истински, трябва да излезете извън ума си - „без-умни ".

Но въпросът ти все пак се нуждае от отговор и Аз няма да го подмина.

Ще започна с твърдение, което ще те сепне и може би ще засегне чувствителността на много хора. Такова нещо като Десетте Божии Заповеди не съществува.

- Божичко! Не съществува?!

- Да, не съществува. На кого бих заповядвал? На Себе си? И защо биха били нужни такива заповеди? Каквото поискам, то е. *N'est ce pas?* ¹ Защо ще трябва тогава да заповядвам на когото и да било?

Дори и да бих издавал заповеди, нямаше ли те да бъдат изпълнявани автоматично? Как бих могъл тъй силно да искам нещо да стане по определен начин, че да бих му заповядал и после да седя и да гледам, че то не става по начина, по който съм поискал?

Кой ли цар би постъпил така? Какъв владетел би бил това?

Ще ти кажа обаче следното: Аз не съм нито цар, нито владетел. Аз съм просто (и внушително) Творецът. Творецът не владее, а чисто и просто твори, сътворява и продължава да твори.

Аз съм ви сътворил - благословил съм ви по Мой образ и подобие. Дал съм определени обещания и съм поел определени задължения към вас. Казал съм ви с прости думи какво ще стане, когато се свържете с Мен в неразривно цяло.

Ти търсиш пътя сериозно, както го търсеше и Мойсей. Той, точно като тебе, застана пред Мен, молейки Ме да отговоря на въпросите му. "О, Боже на Отците ми" викаше той. „Боже, благоволи да ми покажеш. Дай ми знак, че мога да кажа на хората си! Как да разберем, че сме избрани?"

¹ Нали (от френски език)

И Аз дойдох при Мойсея, както сега съм дошъл при теб, с божествено съглашение - обещание завинаги — твърдо поето задължение. „Как мога да съм сигурен?" - жално Ме запита Мойсей. „Можеш, защото Аз ти казах така", отговорих му. „Имаш Думата на Господа Бог." И Думата на Бога не беше заповед, а съглашение. Тези са тогава ...

ДЕСЕТТЕ БОЖИ ОБЕЩАНИЯ

Ще познаеш, че вървиш по пътеката към Бога и ще познаеш, че си намерил Бога, защото ще забележиш следните знаци, следните промени у себе си:

1. Ще обичаш Бога с цялото си сърце, с цялото си съзнание и с цялата си душа. И няма да има друг Бог, поставен преди Мен. Ще си престанал да боготвориш човешките любов или успех, пари или власт, както и всеки техен символ. Ще оставиш настрана всичко това, както детето оставя играчките си. Не защото са недостойни, а защото си ги надрасъл.

И ще познаеш, че си избрал пътеката към Бога, защото:

2. Няма да използваш напразно името Божие. Нито ще Ме призоваваш за повърхностни неща. Ще разбираш силата на словото и мисълта и няма дори да си помисляш да произнасяш името Божие по неблагочестив начин. Няма напразно да използваш името Ми, защото не можеш. Защото името Ми - Великото „Аз Съм“ не се употребява никога напразно (т.е. без резултат), нито някога ще се употребява така. И когато си намерил Бога, ще го знаеш.

Ще ти дам още и следните знаци:

3. Ще запомниш да запазиш ден за Мене и ще го наречеш „свят“ (т.е. празник)². Така е, за да не останеш задълго в плен на илюзията си, а да успееш да си спомниш кой си. И тогава, не след дълго, ще наречеш всеки ден Шабат³ и всеки момент „свят“.

4. Ще почиташ майка си и баща си; и ще знаеш, че си Син на Бога, когато почиташ своя Бог — Майка и Баща във всичко, което казваш, правиш или мислиш. И почитайки Майката/Баща Бог и твоите майка и баща на Земята (защото те са ти дали живот) ще почиташ и всекиго.

5. Ще познаеш, че си намерил Бога, когато забележиш, че не убиваш (преднамерено, по желание и без причина). Независимо, че ще разбереш как поначало не можеш да прекъснеш ничий живот (целият живот е вечен), ти вече няма по свой избор да прекратиш и нито едно отделно превъплъщение, нито да превръщаш една форма на жива енергия в друга, без да имаш най-свещено оправдание за това. Новото ти благоговение пред живота ще те накара да почиташ всички негови форми - в това число растения, дървета и животни и да им влияеш само в името на най-висше добро.

Ще ти изпратя още и следните знаци, за да разбереш, че вървиш по Божията пътека:

6. Няма да оскверняваш чистотата на обичта с безчестие и измама, защото това е измяна. Обещавам ти, че след като си намерил Бога, няма да извършваш такова прелюбодеяние.

7. Няма да взимаш нищо, което не е твое, нито ще си служиш с измама, нито ще заговорничиш, нито ще нараняваш някого, за да получиш нещо, защото това би било кражба. Обещавам ти, че след като си намерил Бога, няма да крадеш.

Нито ще ...

8. Казваш нещо, което не е истина.

Нито ще:

9. Пожелаващ съпруга(та) на съседката (съседа) си, тъй като защо би го (я) поискал, когато знаеш, че всички други са твои съпруги (съпрузи)?

10. Пожелаващ благата на съседа си, тъй като защо би ги поискал, след като знаеш, че всички тези блага могат да бъдат твои и всички твои блага принадлежат на света?

Ще познаеш, че си намерил пътеката към Бога, когато забележиш тези знаци. Защото Аз обещавам, че никой, който наистина търси Бога, няма да продължи да върши тези неща. Подобно поведение ще бъде невъзможно.

Това е вашата свобода, а не ограничения. Това са Моите обещания, а не заповеди. Защото Бог не дава заповеди за това, което вече е създал. Бог просто казва на Божиите чедра: „Ето как ще познаете, че си идвате в къщи.“

Мойсей питаше сериозно: „По какво мога да позная? Дай ми знак." Задаваше същия въпрос, който Ми задаваш сега и ти. Същият въпрос е задаван от всички навсякъде, откакто свят светува. Отговорът ми си остава същият. Но никога не е бил и никога няма да бъде заповед. Защото на кого да заповядвам? И кого да накажа, ако заповедите Ми не бъдат изпълнени?

Нали съществувам само Аз.

² На английски "holiday" значи празник, което произлиза от "holy" - свят и "day" - ден.

³ Шабат - Събота у евреите, неделя у протестантите; ден за почивка.

- Значи, за да отида в рая, не съм задължен да спазвам Десетте Божии Заповеди?

- „Отиване в рая" не съществува. Съществува само знанието, че вече си там. Говорим за приемане и разбиране, а не за стремеж и борба.

Не можеш да отидеш там, където вече си. За да го направиш, би трябвало да напуснеш мястото, където си, което би провалило целта на пътуването.

Иронията е в убеждението на повечето хора, че трябва да си тръгнат оттам, където са, за да отидат там, където искат да бъдат. Така те напускат рая, за да *отидат* в рая и минават през ада.

Просветлението означава разбиране, че никъде не трябва да се ходи, нищо не трябва да се прави и не е нужно да бъдеш никой друг освен точно този, който си в момента.

Ти си на път към никъде.

Раят, както ти го наричаш, е никъде⁴. Да поставим разстояние между буквите в английската дума за „никъде" и ще видиш, че раят е тук и сега⁵.

- Всички казват това! Всички казват това! Подлудявам, като го чуя! Ако „раят е тук и сега", защо Аз не го виждам? Защо не го чувствам? И защо в света цари такава бъркотия?

- Разбирам негодуванието ти. Да се опиташ да проумееш всичкото това може да предизвика почти толкова негодувание, колкото и да се опиташ да накараш някой да го проумее.

- Охо-о! Да не искаш да кажеш, че Бог и негодува?

- А кой предполагаш, че е *изобретил* негодуванието? Представяш ли си, че можеш да изпитваш нещо, което Аз да не мога да изпитвам?

Ще ти кажа следното: всяко твоё изживяване е и Мое изживяване. Не виждаш ли, че Аз изживявам Себе Си чрез теб? За какво друго мислиш, че е всичко това?

Ако не сте Вие, Аз не мога да позная Себе Си. Създадох ви, за да мога да знам Кой Съм.

Сега обаче няма да разруша всичките ти илюзии по отношение на Мене в една единствена глава на книгата, и ще ти кажа, че в най-възвишената Си форма, която ти наричаш Бог, Аз не изпитвам негодувание.

- Така е по-добре. За момент ме беше изплашил.

⁴ На английски „nowhere"

⁵ На английски „now here"

- Не изпитвам негодувание, не защото не мога, а просто защото така съм избрал. Между другото ти можеш да направиш същия избор.

- Добре, негодуващ или не аз все още се чудя как може раят да е тук и аз да не го усещам?

- Не можеш да изпиташ онова, което не знаеш. А не знаеш, че в момента се намиращ в „рая“, защото не си го изпитал. Виждаш ли как се озоваваш в омагьосан кръг. Не можеш (още не си намерил начин) да изпиташ онова, което не познаваш, а не познаваш онова, което не си изпитал.

Онова, което Просветлението те моли да направиш, е да знаеш нещо, което не си изпитал и така да го изпиташ. Знанието отваря вратите към изживяването, а ти си представяш, че е обратното.

Ти всъщност знаеш много повече, отколкото си изпитал. Просто не знаеш, че го знаеш.

Например знаеш, че има Бог. Но може да не знаеш, че го знаеш. И продължаваш да *чакаш* изживяването. А през цялото време го *имаш*. Но да го имаш, без да знаеш за това, е все едно изобщо да го нямаш.

- Май се въртим в кръг, а?!

- Да. А вместо да се въртим в кръг, може би би трябвало да бъдем самия кръг. Не е необходимо да е омагьосан. Може да е възвишен.

- В истинския духовен живот необходимо ли е да се откажеш от светското?

- Да, защото в крайна сметка Духът се отказва от неистинското, а в живота, който водиш, нищо не е истинско, освен връзката ти с Мен. *Но отказването в класическия смисъл на себеотричане не е необходимо.*

Един истински Учител не се отказва от нищо. Истинският Учител просто го оставя настрана, както би направил с всяко нещо, което вече не използва.

Някои казват, че трябва да превъзмогнеш желанията си. Аз казвам просто да ги промениш. Усещаш първото като сурова дисциплина, а второто — като радостно упражнение.

Някои казват, че за да познаеш Бога, трябва да преодолееш всички земни страсти. Всъщност достатъчно е да ги разбереш и приемеш. *Онова, на което се съпротивляваш, става по-упорито. Онова, към което погледнеш, изчезва.*

Онези, които толкова сериозно се стремят да преодолеят всички земни страсти, често го правят до такава степен, че *то* става тяхна страст. Те изпитват "страст към Бога" - страст да Го познаят. Страстта обаче си е страст и като я замениш с друга не я премахваш.

Затова не осъждай страстта, която изпитваш. Просто ѝ обърни внимание и виж дали ти служи, като имаш предвид кой искаш да бъдеш.

Запомни: ти постоянно си в процес на себесътворяване. Във всеки миг решаваш кой си и какво си. Решаваш го главно чрез изборите, които правиш, за това към какво изпитваш страст.

Често някой, който върви по тъй наречената от тебе духовна пътека, *изглежда като че ли* се е отказал от всички земни страсти и всички човешки желания. Всъщност, единственото, което е направил, е да ги разбере, да види илюзията и да се отдръпне от страстите, които вече не му служат - като същевременно изпитва обич към илюзията за това, че му е донесла шанса да бъде напълно свободен.

Страстта е обичта към превръщането на съществуването в действие. Тя захранва двигателя на творението. Тя превръща идеите в изживяване.

Страстта е огънят, който ни кара да изразим кои сме в действителност. Никога не отричай страстта, защото това би значело да отречеш Кой Си и Кой Искаш да Бъдеш Наистина.

Отказалият се от светското никога не отрича страстта - той просто отрича привързаността към резултатите. Страстта е любов към действието. Действието е съществуване, но *изживяно*. А какво се създава често като част от действието? *Очакването*.

Да живееш живота си без *очакване*, без нуждата от специфични резултати - *това* е свободата. Това е „Богоподобие“. Така живее Аз.

- Не си привързан към резултатите?

- Ни най-малко. Радостта Ми е в сътворяването, а не в последствията. Отказването от светското не е решение да бъде отречено действието. Отказването от светското е решение да бъде отречена нуждата от определен *резултат*. Разликата е огромна.

- Би ли обяснил смисъла на твърдението си: „Страстта е обичта към превръщането на съществуването в действие“?

- Да бъдеш е най-висшето състояние на съществуване. То е най-чистата есенция. То е проявата на Бога „сега-не сега“, „всичко-не всичко“, „винаги-никога“.

Чистото „да бъдеш“ е чисто „да бъдеш Бог“.

И все пак никога не ни е било достатъчно просто да бъдем. Винаги сме *копнели* да изживеем Какво Сме, а за него се изисква друга Божествена проява, наречена „действие“.

Да кажем, че се намираш в сърцевината на великолепно Себе си - или с други думи в сърцевината на божествената проява, наречена обич. (Това между другото е Истината за теб).

Едно е да бъдеш обич, съвсем друго е да *направиш нещо обично*. Душата *копнее да направи нещо от това, което е, за да може да познае себе си в собственото си изживяване*. Така тя *търси да осъществи най-висшата си идея чрез действие*.

Поривът да го направи се нарича страст. Унищожи страстта и ще унищожиш Бога. Страстта - това е Бог, който ти маха за поздрав.

Забележи обаче: веднъж направил нещо обично. Бог (или Богът в тебе) е осъзнал Себе Си и няма нужда повече от нищо.

Хората, от друга страна, често чувстват нуждата *да получат нещо* в замяна на инвестицията си. Ако ще обичаме някого, чудесно, но нека и ние получим обич в замяна.

Това *не* е страст. Това е *очакване*.

Очакването е най-големият източник на човешко нещастие. То разделя човека от Бога.

Отказалият се от светското търси как да прекрати това разделение чрез преживяване, което някои източни мистици са нарекли *samadhi*. Това е единство и обединяване с Бога, сливане с божественото.

Следователно, отказалият се от светското *се отказва от резултатите*, но *никога* не се отказва от страстта. Разбира се. Учителят знае по интуиция, че страстта е пътят, пътят към Себе-осъзнаване.

Дори и със земни понятия можем да кажем, че ако в тебе няма страст, няма и живот.

- Каза, че „онова, на което се съпротивляваш, става по-упорито и онова, към което погледнеш, изчезва“. Можеш ли да го обясниш?

- Няма как да се съпротивляваш срещу нещо, на което не си дал възможност да бъде действителност. Самият акт на съпротивление срещу нещо значи да му вдъхнеш живот. Когато се съпротивляваш на някаква енергия, ти всъщност я изправяш пред себе си. Колкото повече се съпротивляваш на нещо, *каквото и да било то*, толкова по-реално го правиш.

Към каквото погледнеш, щом отвориш очи, то изчезва. Или иначе казано, *преставя да задържа илюзорната си форма*.

Ако погледнеш нещо, ако наистина го *погледнеш*, *ще видиш направо през него* и през всякава илюзия, която е там, като пред погледа ти няма да остане нищо друго, освен абсолютна реалност. В лицето на абсолютната реалност твоята илюзия губи силата си. Не може дълго да те задържи в изтощителната си хватка. Ще видиш *истината* за нея и истината ще те направи свободен.

- Ами ако не *искаш* това, което гледаш, да изчезне?

- Би трябвало *винаги* да искаш то да изчезне! В твоята действителност няма нищо, в което е нужно да се вкопчваш. И все пак, ако *избереш* илюзията на живота си пред абсолютната реалност, можеш чисто и просто да я *създадеш отново*, точно както си я създал в самото начало. По този начин можеш да имаш в живота си каквото си избереш и да отстраниш от живота си каквото не искаш повече да изживяваш.

Но никога не се съпротивлявай *на нищо*. Ако мислиш, че ще го отстраниш със съпротивата си. *помисли отново*. Само ще го посадиш по-здраво на мястото му. Не ти ли казах, че *всяка мисъл* е творческа?

- Даже мисъл, която гласи: „Не искам нещо“?

- Ако не го искаш, защо да мислиш за него? Без колебание - повече нито мисъл за него! Ако все пак *трябва* да мислиш за него (т.е. ако не можеш да *не* мислиш за него), тогава не се съпротивлявай. По-скоро погледни *право* в него, приеми действителността за свое творение и избери дали да го задържиш или не — както пожелаеш.

- Какво би продиктувало избора?

- Кой и Какво мислиш, че Си. Както и: Кой и Какво избираш да бъдеш. Това диктува *целия* избор - *всеки* избор, който си направил в живота си. И който някога *ще* направиш.

- Значи пътеката на отказалия се от светското е неправилна?

- Това не е вярно. Думата „отказал се“ има толкова погрешно значение. В действителност ти не можеш да се *откажеш от нищо*, защото ако се *съпротивляваш* на нещо, то *става по-упорито*. Истински отказалият се от светското всъщност не се отказва, а просто *прави различен избор*. Това е акт на придвижване към нещо, а не избягване на нещо.

Не можеш да избягаш от нещо, защото то ще те преследва навсякъде. Следователно не се съпротивлявай на изкушенията, а просто отвърни глава от тях. Обърни се към Мен и загърби всичко, което не прилича на Мен.

Но знай, че неправилен път не съществува, защото в това пътешествие не можеш да не стигнеш там, за където си тръгнал.

Просто е въпрос на скорост, т.е. *кога* ще пристигнеш, но даже и това е илюзия, защото не съществува нито „кога“, нито „преди“ или „после“. Съществува единствено сега - един безкраен миг на вечността, в който изпитваш себе си.

- Тогава какъв е смисълът? Ако няма начин да не „стигнеш“, какъв е смисълът на живота? Защо трябва да се тревожим изобщо за което и да е от нещата, които правим?

- Ами разбира се, че *не трябва*. Но *би сполучил*, ако бъдеш наблюдателен. Просто обръщай внимание на това кой си, какво правиш, какво имаш и проверявай дали то ти върши работа.

Смисълът на живота не е да стигнеш някъде, а да забележиш, че вече си (и винаги си бил) там. Ти се намираш винаги и завинаги в момент на чисто сътворяване. Следователно смисълът на живота е да сътворяваш - кой и какво си и след това да го изживяваш.

6

- А какво ще кажеш за страданието? То ли е пътят към Бога? Някои казват, че то е *единственият* път.

- Аз не харесвам страданието и който твърди обратното, не Ме познава. Страданието не е необходим аспект на човешкото съществуване. Не само че не е необходимо, а е и неразумно, неудобно и опасно за здравето ви.

- Тогава защо има толкова много страдание? Защо Ти (ако Ти си Бога) не му сложиш *край*, след като не го харесваш?

- Сложил съм му край. Вие просто отказвате да използвате инструментите, които съм ви дал, за да го осъзнаете.

Виж, страданието няма нищо общо със събитията, а само с реакцията ти към тези събития.

Случва се просто това, което се случва. Друг въпрос е усещането ти за него.

Дал съм ви инструменти, с които да отвръщате на събитията така, че да намалите и дори да *отстраните* болката, но вие не ги използвате.

- Извинявай, но защо не отстраниш самите *събития*?

- Чудесно предложение. За жалост обаче, Аз не ги контролирам.

- *Не ги контролираш?*

- Разбира се, че не. Събитията са случки във времето и пространството, които вие създавате по избор, и Аз няма никога да се намеся в свободния ви избор. Ако го сторя, бих отстранил самата причина, поради която ви създадох. Но това вече ви обясних.

Вие създавате по своя воля едни от събитията, а други привличате към себе си повече или по-малко несъзнателно. Има събития (към тях спадат големите природни бедствия), които приписвате на „съдбата“.

Но даже „съдбата“ може да се определи като "резултат от всички мисли навсякъде". Или с други думи тя е съзнанието на планетата.

- „Груповото съзнание“.

-Точно така.

- Има хора, които казват, че светът съвсем скоро ще „отиде на кино“. Екологично умираме. Планетата ни е изправена пред значително геофизично бедствие. Земетресения. Вулкани. Може би даже и промяна в наклона на оста на Земята. А други казват, че колективното съзнание може да промени всичко това и че можем да спасим Земята с мислите си.

- Мисли, вложени в *действие!* Ако достатъчно хора навсякъде повярват, че нещо трябва да се направи, за да се помогне на природната среда, вие *ще* спасите Земята. Но трябва да действате бързо. Толкова голяма вреда е нанесена вече, и то в продължение на толкова дълго време. Само сериозна промяна на поведението ви може да спаси Земята.

- Искаш да кажеш, че ако не го направим, *ще* видим Земята и обитателите ѝ унищожени?

- Създал съм законите на материалната Вселена достатъчно ясни и разбираеми за всекиго. Причинно-следствените връзки в тях са достатъчно добре разкрити пред физиците и другите ви учени, а чрез тях и пред световните ви лидери. Не е необходимо отново да излагаме тези закони тук.

- Връщам се към страданието. Откъде изобщо се е взела идеята, че страданието е нещо *добро* и че светите хора „страдат в мълчание“?

- Светите хора *наистина* „страдат в мълчание“, но това не значи, че страданието е нещо хубаво. Учениците в школата по Майсторство страдат в мълчание, защото разбират, че страданието не е Божият път, а по-скоро - сигурен знак, че има още какво да *научат* за Божия път и че има още какво да си спомнят.

Истинският Майстор ни най-малко не страда в мълчание, а само изглежда, че страда, без оплаквания. Причината, че истинският Майстор не се оплаква, е, че истинският Майстор *не страда*, а просто изживява система от събития, които ти би нарекъл непоносими.

Един практикуващ Майстор не говори за страдание, защото *ясно разбира силата на Словото*. Ето защо избира да *не промълви и дума за него*. Ние превръщаме в истинско само онова, на което обръщаме внимание. Майсторът го знае. Той се поставя в положение на избор спрямо това, което ще направи реално.

Всички вие го правите от време на време. Сред вас няма някой, който *по собствено решение* да не е прогонвал главоболие или да не е направил посещението при зъболекаря по-безболезнено.

Майсторът взима същото решение, но за по-големи неща.

- Но защо изобщо има страдание? Защо съществува даже *възможността* за страдание?

- Не можеш да познаеш и да станеш това, което си, в отсъствието на онова, което не си, както вече ти обясних.

- Все пак не разбирам откъде ни е хрумнало, че страданието е нещо *добро*

- Умно е да настояваш с въпроса си. Първоначалната мъдрост за страдане в мълчание дотолкова се е извратила, че сега мнозина вярват (дори няколко религии проповядват), че страданието е нещо добро, а удоволствието и радостта — лошо. Затова решавате, че ако някой има рак и не казва на никого, той е светец, а ако някоя има (да изберем по-пареща тема) енергична сексуалност и я показва открито, тя е грешница.

- Ама ти, братче, наистина избра пареща тема. И умно промени местоимението от мъжки на женски род. Искаше да го подчертаеш ли?

- Искях да ти покажа предразсъдъците ви. Не обичате да мислите за жени. *имащи* енергична сексуалност, още по-малко показващи я открито.

По-скоро бихте предпочели да видите мъж, който умира на фронта без въздишка, отколкото жена, която прави любов на улицата с въздишка.

- А Ти не би ли го предпочел?

- Аз не правя преценка нито на едното, нито на другото. Вие обаче правите всякакъв род преценки и ще ти подсказа, че преценките ви са тези, които ви отдалечават от радостта и очакванията; преценките ви правят нещастни.

Всичко това, взето заедно, е причината за болките ви и от него започва и страданието ви.

- Откъде да знам, че това, което казваш, е вярно? Откъде да знам даже и че чувам гласа на Бога, а не на свръхактивното си въображение?

- Попита Ме същото и преди. И отговорът Ми е същият. Каква е разликата? Дори и всичко, което казах, да е „погрешно“, можеш ли да измислиш по-добър начин да се живее?

-Не.

- Тогава „погрешно“ е правилно и „правилно“ е погрешно!

Ще добавя обаче следното, за да ти помогна в собствената ти дилема: недей вярва *на нищо*, което ти казвам. Просто го *живей*. *Изпитай* го. После изживей какъвто искаш друг образец, който ще си построиш. И след това огледай различните си *преживявания*, за да намериш своята истина.

Един ден, ако имаш доста кураж, ще заживееш в свят, където правенето на любов се смята за по-хубаво от воденето на война. Този ще е денят, в който ще изпиташ радост и наслада.

7

- Животът е толкова страшен! И толкова объркващ. Ех, да можеше нещата да бъдат по-ясни!

- Няма нищо страшно в живота, ако не си привързан към резултатите.

- Имаш предвид, ако не искаш нищо.

- Именно. *Избирай*, но недей да искаш.

- Това е лесно за хора, нямащи никой, който да зависи от тях. Какво ще стане, ако имаш съпруга и деца?

— Пътят на семейния винаги е бил изпълнен с много предизвикателства. Може би даже с най-големите. Както отбеляза, лесно е да „не искаш нищо“, когато се грижиш само за себе си. Когато си обкръжен от хора, които обичаш, естествено е да искаш най-доброто за тях.

- Боли, когато не можеш да им дадеш всичко, което искаш да имат - хубав дом, прилични дрехи, достатъчно храна. Чувствам се, като че ли съм се борил цели двадесет години само за да свържа двата края. И все още нямам с какво да се похваля.

— Имаш предвид материално богатство?

- Имам предвид само някои основни неща, които човек би желал да предаде на децата си. Имам предвид някои от най-простите неща, които човек би желал да осигури на съпругата си.

- Разбирам. Виждаш житейската си служба в осигуряването на всички тези неща. Така ли си представяш своята цел в живота?

- Не съм сигурен, че бих се изразил точно така. Това не е житейската ми цел, но сигурно би било добре да бъде поне *вторичен продукт*.

- Добре, тогава да се върнем назад. В какво виждаш смисъла и целта на живота си?

- Добър въпрос. Имал съм множество различни отговори през годините.

- Кой е отговорът ти сега?

- Чувствам, като че ли имам два отговора на въпроса: отговорът, който *бих искал* да видя и отговорът, който виждам.

- Какъв е отговорът, който *би искал* да видиш?

- Искам да видя живота си, посветен на еволюцията на душата ми. Искам да го видя/ посветен на изявата и изживяването на онази част от мен, която обичам най-много. Частта от мен, която е състрадание и търпение, щедрост и помощ. Частта от мен, която е мъдра и знае, която прощава и ... обича.

- Звучиш като да си чел тази книга!

- Да, книгата е красива на езотерично ниво, но аз все още се опитвам да проумея как да го приложя всичкото това на практика. Отговорът на въпроса ти, който виждам реално в живота си, е, че той е посветен на оцеляване от ден за ден.

- Ох. И си мислиш, че едното пречи на другото?

-Ами ...

— Мислиш, че езотеричното спъва оцеляването?

- Истината е, че бих искал да сторя повече от това просто да оцелея. Занимавал съм се със задачата за *оцеляване* през всичките тези години. Забелязвам, че съм все още тук. Но бих искал *битката* за оцеляване да свърши. Виждам, че даже преживяването от днес за утре продължава да е борба. Бих искал да направя нещо повече от това просто да оцелявам. Бих желал да *преуспея*.

- И какво би нарекъл преуспяване?

- Да имам достатъчно, за да не се притеснявам откъде ще дойде следващият ми долар; да не се чувствам напрегнат и в постоянно стресово състояние от това, дали ще успея да си платя наема или телефонната сметка. Искам да кажа ... не ми е приятно да ставам толкова делничен, но тук говорим за *реалния живот*, а не за дрън-дрън духовно романтичната картина на живота, която рисува в тази книга.

- Яд ли е това, което чувам?

- Не толкова яд, колкото разочарование. В духовната игра съм над 20 години и виж докъде ме е докарала. На една заплата разстояние от приюта за бедни! Току-що загубих работата си и изглежда, че притокът на пари *отново* секва. Тази битка истински ме измори. На 49 години съм и бих искал някаква *сигурност* в живота, за да мога да отделя повече време на „Божии работи“, на „еволюцията“ на душата и т.н. Ето какво ми лежи на сърцето, но животът ми ме тласка другаде ...

- Доста неща каза и подозирам, че говориш от името на много хора, споделяйки тези преживявания.

Ще отговоря на истината ти изречение по изречение, за да проследим по-лесно всичко.

"В духовната игра" не си от 20 години, а едва си се докоснат до очертанията ѝ. (Това между другото не е „плясване по дупето“, а просто споделяне на истината.) Признавам, че в продължение на две десетилетия си *поглеждал* към нея, *флиртувал* си с нея, *експериментирал* си от време на време ..., но не съм почувствал, че истински (най-истински) си *се посвенил* на играта, освен напоследък.

Нека да сме наясно, че „да бъдеш в духовната игра“ значи да посветиш голото си съзнание, цялото си тяло и цялата си душа на процеса за сътворяване на Себе си в образа и по подобие на Бога.

Това е процесът на Себе-осъзнаване, за който са писали източните мистици. Процесът на спасение, на който е посветена западната теология.

Това е ежедневен, ежечасов, ежеминутен акт на върховно съзнание. Избиране отново и отново всеки миг. Непрекъснато творение. *Съзнателно* творение. Творение с *цел*. Това значи използване на инструментите за творение, които обсъдихме, и то съзнателно използване с възвишено намерение.

Това значи „да играеш в духовната игра“. Сега ми кажи колко време си бил в нея?

- Даже не съм и започнал.

- Недей отива от едната в другата крайност и недей да бъдеш толкова строг към себе си. Посветил си се на процеса и всъщност си се занимавал с него повече, отколкото си приписваш. Но далеч не си го правил в продължение на 20 години. В крайна сметка колко дълго си бил свързан с него е без значение. Занимаваш ли се с него сега? Само това има значение.

Да минем към следващото ти изказване. Искаш да видим „докъде те е докарала духовната игра“ и описваш себе си, като да си на една крачка „от приюта за бедни“. Поглеждам те и виждам нещо съвсем различно. Виждам личност, която е на една крачка от богатството! Ти имаш усещането, че си на една заплата разстояние от забравата, а аз те виждам на една заплата разстояние от нирвана. Разбира се, много зависи от това. какво възприемаш като „заплащане“, което получаваш и за какво в крайна сметка работиш.

Ако предметът на живота ти е да придобиеш онова, което наричаш сигурност, разбирам и виждам защо се чувстваш „на една заплата разстояние от приюта за бедни“. Но даже и тази оценка може да бъде коригирана. Защото с Моето заплащане всички добри неща идват при теб - включително изживяването да се чувстваш сигурен в материалния свят.

Моето заплащане (отплатата, която получаваш, когато „работиш за“ Мен) осигурява много повече от духовен комфорт. *Физическото* удобство също може да бъде твое. Иронията във всичко това е, че след като веднъж си изпитал духовния комфорт, осигурен от Моята отплата, последното нещо, за което ще се безпокоиш, е физическото удобство.

Дори и физическото удобство за членовете на семейството ти вече няма да ти бъде грижа, защото щом веднъж си се издигнал до нивото на Божието съзнание, ще разбереш, че не си отговорен за никоя друга човешка душа и въпреки че е препоръчително да пожелаеш всяка душа да живее в удобство, всяка душа трябва да избере (*и избира*) собствената си съдба във всеки настоящ момент.

Ясно е, че не е най-виеш акт преднамерено да оскърбиш или да погубиш другого. Ясно е също, че е еднакво неподходящо да пренебрегнеш нуждите на онези, които си подпомогнал да станат зависими от теб.

Задачата ти е да ги направиш *независими*; да ги научиш колкото се може по-бързо и по-пълноценно *как да се справят без теб*. Ти изобщо не им правиш услуга, докато се нуждаят от теб, за да оцелеят. Благослови ги обаче истински в мига, в който осъзнаят, че ти не си им нужен.

По същия начин най-великият миг за Бога е мигът, в който вие осъзнаете, че *Бог не ви е нужен*.

Знам, знам ... това е антитеза на всичко, което някога са те учили. И все пак учителите ти са ти разказвали за разярен Бог. за ревнив Бог, за Бог, който има нужда да

се нуждаят от него. Това изобщо не е Бог, а е някакъв невротичен заместител на онова, което би трябвало да бъде божество.

Истински Майстор Учител е не онзи, който има най-много ученици, а този, който създава най-много Майстори.

Истински водач е не онзи, който има най-много последователи, а този, който създава най-много водачи.

Истински крал е не онзи, който има най-много поданици, а този, който заведе най-много от тях до величието.

Истински учител е не онзи, който има най-много знание, а този, който помогне на най-много други да имат знание.

И истински Бог е не онзи, който има най-много слуги, а Този, който служи най-много, правейки всички други Богове.

Това е едновременно и целта, и славата на Бога: всички ще престанат да Му бъдат поданици и всички ще знаят Бога не като нещо недостижимо, а като нещо неизбежно.

Ще сторя така, че да можеш да го разбереш: щастливата ти съдба е неизбежна. Не можеш да не бъдеш „спасен“. Никъде няма ад, освен в незнанието на този факт.

И така, родители, съпруги и близки би трябвало да се стремят да превърнат обичта ти не в лепило, което слепва, а по-скоро в магнит, който най-напред привлича и след това се обръща и изтласква, за да не могат онези, които са привлечени, да започнат да вярват, че е необходимо да са залепени за теб, за да оцелеят. Нищо не може да бъде по-далеч от истината. Нищо не може да бъде по-вредно за другия.

Остави обичта си да *изтласка* обичаните от теб към света и към пълното изживяване на това кои са те. Така ще си обичал истински.

Голямо предизвикателство е пътеката на семейния човек. Осеяна е с много отклонения и много светски грижи. Никоя от тях не безпокои аскета. Донесли са му хлябът и водата, дали са му скромният одър, на който да почине, и така той може да посвети всичките си часове на молитва, медитация и размисъл за божественото. Колко лесно е да видиш божественото при такива обстоятелства! Каква проста задача! Но дай на някого съпруга и деца! Виж божественото в бебето, което има нужда от преповиване в 3 часа сутринта. Виж божественото в сметката, която трябва да бъде платена на всяко първо число от месеца. Разпознай ръката на Бога в болестта, която отнема съпругата ти, в работата, която си загубил, в треската на детето си, в болката на родител. Сега вече говорим за святост.

Разбирам изтощението ти. Знам, че си изморен от битката. И все пак ти казвам: когато Ме следваш, битката изчезва. Живей в своето Божие пространство и събитията ще станат благословии - всичките!

- Как да стигна до Божието си пространство, когато съм загубил работата си, трябва да си платя наема, децата имат нужда от зъболекар и оставането в моето просторно философско пространство изглежда най-малко вероятният път за излизане от тези проблеми?

- Не се отказвай от Мен, когато съм ти най-нужен. Сега е часът на най-голямата ти проверка. Сега е времето на най-великия ти шанс. Това е шансът ти да докажеш всичко, което е написано тук.

Когато казвам „не се отказвай от Мен“, звучи като онзи мрънкащ невротичен Бог, за който говорихме. Но не съм. Можеш да „Ме изоставяш“ колкото си искаш. Това не ме интересува, защото то няма да промени нищо помежду ни. Казвам го просто в отговор на въпросите ти. Точно когато стане трудно да продължиш напред, ти често забравяш *Кой Си* и какви бяха *инструментите*, които съм ти дал за сътворяването на живота, който си избереш.

Сега повече от всякога е време да отидеш в Божието си пространство. Първо, това ще ти даде голямо спокойствие на мисълта, а спокойната мисъл ражда добри идеи и решения на най-трудните проблеми, които си мислиш, че имаш.

Второ, Божието ти пространство е там, където осъзнаваш Себе си, и това е целта (*единствената* цел) на душата ти.

Когато се намиращ в Божието си пространство, знаеш и разбираш, че всичко, което изпитваш сега, е временно. Казвам ти, че небесата и Земята ще изчезнат, но не и *ти*. Тази безкрайна перспектива ти помага да виждаш нещата във вярна светлина.

Можеш да определиш сегашните условия и обстоятелства като това, което са: временни. Тогава можеш да ги използваш като инструменти (защото те са само временни инструменти) за сътворяването на настоящото си изживяване.

Кажи просто кой мислиш, че си? Кой мислиш, че си във връзка с изживяването „загубване на работа“? А може би още по-точно, кой мислиш, че съм Аз? Представяш си, че това е прекалено сериозен проблем за Мен? Излизането от тази затлачена ситуация е твърде голямо чудо, за да мога да се справя? Разбирам, че може да мислиш, че е твърде голямо, за да можеш ти да се справиш, даже с помощта на всичките инструменти, които съм ти дал, но защо мислиш, че е твърде голямо за Мен?

- С разума си знам, че никоя задача не е твърде голяма за Бога. Но предполагам, че емоционално не съм сигурен. Не дали *можеш* да се справиш със задачата, а дали *ще се заловиш с нея*.

- Разбирам. Това е въпрос на вяра.

- Да.

— Не се съмняваш в способностите Ми, а просто слагаш под въпрос желанието Ми.

- Виж, аз все още живея с теологията, която твърди, че нейде тук може да има урок за мен. Все още не съм сигурен дали *би трябвало* да стигна до решението на проблема. Може би трябва да си остана с *проблема*. Може би това е един от тези „тестове“, за които моята теология постоянно ми разказва. И така, аз се притеснявам, че проблемът може да не бъде разрешен. Това е един от случаите, когато *Ти* ще ме оставиш да си стоя с ...

- Може би е време да видим още веднъж как взаимодействам с тебе, защото ти си мислиш, че става дума за Моето желание, а Аз ти казвам, че става дума за *твое*то.

Аз искам за теб това, което *ти* искаш за себе си. Нищо повече и нищо по-малко. Аз не седя тук, за да раздавам присъди при всяка молба, дали нещо трябва да ти се даде или не.

Моят закон е закон за причина и резултат, а не за „ще видим“. Няма *нищо*, което не би могъл да имаш, ако го избереш. Дори преди да си помолил, ще съм ти го дал. Вярваш ли в това?

- Не. Съжалявам. Видял съм твърде много неизпълнени молитви.

- Недей да съжаляваш. Винаги стой с истината истината на твоя опит. Разбирам това. Уважавам го. За Мен проблем няма.

- Добре, защото аз действително *не* вярвам, че получавам това, за което помоля. Животът ми не свидетелства за това. Всъщност даже *рядко* получавам онова, за което съм помолил. Получа ли го, считам се за адски голям късметлия.

- Интересен подбор на думи. Изглежда имаш избор. В живота си можеш да бъдеш или адски късметлия, или райски късметлия. Аз бих предпочел да бъдеш райски късметлия, но разбира се, никога не бих се намесил в твоите решения.

Ще ти кажа следното: *Винаги* получавааш онова, което сътворяваш и *винаги си в процес на сътворяване*.

Аз не преценявам творенията, които призоваваш. Просто ти давам сила да призоваваш повече, и повече, и повече. Ако не ти харесва ТОКУ-ЩО създаденото, *избери отново*. Задачата Ми като Бог е *да ти давам винаги тази възможност*.

Казваш Ми, че не винаги си получавал пожеланото. Аз пък съм тук, за да ти отговоря, че винаги си получил, каквото си призовавал.

Животът ти винаги е резултат от мислите ти за него, включително разбира се и творческата мисъл, че рядко получавааш, каквото избереш.

В настоящия пример ти виждаш себе си като жертва на ситуацията „загубване на работа“. Истината обаче е, че ти спря да избираш тази работа. Престана да ставаш сутрин, предвкушвайки какво ще постигнеш, и вместо това започна да се събуждаш изпълнен с ужас. Престана да се чувстваш щастлив от работата си и започна да чувстваш негодувание. Дори започна да си фантазираш как *правиш нещо друго*.

Мислиш, че тези неща не значат нищо? Ти не разбираш силата си. Казвам ти: *животът ти тръгва от намеренията ти за него*.

И така, какво е намерението ти сега? Възнамеряваш ли да докажеш теорията си, че животът рядко ти носи, каквото избираш? Или възнамеряваш да демонстрираш Кой Си Наистина и Кой Съм Аз?

- Чувствам се огорчен. Виновен. Засрамен.

- Това помага ли ти? Защо просто да не признаеш истината, когато я чуеш, и да се насочиш към нея? Няма нужда да обвиняваш себе си. Просто забележи какво си избирал и избери пак.

- А защо съм тъй готов все да избирам отрицателното? И след това да се упреквам за него?

- Какво можеш да очакваш? Казвано ти е още от найранните ти години, че си „лош“. Приемаш, че си роден в „грях“. Да се чувстваш виновен е *заучена реакция*. Карали са те да се чувстваш виновен за неща, които си сторил преди още изобщо да си можел да правиш каквото и да било. Научили са те да се чувстваш засрамен за това, че си роден несъвършен.

Това така наречено състояние на несъвършенство, в което са ти казали, че си дошъл на този свят, е състоянието, което вашите религии целят да нарекат първороден грях. И то е първороден грях, но не твой. То е най-първото прегрешение, извършено срещу теб от свят, който не знае нищо за Бога, ако смята, че Бог *би могъл* да създаде и би създал *нещо несъвършено*.

Някои от религиите ви са построили цели теологии на базата на тази невярна идея. Тя е буквално това: *невярна идея. Защото всичко, което избирам, всичко, на което давам живот, е свършено; то е свършено отражение на самото съвършенство, направено по Мой образ и подобие*.

За да оправдаят идеята за Бог, който наказва, на религиите ви им трябваше да създадат нещо, за което Аз да съм ядосан. По този начин даже хората, които водят

образцов живот, някакси се нуждаят от спасение. Ако не е необходимо да бъдат спасени от себе си, тогава поне трябва да бъдат спасени от собственото им *вградено несъвършенство*. Тъй че (както казват тези религии), гледай да направиш нещо по въпроса, и то бързо, защото иначе отиваш право в ада. vesmirnilide.cz

Това в крайна сметка може да не направи нищо за смекчаването на странен, отмъстителен и ядовит Бог, но със сигурност дава живот на странни, отмъстителни и ядовити *религии*. Така религиите увековечават себе си. Така силата остава концентрирана в ръцете на малцинството, вместо да бъде изпитана чрез ръцете на мнозинството.

Разбира се, че избираш непрекъснато по-малката мисъл, по-дребната идея, най-мъничката представа за себе си и за силата си, а да не говорим за Мен и Моята сила. Така си *научен*.

- Боже Господи, как бих могъл да залича това учение?

- Хубав въпрос и при това отправен към когото трябва!

Можеш да заличиш учението, четейки и препочитайки тази книга. Чети я отново и отново. Докато разбереш всеки пасаж. Докато всяка дума ти стане позната. Когато можеш да цитираш на другите части от нея, когато можеш да извикваш фрази от нея в най-тъмния час, тогава ще си „заличил старото учение“.

- Има още толкова много неща, които искам да те питам, толкова много неща, които искам да знам.

- Действително. Започна с доста дълъг списък от въпроси. Да се върнем към него.

8

- Кога ще науча достатъчно за личните взаимоотношения, за да мога да изгладя хода им? Има ли начин да бъдеш щастлив в една връзка? Или връзките винаги трябва да бъдат цяло изпитание?

- Няма какво да научиш за личните взаимоотношения. Трябва само да покажеш онова, което вече знаеш.

Има начин да бъдеш щастлив в една връзка и той е да я използваш за истинското й предназначение, а не за измислена от теб цел.

Взаимоотношенията са непрекъснато предизвикателство; непрекъснато те призовават да създаваш, изразяваш и изпитваш все по-висши аспекти от себе си, все по-грандиозни представи за себе си, все по-великолепни варианти на себе си. Няма място, където да можеш да постигнеш това по-непосредствено, по-безупречно и с по-голямо въздействие, както в отношенията ти с другите. Всъщност без взаимоотношенията с другите *изобщо не можеш да го постигнеш*.

Само чрез взаимоотношенията си с други хора, места и събития можеш изобщо да съществуващ във Вселената (като познаваема единица, като *нещо*, което може да бъде определено). Запомни, че в отсъствието на всичко друго, ти *не съществува*. Ти си това, което си само в съотношение с нещо друго, което не е. Така е в света на относителното за разлика от света на абсолютното, където пребивавам Аз.

Разбереш ли го ясно веднъж, схванеш ли го дълбоко в себе си, интуитивно ще благославяш всяко преживяване, всяка среща и особено личните човешки взаимоотношения, защото ще ги виждаш в най-висш смисъл като съзидателни. Ще видиш, че те могат да бъдат използвани, трябва да бъдат използвани и са използвани (независимо дали искаш или не) за изграждането на това Кой Си Ти Наистина.

Съграденото може да бъде или великолепно, съзнателно сътворено от теб, или съвсем случайно образование. Можеш да избереш да бъдеш личност, която е резултат или на случилото се, или на избора ти какъв *да бъдеш* и как *да действаш* спрямо случилото се. Сътворяването на Себе си става съзнателно, когато избереш втория начин. Във второто изживяване Личността става осъзната.

Затова благослови всяко взаимоотношение и го цени като съществено и формиращо за това Кой Си. Сега избери да бъдеш.

Въпросът ти се отнасяше до личните човешки взаимоотношения от романтичен характер и Аз го разбирам. Така че нека да обърна особено и подробно внимание на човешките любовни отношения, които все още са такъв проблем за теб!

Когато човешките любовни отношения се провалят (отношенията никога не се провалят истински, освен от строго човешка гледна точка, когато не са довели до това, което си искал), те се провалят, защото си се влязъл в тях по неправилна причина.

("Неправилно" разбира се е относително понятие, значещо нещо, сравнено с това, което е „правилно“ - каквото и да би било *това*! Би било по-точно да се каже на твой език: „отношенията се провалят/променят най-често, когато си влязъл в тях по причини, които не са изцяло благоприятни и не спомагат за тяхното оцеляване.“)

Повечето хора влизат в любовни отношения, гледайки какво могат да получат от тях, вместо какво могат да допринесат в тях.

Предназначението на взаимоотношенията е да решиш коя част от себе си би искал да видиш наяве, а не коя част от другия можеш да заловиш и да задържиш.

Може да съществува само една цел във взаимоотношенията (и в целия живот): да бъдеш и да решиш Кой Си Наистина.

Много е романтично да кажеш, че си бил „едно нищо“ до момента, в който се е появил изключителният партньор, но това не е истина. Даже по-лошо - то упражнява невероятен натиск върху другия да бъде едно или друго нещо, което не е.

В желанието си да не те разочарова, тя (той) се опитва с всички сили да бъде и да прави това, което искаш, до предела на своите възможности. Оттам нататък тя (той) вече не може да изпълни представата ти за нея (него). Не може повече да изпълнява ролята, която ѝ (му) е назначена. Натрупва се негодувание. Следва яд.

Най-накрая, за да се спаси (и за да спаси връзката), изключителният партньор започва да изисква отново своето истинско Аз, държейки се в съответствие с това Коя Е Тя Наистина (или Кой Е Той Наистина). Горедолу по това време ти казваш, че „тя наистина се е променила“ (или „той наистина се е променил“).

Много е романтично да кажеш, че сега, когато изключителната особа е влязла в живота ти, се чувстваш допълнен. *Но предназначението на взаимоотношенията е не да имаш някои, които може да те допълни, а да имаш някой, с който да можеш да споделиш пълнотата си.*

Ето го парадоксът на човешките взаимоотношения: нямаш нужда от някой друг, за да изпиташ напълно Кой Си и ... без някой друг си едно нищо.

Това е мистерията и чудото, разочарованието и радостта на човешкото изживяване. Изисква се дълбоко разбиране и пълна готовност да живееш в този парадокс по начин, в който да има смисъл. Наблюдението ми е, че много малко хора го правят.

Повечето от вас навлизат в годините, в които се формират взаимоотношенията, намерени с очакване, пълни със сексуална енергия, с широко отворени сърца и с радостна, пламенна душа.

Някъде между 40 и 60 (за повечето хора е по-ранната възраст) вече сте се отказали от най-великата си мечта, оставили сте настрана най-голямата си надежда и сте се примирили с най-малкото си очакване (или изобщо с нищо).

Проблемът е толкова основен, толкова прост и в същото време толкова трагично неразбран: най-грандиозната ти мечта, най-висшата ти идея и най-съкровенията ти надежда са се отнасяли до любимия ти *друг човек* вместо до любимия ти *Тебе*. Тестът за взаимоотношенията ти е бил колко добре другият е посрещнал *твоите* очаквания и колко добре ти си посрещнал *нейните* (или *неговите*). Но единственият сигурен тест е колко добре ти си посрещнал *своите*.

Взаимоотношенията са *свещени*, защото осигуряват най-голямата житейска възможност (единствената възможност) да сътвориш и създадеш *изживяването* на най-висшата си концепция за Себе Си. Взаимоотношенията се провалят, когато ги виждаш като най-голямата житейска възможност да сътвориш и създадеш изживяването на най-висшата си концепция за *някой друг*.

Нека всеки човек в отношенията да се тревожи за *Себе Си* — какво е, какво прави, какво има, какво търси, сътворява, изживява и тогава всички взаимоотношения великолепно ще изпълняват предназначението си *и* ще служат на участниците!

Нека всеки човек в отношенията да се тревожи не за другия, а само, само, само за Себе Си.

Това изглежда като странно учение, защото си научен, че в най-висшата форма на взаимоотношение с някого, човек се тревожи единствено за другия. Аз пък ти казвам: съсредоточаването ти върху другия, *фикс идеята* ти за него е това, което причинява провала в отношенията.

Какво е другият? Какво прави? Какво има? Какво казва? Желаете? Изисква? Какво мисли? Очаква? Планува?

Майсторът Учител разбира, че *няма значение* какво е, прави, има, казва, желае и изисква другият. *Няма значение* какво мисли, очаква и планува другият. Има значение единствено какво си *ти по отношение* на него.

Най-обичащият човек е онзи, който е съсредоточен в Себе Си.

- Това е радикално учение ...

- Не е, ако го погледнеш внимателно. Ако не можеш да обичаш Себе Си, не можеш да обичаш другия. Много хора правят грешката да търсят обичта към Себе Си *чрез* обичта към друг. Естествено те не разбират, че го правят - то не е съзнателно усилие. То е онова, което става в главата им. Дълбоко в главата. В мястото, което наричат подсъзнание.

Те си мислят: „Само да мога да обичам другите, и те ще ме обичат мен. Тогава ще съм способен да бъда обичан и ще мога и аз да обичам себе си“.

Обратното на това е, че толкова много хора се мразят, защото чувстват, че никой друг не ги обича. Това е болест (когато хората наистина са "болни от любов"), защото истината е, че други хора *действително* ги обичат, но то за тях няма значение. Колкото и хора да изразят любовта си към тях, няма да им е достатъчно.

Първо, те не ти вярват. Мислят, че искаш да ги манипулираш, опитвайки се да получиш нещо. (Как може да ги обичаш заради това, което са? Не. Трябва да има

някаква грешка. Трябва да искаш нещо. Какво искаш?) Те седят и се опитват да разберат как може всъщност някой да ги обича. Не ти вярват и се впускат да те карат да им го *докажеш*. Трябва да докажеш, че ги обичаш. За да го направиш, може да те помолят да започнеш да променяш поведението си.

Второ, ако достигнат до момент, в който *могат* да ти повярват, че ги обичаш, те веднага започват да се притесняват колко дълго ще могат да *задържат* любовта ти. И за да задържат любовта ти, започват да променят *собственото си* поведение.

Така двама души буквално изгубват себе си във връзката си. Влизат в нея с надеждата да намерят себе си, а вместо това изгубват себе си.

Това изгубване на себе си в една връзка е главната причина за горчивината у подобни двойки.

Двама души се събират като партньори, надявайки се, че цялото ще е по-голямо от сбора на отделните части, само за да разберат впоследствие, че то е по-малко. Те се чувстват *по-малко*, отколкото са се чувствали, когато са били сами. По-малко способни, по-малко можещи, по-малко възбуждащи, по-малко привлекателни, по-малко радостни, по-малко задоволени.

Това е, защото те са по-малко. Отказали са се в голяма степен от онова, което са, за да могат да бъдат и да останат във връзката.

Връзките никога не са били замислени да съществуват по такъв начин. И все пак това е начинът, по който биват изживяни от много повече хора, отколкото можеш да си представиш.

- Защо? *Защо?*

- Защото хората са изгубили връзката (ако изобщо някога са я *имали*) с *предназначението* на личните отношения. *Когато спрете да се виждате един друг като свещени души на свещено пътешествие, тогава ще можете да видите и предназначението и причината зад всички взаимоотношения.*

Душата е дошла в тялото и тялото в живота с цел еволюция. Вие *еволюирате*, *променяте се*. И използвате връзката си с *всичко*, за да решите *в каква насока* се променяте.

Това е работата, която сте дошли да свършите тук. Това е радостта от сътворяването на Себе Си. От познаването на Себе Си. От съзнателното преобразяване в онова, което искате да бъдете. Това е смисълът на понятието самосъзнателен (Себе-съзнателен).

Дошъл си в относителния свят, за да разполагаш с инструментите, с които да познаеш и изпиташ Кой Си Наистина. Кой Си означава какъв се сътворяваш да бъдеш по отношение на всичко останало.

Личните ти взаимоотношения са най-важният елемент в този процес. Следователно личните ти взаимоотношения са свещена почва. Те фактически нямат нищо общо с другия, но едновременно с това, щом другият е въввлечен, те са *изцяло* свързани с него (нея).

Това е божественият дуализъм. Това е затвореният кръг. Така че не е чак толкова радикално учение да се каже: „Благословени да са съсредоточените в Себе Си, защото те ще познаят Бога“. Може пък да не е лоша житейската цел да познаеш най-висшата част от Себе Си и да останеш *съсредоточен* в нея.

Следователно първата ти връзка би трябвало да бъде със Себе Си. Най-напред трябва да се научиш да почиташ, цениш и обичаш Себе Си.

Най-напред трябва да видиш Себе Си като достоен, преди да можеш да видиш друг като достоен. Най-напред трябва да видиш Себе Си като благословен, преди да можеш да видиш друг като благословен. Най-напред трябва да опознаеш Себе Си като свят, преди да можеш да потвърдиш святостта на друг.

Ако поставиш каруцата пред коня (както повечето религии те карат да сториш) и потвърдиш святостта на друг, преди да си потвърдил своята, един ден ще изпиташ негодувание. Ако има едно нещо, което никой от вас не може да търпи, то е някой друг да бъде *по-свят от вас*. И въпреки това религиите ви ви насилват да наричате другите по-святи от себе си. Вие така и правите ... за известно време. А след това ги разпъвате.

Разпнахте (по един или друг начин) всичките Ми учители, а не само Един. И го направихте, не защото те бяха по-святи от вас, а защото вие си съчинихте, че са по-святи.

Всичките Ми учители са идвали с едно и също послание. Не „аз съм по-свят от вас“, а „вие сте толкова святи, колкото съм и аз“.

Това е посланието, което не си могъл да чуеш; това е истината, която не си могъл да приемеш. Ето защо никога не си могъл да се влюбиш истински и чисто в друг. Ти никога не си се влюбвал истински и чисто в Себе Си.

И тъй, казвам ти: бъди сега и завинаги съсредоточен в Себе Си. Гледай какво си, какво правиш и какво имаш във всеки един момент, а не какво става с друг. *Спасението ти се намира не в действието на друг, а в твоята реакция.*

- Знам, но звучи като че ли би трябвало да не обръщаме внимание на онова, което другите ни причиняват във взаимоотношенията си с нас. Каквото и да правят, стига да запазваме равновесието си, да оставаме съсредоточени в Себе Си и да изпълним останалите хубави работи, които каза, нищо няма да може да ни докосне. Ама другите ни докосват. Действията им понякога ни нараняват. Именно тогава, когато болката проникне в една връзка, аз не знам какво да правя. Чудесно е да се каже „отдръпни се настрана, не придавай значение на нещата“, но по-лесно е да се каже, отколкото да се направи. Случва ми се да бъда наранен от думите и действията на партньора си в една връзка.

— Ще дойде денят, когато няма да бъдеш нараняван. Това ще е денят, в който ще установиш и ще разбереш истинското значение на взаимоотношенията и истинската причина за тях.

Ти си я забравил и затова реагираш по такъв начин. Но проблем няма. То е част от еволюционния процес. Част от растежа. Работата на Душата е това, което вършиш в една връзка - грандиозно осъзнаване и грандиозно спомняне е това. Докато не си го спомниш, докато не си припомниш също и как да *използваш* взаимоотношенията като инструмент за сътворяване на Себе Си, ще трябва да работиш на нивото, на което се намираш сега - нивото на разбиране, нивото на готовност, нивото на спомняне.

Така че има неща, които можеш да направиш, когато реагираш с болка на онова, което другият е, което казва или прави. Първото от тях е честно да признаеш пред себе си и пред другия точно как се чувстваш. Много от вас се страхувате да го направите, защото мислите, че ще „изглеждате лошо“. Някъде дълбоко в себе си осъзнавате, че вероятно е нелепо „да се чувствате по подобен начин“. Сигурно ви прави „малки“. Вие *сте* „по-извисени от подобно нещо“. Но в крайна сметка не можете другояче и независимо от всичко *се чувствате по такъв начин*.

Има само едно нещо, което можеш да направиш. Уважавай чувствата си. Защото зачитането на чувствата ти значи зачитане на Себе Си. И обичай ближния си така, както обичаш себе си. Как можеш изобщо да очакваш да разбереш и уважаващ чувствата на друг, ако не можеш да зачиташ усещанията вътре в Себе Си?

Първият въпрос при каквото и да е взаимодействие с друг е - Кой Съм Аз и Кой Искам да Бъда сега по отношение на това?

Често става така, че вие не помните Кой Сте и не знаете Кой Искате да Бъдете, преди да сте *опитали* няколко различни начина на това „да бъдеш“. Ето защо зачитането на истинските ви усещания е толкова важно.

Ако първото ти усещане е отрицателно, просто *фактът*, че го имаш, обикновено е достатъчен, за да се отдръпнеш. Само когато *приемеш* яда, обидата, отвращението, яростта, когато *приемеш* за свое желанието „да нараниш в отговор“, само тогава можеш да се откажеш от първото усещане за това Кой Не Искаш да Бъдеш.

Майсторка Учителка е тази, която е минала през достатъчно подобни изживявания, за да знае предварително какви са крайните й избори. Тя няма нужда „да опитва“ нищо. Вече е била на това място и знае, че е *неудобно* и че не й приляга. И тъй като животът на Майстора е посветен на непрекъснатото осъзнаване на Себе Си (такъв, *какъвто се знаеш*), подобни „лошо прилягащи“ чувства никога не биха били изпитвани.

Ето защо Майсторите Учители остават невъзмутими пред онова, което другите биха нарекли катастрофа. Майсторът благославя катастрофата, защото знае, че растежът на Личността идва от семената на бедствието (и на всяко изживяване). Втората житейска цел на Майстора е винаги *еволюцията*. Защото след като напълно се Себе-осъзнаеш, *не ти остава нищо друго освен да бъдеш повече от него*.

На този етап се придвижваш от работа на душата към работа на Бог, тъй като това е, което правя Аз!

За целите на тази дискусия ще допусна, че ти все още се намиращ на етапа работа на душата. Все още търсиш да осъзнаеш (да превърнеш в действителност) Кой Си Наистина. Животът (Аз) щедро ще ти даде възможности да го сътвориш. (Запомни: животът не е процес на откритие, животът е процес на сътворяване!)

Можеш за сътворяваш Кой Си отново и отново. Разбира се, та нали ти го правиш всеки ден. Обаче тъй както са нещата в момента, ти не винаги имаш един и същ отговор за тях. Ако вземем едно и също външно преживяване в различни случаи, един ден може да избереш да си търпелив, любящ и внимателен, а друг ден може да избереш да бъдеш ядосан, ужасен и тъжен.

Майстор е този, който *винаги има един и същ отговор* — и този отговор винаги е *най-висшият избор*.

В това Майсторът е винаги предвидим. Обратно, ученикът е абсолютно непредвидим. Можеш да разбереш как се справяш по пътя към майсторството, просто като забелязваш колко предвидимо правиш най-висшия избор, когато реагиращ на ситуациите.

Разбира се, тук идва въпросът: Кой избор е най-висш?

Това е въпросът, около който се въртят философиите и теологиите на хората открай време. Ако този въпрос те занимава истински, *ти вече си на пътя към майсторството*. Защото все още е вярно, че повечето хора продължават да се занимават изцяло с друг въпрос - не кой е най-висшият избор, а кой е най-изгодният? Или как мога да загубя по-малко?

Когато се живее, за да се контролират загубите и оптималната полза, *истинският* дар на живота е загубен. Възможността е пропиляна. Шансът е пропуснат. Защото живот, живян по такъв начин, е живот, живян в страх - и такъв живот разказва лъжи за това Кой Сте.

Вие не сте страх, вие сте обич. Обич, която не се нуждае от защита, обич, която не може да бъде загубена. Никога обаче няма да го осъзнаете в *изживяването* си, ако продължавате да отговаряте на втория въпрос, а не на първия. Само човек, който смята, че всичко се отнася до *печалби и загуби*, задава втория въпрос. И само човек, който вижда живота по различен начин, който търси Себе Си като повиеше същество, който

разбира, че не печалбата и загубата са мерилото, а единствено да обичаш или да не успееш да обичаш, само такъв човек задава първия въпрос.

Този, който задава втория въпрос, казва: „Аз съм тялото си.“ Този, който задава първия, казва: "Аз съм душата си."

Да, нека всички, които имат уши за слушане, да чуят. Защото ви казвам - в решителния момент на всички човешки взаимоотношения има само един въпрос:

Какво би направила обичта в този миг?

Няма друг въпрос, който да е уместен, няма друг въпрос, който да е смислен, няма друг въпрос, който да е важен за душата ти.

Стигаме до много деликатна точка на интерпретация, тъй като принципът действие, основано на обич, е всеобщо неразбран. Това неразбиране е довело до негодуванието и яда в живота, които на свой ред са причината толкова много от вас да блуждаят встрани от пътя.

Векове сте били учени, че действие на обич се основава на избора да бъдеш, да правиш и да имаш онова, което предизвиква най-голямото добро за другия.

Аз пък ти казвам следното: Най-висшият избор е този, който предизвиква най-голямото добро за *теб*.

Както всяка дълбока духовна истина, това твърдение е подложено веднага на неправилно тълкуване. Мистерията се прояснява малко в момента, в който решиш какво е най-голямото „добро“, което можеш да направиш на себе си. И когато най-най-висшият избор е направен, мистерията се разсейва, кръгът се затваря и най-голямото добро за теб *става* най-голямото добро за другия.

Разбирането на това може да вземе повече от един живот, а прилагането му още повече, защото тази истина обгръща друга - още по-велика. Каквото правиш за Себе Си, го правиш за друг. Каквото правиш за друг, го правиш за Себе Си.

Така е, защото ти и другият сте едно цяло.

И е така, защото ... *Няма нищо друго освен Теб.*

Всичките Майстори Учители, които са обикаляли планетата ви, са го казвали. ("Истина ви казвам, че каквото сторите на най-нисшия, братя, го сторвате и на Мен.") И все пак за повечето хора това си остава просто като голяма езотерична истина с *малко практическо приложение*. А всъщност това е най-практически приложимата „езотерична“ истина на всички времена.

Важно е да бъде запомнена във взаимоотношенията, защото без нея те са много трудни.

Да се отдръпнем от чисто духовния и езотеричен аспект за момент и да се върнем на практическото приложение на тази мъдрост.

Много често, според старите разбирания, хора (с добри намерения и много от тях доста религиозни) са правили онова, което са мислели, че би било най-добре за другия във взаимоотношенията си. Тъжно е, че всичкото това е довело в много случаи (в *повечето* случаи) до продължителна злоупотреба от страна на другия. Продължително "лошо" отношение. Продължителни проблеми във връзката.

В крайна сметка човекът, който се опитва да прави „каквото е правилно“ за другия (бързо да прощава, да показва съпричастие, винаги да затваря очи пред определен вид проблеми и поведения), започва да изпитва негодувание, яд и недоверие даже в Бога. Защото как може Бог да изисква подобно безкрайно страдание, жертва и липса на радост в името на обичта?

Отговорът е, че Бог не го изисква. Бог те моли единствено да *включиш себе си* сред онези, които обичаш.

Бог отива и по-нататък. Предлага (*препоръчва*) да сложиш себе си най-напред.

Правя го. знаейки съвсем добре, че някои от вас ще го нарекат богохулство и следователно не Моя дума, а други ще направят нещо, което може би е още по-лошо: ще

го *приемат* за Моя дума и криворазбрано ще го изопачат, за да го напаснат за свои цели или за оправдаване на неблагодетелни дела.

Знай, че да сложиш себе си на първо място в най-висш смисъл, *никога* няма да доведе до неблагодетелно деяние.

Следователно, ако си се уловил в неблагодетелно деяние, което е било резултат от желанието ти да направиш най-доброто за себе си, обръкването не е дошло от факта, че си сложил себе си на първо място, а от неразбирането какво е най-добро за теб.

Разбира се, определянето на онова, което е най-добро за теб, изисква също и да определиш какво точно се опитваш да направиш. Това е важна стъпка, на която много хора не обръщат внимание. Какво правиш? Какво е предназначението ти в живота? Без отговори на тези въпроси, проблемът кое е „най-добро“ в която и да е ситуация, ще си остане загадка.

И за да бъдем практични отново (езотеричните аспекти настрана) - ако погледнеш какво е най-добро за теб в ситуацията, в които си оскърбяван, най-малкото, което ще направиш, е да спреш оскърблението. Това ще е добре и за теб, и за оскърбяващия, *защото даже и той бива оскърбен, когато му се позволява да продължава да се отнася зле.*

Поведението на този, който оскърбява, е в негова вреда. Защото кажи какво е научил, ако види, че оскърбителното му поведение се приема? А иначе, ако установи, че подобно поведение повече няма да бъде приемано, какво му е било позволено да открие?

Следователно, да се отнасяш към другите с обич, не значи обезателно да им позволяваш да правят каквото си поискат.

Родителите го научават от рано с децата. Възрастните не го научават толкова бързо с други възрастни, нито народите с други народи.

Но на деспотите не бива да им се разрешава да процъфтяват - те трябва да бъдат спирани. Обичта към Себе Си *и обичта към деспота* го изискват.

Ето и отговор на въпроса ти: „Ако обичта е всичко, което съществува, как хората изобщо могат да оправдаят войната?“

Понякога човек трябва да отиде на война, за да направи най-грандиозното изявление за това кой е той наистина: този, който се отвращава от войната.

Има моменти, в които може да е необходимо да се откажеш от това Кой Си, за да бъдеш Този, Който Си.

Има Учители, които са казвали: „Не можеш да *имаш* всичко, докато не си готов да се *откажеш от него*“.

Така че, за да „имаш“ себе си като човек на мира, може би трябва да се откажеш от идеята за себе си като човек, който никога не би отишъл на война. Историята е призовавала хора към такива решения.

Същото важи и в повечето лични взаимоотношения. Животът може да те призове неведнъж да докажеш Кой Си, демонстрирайки някакъв аспект на това Кой Не Си. andeale-svetla.cz

Не е толкова трудно за разбиране, ако си живял известно време, въпреки че за идеалистично настроените млади хора може да изглежда като крайно противоречие. В ретроспекция през по-зряла възраст изглежда като божествен дуализъм.

Това не значи, че ако в човешките взаимоотношения са те наранили, ти трябва да нараниш в отплата. (Нито означава подобно поведение между различните народи.) Означава просто, че да разрешаваш другиму непрекъснато да причинява вреда, едва ли е най-обичното нещо, което можеш да сториш (за Себе Си и за другия).

Това би трябвало да успокои някои пацифистки теории, че най-висшата обич изисква ненасилствен отговор на онова, което се счита за зло.

Дискусията става отново езотерична, защото никое сериозно проучване на това изявление не би подминало думата „зло“ и стойностните преценки, които тя носи в себе си. Истината е, че не съществува нищо „зло“, а има само обективни феномени и изживявания. При това самото ти предназначение в живота изисква да избереш от нарастващата колекция на безкрайни феномени няколко, които да наречеш „зло“, защото ако не го направиш, няма да можеш да наречеш нито себе си, нито нещо друго „добро“ и така няма да можеш да познаеш или да сътвориш себе си.

Ти определяш себе си според онова, което наричаш „зло“ и това, което наричаш „добро“. *Най-голямото зло следователно би било да не обявиш нищо за зло.*

Съществува в този живот в света на относителното, където нещата могат да съществуват само ако са съотнесени към други. Това е едновременно и функцията, и предназначението на взаимоотношенията: да осигурят поле за изживяване, в което да намериш, да определиш и ако си избереш, непрекъснато да пресътворяваш Кой Си Ти.

Да избереш да бъдеш като Бога не значи да избереш да бъдеш мъченик. И определено не значи да избереш да бъдеш жертва.

По пътя към майсторството, когато всички възможности за болка, вреда и загуба са отстранени, е добре да оцениш болката, нараняването и загубата като част от изживяването си и да решиш Кой Си по отношение на тях.

Да, нещата, които другите мислят, казват и правят понякога ще те нараняват - дотогава, докато престанат. Това, което ще те заведе най-бързо от едното до другото, е абсолютната честност - да си готов да изтъкнеш, да отбележиш и да обявиш как точно се чувстваш по отношение на нещо. Кажи своята истина - мило, но пълно и цялостно. Живей своята истина - нежно, но абсолютно и последователно. Променяй истината си лесно и бързо, когато опитът ти ти донесе нова яснота.

Никой здравомислещ (най-малко пък Бог) не би ти казал, когато си наранен от някаква връзка, „отдръпни се настрана, така че станалото да няма за теб никакво значение“. Ако си наранен, вече е твърде късно да се опиташ да не придаваш никакво значение на станалото. Задачата ти тогава е да решиш какво значение има и да го покажеш. Правейки го, ти избираш и ставаш този, Който Искаш да Бъдеш.

- Значи не трябва да бъда дълго страдалата съпруга, или униженият съпруг, или жертвата на взаимоотношенията си, за да ги направя святи или за да изглеждам добре в очите на Бога.

- Разбира се, че не.

- И не трябва да понасям нападенията срещу достойнството ми, обидите срещу гордостта ми, пораженията върху психиката ми и раните в сърцето ми, за да мога да кажа, че съм дал най-доброто от себе си във връзката, че съм изпълнил дълга си или че съм посрещнал задълженията си в очите на Бога и на хората.

- Нито за миг.

- Тогава кажи ми, Боже, какви обещания трябва да давам в една връзка; какви задължения трябва да спазвам? Какви са задълженията в една връзка? Какви напътствия да търся?

- Отговорът е този, който не можеш да чуеш. защото те оставя без напътствия и анулира всяко споразумение в момента, в който го правиш. Отговорът е: *нямаш никакви задължения. Нито във взаимоотношенията, нито в целия си живот.*

- Никакви задължения?

- *Никакви* задължения. Нито ограничения, нито напътствия, нито правила. Не си свързан с никакви обстоятелства или ситуации, нито си ограничен от никаква система от правила или закони. Не, не подлежиш на никакви наказания за никакви нарушения, нито си *способен* на тях, тъй като в очите на Бога не съществува такова нещо като „нарушител“.

- Чувал съм го и преди - религия „без правила“. Това е духовна анархия. Не виждам как изобщо би действала.

- Няма как да *не* действа, ако си в „бизнеса“ за сътворяване на Себе Си. Ако от друга страна си представяш, че се напъргаш да си каквото някой друг иска да бъдеш, отсъствието на правила и напътствия може да затрудни нещата.

И все пак мислещият разум настоява с въпроса: Ако Бог иска да съществувам по някакъв определен начин, защо Тя ¹ просто не ме е *сътворила по този начин от самото начало*? Защо е необходима цялата тази битка да „преодолея“ кой съм, за да мога да стана това, което Бог иска да бъда? Това иска да знае търсещият разум и с право, защото въпросът е подходящ.

Религиите искат да ви накарат да повярвате, че съм ви *създала* по-малки от това Коя Съм Аз, за да имате шанса да станете като това Коя Съм Аз, борейки се с обстоятелствата, а бих казала и срещу *всяка естествена наклонност, която би трябвало да съм ви дала*.

Измежду тези така наречени естествени наклонности е наклонността към грях. Научили са ви, че сте родени в грях, че ще умрете в грях и че да правите грехове е *същността* ви.

Една от религиите ви даже проповядва, че с *нищо не можете да го промените*. Собствените ви действия са безсмислени. Нагло е да мислите, че чрез някое от действията *си* можете да „отидете на небето“. Единственият път към небето (спасението) минава не през опита ви да предприемете нещо свое, а през милостта, дадена ви от Бог, когато приемете Неговия Син за свой посредник.

Когато това стане, ще сте "спасени". Дотогава обаче нищо, което направиш - нито животът, който живееш, нито изборите, които правиш, нито нещо, което предприемаш по своя воля в усилието си да се усъвършенстваш и да станеш достоен, няма ефект, не оказва влияние. *Не си способен* да станеш достоен, защото по рождение си недостоеен. Така си бил *създаден*.

Защо? Бог знае защо. Може би е допуснал грешка. Може би не е успял да го направи добре. Може би сега Му се иска да може да направи всичко отначало. Ама ето го. Какво да го правим ...

¹ Отнася се за Бог, който не е обезателно в мъжки род. Отново женски род, за да се подчертае, че Бог не е само в мъжки род.

- Подиграваш се с мен.

- Не. Вие се подигравате с *Мен*. Казвате, че Аз Богът съм сътворил същества, несъвършени по рождение, а после съм поискал от тях да бъдат съвършени и ако не са, ще бъдат прокълнати.

След това казвате, че няколко хилядолетия по-късно съм се умилиостивил и съм казал, че оттук нататък *не е необходимо* да бъдете добри, а просто трябва да се чувствате зле, когато не сте добри, и да приемете за свой спасител Единственото Същество, което *винаги* е съвършено, и по този начин задоволяващо глада ми за

съвършенство. Казвате, че Моят Син, когото наричате Съвършеният, ви е спасил от собственото ви несъвършенство - несъвършенството, което *Аз съм ви дал*.

С други думи, Синът Божий ви е спасил от *това, което неговият Отец е направил*.

Ето как според мнозина от вас съм нагласил нещата.

Е, сега, кой на кого се подиграва?

- За втори път в книгата изглежда, че нападаш пряко фундаменталисткото Християнство. Изненадан съм.

- Ти си избираш думата „нападам“. Аз просто повдигам въпроса. И въпросът между другото не е „фундаменталисткото Християнство“, както го наричаш. Въпросът е цялостната същност на Бога и на отношението на Бога към човека. Темата се появи тук, защото обсъждахме проблема за задълженията във взаимоотношенията и в самия живот.

Не можеш да повярваш във връзка без задължения, защото не можеш да приемеш кой и какво си в действителност. Наричаш живота при пълна свобода „духовна анархия“. Аз го наричам великото обещание на Бога.

Само в контекста на това обещание великият план на Бог може да бъде изпълнен.

Нямаш задължения във взаимоотношенията. Имаш само възможности.

Възможността, а не задължението, е основата на религията и на цялата духовност. Докато го виждаш наопаки, ще пропускаш идеята.

Взаимоотношението (взаимоотношението ти с всички неща) бе създадено като идеален инструмент за работата на душата. Ето защо всички човешки взаимоотношения са свещено място. Ето защо всяка лична връзка е свята.

Много от църквите са разбрали това правилно. Женитбата е свето причастие. Но не заради свещените задължения в нея, а по-скоро заради несравнимите ѝ възможности.

В една връзка никога не прави нещо от чувство за задължение. Прави каквото правиш от чувство за славната възможност, която връзката ти предоставя, да решиш и да бъдеш Който Си Наистина.

- Разбирам. И все пак в интимните си връзки многократно съм се отказвал, когато нещата започнат да вървят на зле. Резултатът е, че съм имал цяла поредица от връзки, докато като дете мислех, че ще имам само една. Изглежда, че не знам какво значи да задържиш една връзка. Мислиш ли, че някога ще се науча? Какво трябва да направя, за да го постигна?

- Звучи сякаш задържането на една връзка значи, че тя е била успешна. Опитай се да не смесваш продължителността с добре свършената работа. Запомни, че задачата ти на тази планета не е да видиш колко дълго можеш да запазиш една връзка, а да решиш и да изживееш Кой Си Наистина.

Това не е довод в полза на краткосрочни връзки, нито пък е изискване за дългосрочни.

И все пак, въпреки че не съществува подобно изискване, би трябвало да се каже следното: дългосрочните връзки съдържат забележителни възможности за *съвместен* растеж, *съвместна* изява и *съвместно* осъществяване. И това си има своята награда.

- Знам, знам. Винаги съм подозирал, че е така. И как стигам дотам?

- Най-напред се увери, че влизаш във връзката по „правилни“ причини. (Използвам думата „правилни“ като относително понятие. Имам предвид „правилни“ по отношение на по-голямата цел на живота ти.)

Както отбелязах преди, повечето хора все още влизат в една интимна връзка по „неправилни“ причини: за да избягат от самотата, за да запълнят празнина, за да се домогнат до обич или някой, който да обичат (и това са само някои от *по-добрите* причини). Други го правят, за да успокоят егото си, за да прекратят депресията си, за да подобрят сексуалния си живот, за да се възстановят от предишна връзка или (вярваш или не) за да уталожат скуката си.

Никоя от тези причини няма да доведе до желания резултат и, освен ако нещо драматично не се промени по пътя, връзката също няма да се получи.

- Не съм влизал в интимните си връзки по никоя от тези причини.

- Бих го оспорвал. Не мисля, че ти знаеш защо си влязъл във връзките си. Не смятам, че си го обмислял по този начин. Не мисля, че си влизал във връзките си целенасочено. Мисля, че си влизал във връзките си, защото си се бил „влюбил“.

- Точно така.

- И не смятам, че си спрял да погледнеш в какво си се „влюбил“. Кое беше това, на което реагира? Каква нужда или комбинация от нужди бяха задоволени?

За повечето хора любовта е отговор на задоволяването на някоя нужда.

Всеки има нужди. Ти се нуждаеш от това, другият се нуждае от онова. И двамата виждате един в друг възможността за *задоволяването на някаква нужда*. Така негласно се съгласявате на търговска сделка. Ще ти дам каквото имам, ако ми дадеш каквото ти имаш.

Това е сделка. Но вие не казвате истината за нея. Не казвате: „Търгувам те много“. Вие казвате: „Обичам те много“ и оттам започва разочарованието.

- Подчертавал си това и преди.

- Да, и ти си ги правил тези неща преди, не веднъж, а много пъти.

- Понякога изглежда, че тази книга се върти в кръг, повтаряйки едно и също отново и отново.

- Нещо като живота.

- *Туш!*

- Процедираме така: ти задаваш въпросите, а Аз просто им отговарям. Ако попиташ едно и също нещо по три различни начина, Аз съм задължен да продължа да отговарям.

- Може би продължавам да се надявам, че ще измислиш друг отговор. Премахваш доста от романтизма, когато Те питам за взаимоотношенията. Какво *грешно* има в това да се влюбиш безумно, без да *мислиш* за нещо?

- Нищо. Влюбвай се по този начин колкото и в когото ти харесва. *Но ако ще създаваш връзка с някого за цял живот, вероятно би било добре да прибавиш и малко мисъл.*

От друга страна, ако ти харесва да минаваш през връзките една след друга или още по-зле, ако ти харесва да останеш в една от тях, защото си мислиш, че „трябва“ и после да живееш в тихо отчаяние, ако ти харесва да повтаряш тези тенденции от миналото си, продължавай да правиш същото.

- Добре де, добре. Разбрах. Леле-е, ама си безжалостен, а?

- Това е проблемът с истината. *Истината* е безпощадна. Не те оставя. Непрекъснато се промъква при теб от всички страни, показвайки ти кое как е в действителност. Това може да бъде досадно.

- Добре. Искам да намеря инструментите за дълготрайна връзка и ти казваш, че целенасоченото влизане във връзката е един от тях.

- Да. Уверете се и ти, и партньорът ти, че се съгласявате за целта.

Ако и двамата се съгласите на съзнателно ниво, че целта на връзката ви е да създадете възможност (а не задължение) за растеж, за пълна Себе-изява, за издигане на живота и на двама ви до най-високия му потенциал, за излекуване на всяка неистинска мисъл или дребна идея, която някога сте имали по отношение на себе си и за крайното обединение с Бога чрез причастието на душите ви, ако положите тази клетва, вместо клетвите, които сте полагали, връзката ще е започнала на много добра основа. Тръгнала е по прав път. Това ще е много добро начало.

- И пак, няма гаранция за успех.

— Ако искаш гаранции в живота, значи *животът* не е това, което искаш. Искаш репетиции по вече написан сценарий ли?

Животът по природа *не може* да има гаранции, иначе предназначението му би се осуетило.

- Добре де. Разбрах. И така, значи поставих връзката на „много добра основа“. Сега как да я поддържам по-нататък?

- Знай и разбирай, че ще има предизвикателства и трудни времена. Не се опитвай да ги избегнеш. Стани едно с тях. С благодарност. Виж ги като големи подаръци от Бога; като прекрасни възможности да направиш това, за което си дошъл във връзката (и в *живота*).

Постарай се да не виждаш партньора си като враг или опозиция по време на тези моменти.

Всъщност, стреми се да не виждаш никой и нищо като враг и даже като проблем. Възпитай умението да виждаш всички проблеми като възможности. Възможности да...

- Знам, знам ... „да бъдеш и да решиш Кой Си Наистина“.

- Точно така! Схващаш го! Действително го схващаш!

- Звучи ми като доста безвкусен живот.

- Тогава значи си насочил погледа си твърде ниско. Разшири полезрението. Увеличи дълбочината на зора си. Виж у себе си повече, отколкото мислиш, че има за виждане. Виж повече и в партньора си. andelesvetla.cz

Никога няма да навредиш на връзката си (нито на който и да било), ако виждаш у някого повече, отколкото той ти показва. Защото там действително има повече. Много повече. Страхът е единственото нещо, което го спира, да ти го покаже. Ако някой забележи, че ти го виждаш като нещо повече, той ще се почувства на сигурно място и ще ти покаже това, което ти очевидно си забелязал.

- Тенденцията у хората е да оправдават очакванията ни за тях.

- Нещо подобно. В случая не ми харесва думата „очаквания“. Очакванията *провалят* човешките взаимоотношения. Нека да кажем, че хората имат склонност да виждат в себе си онова, което ние виждаме у тях. Колкото повеличествена е картината, която виждаме, толкова по-голямо е и тяхното желание да достигнат и изявят тази част от себе си, *която сме им показали*.

Не е ли истина, че действително благословените връзки функционират по този начин? Не е ли това част от процеса на излекуване, процесът, в който позволяваме на хората да изоставят всяка грешна мисъл, която някога са имали по отношение на себе си?

Това не е ли същото, което правя *тук*, в тази книга за *теб*?

- Да.

- Това е задачата на Бога. Задачата на душата е да те събуди. Задачата на Бога е да събуди всички останали.

- Правим го като виждаме в другите Кои Са Те, като им напомняме Кои Са Те.

— Това може да стане по два начина: като им напомниш Кои Са Те (доста трудно, защото няма да ти повярват) или като си спомниш Кой Си Ти (значително по-лесно, защото не се нуждаеш от *тяхната* вяра, а само от своята). Проявявайки постоянно Кой Си Ти, в крайна сметка ще напомниш на другите Кои Са Те, защото ще видят себе си в тебе.

Много Учители са били изпратени на Земята, за да демонстрират Вечната Истина. Други, като Йоан Кръстител, са били изпратени като посланици, казвайки Истината с пламенно слово, говорейки за Бога с безупречна яснота.

Тези изключителни вестоносци са били надарени с отличителна проникателност и сила да виждат и получават Вечната Истина, както и със способността да предават сложни идеи по начини, които могат и ще бъдат разбрани от масите.

Ти си такъв вестоносец.

-Аз?

- Да. Можеш ли да повярваш?

- Трудно е за вярване. Имам предвид, че всички ние искаме да бъдем изключителни...

— ... Всички вие сте изключителни ...

- ... и ето сега се намесва егото - или поне при *мен* се намесва и се опитва да ме накара да се чувствам, като че ли съм някакси „избраник“ за невероятна мисия. През цялото време трябва да се боря с това его и да гледам постоянно да пречиствам всяка своя мисъл, дума и действие, за да ги предпазя от себе-възвеличаване. Така че е много трудно да чуя това, което казваш, защото съзнавам, че докосва егото ми, а аз съм прекарал целия си живот, борейки се срещу него.

- Знам. И понякога борбата ти не е била твърде успешна.

- С огорчение ще трябва да се съглася.

- И все пак винаги, когато се е отнасяло до Бога, си оставял егото да отпадне. Много са нощите, в които си се молил за яснота, умолявал си небесата за прозрение, не за да обогатиш себе си или да се затрупаш с почести, а заради дълбоката чистота на простия копнеж да *знаеш*.

- Да.

- И си Ми обещавал многократно, че ако успееш да узнаеш и разбереш, ще прекараш остатък от живота си, всеки миг от него, споделяйки Вечната Истина с други ... не от нуждата да се сдобиеш със слава, а от най-дълбокото сърдечно желание да бъдат спрени болката и страданието на другите, да има радост и довольство, помощ и изцеление, отново да се свържат всички с усещането за съдружие с Бога, което ти винаги си чувствал.

- Да. Да.

- И така, избрал съм те да бъдеш Мой вестоносец. Ти и много други. Защото сега и в непосредствено предстоящите времена светът ще има нужда от много тропети, които да провъзгласят повикването. Светът ще се нуждае от много гласове, които да изрекат думите с истината и за изцелението, за които копнеят милиони. Светът ще се нуждае от много сърца, обединени в работата на душата и готови да извършат Божието дело.

Можеш ли честно да кажеш, че не знаеш за това?

- Не.

— Можеш ли честно да отречеш, че дойде затова?

- Не.

— Готов ли си тогава с тази книга да решиш и да оповестиш своята Вечна Истина, да обявиш и ясно да провъзгласиш славата Ми?

— Трябва ли да включа последните няколко реплики в книгата?

- Не *трябва* да правиш нищо. Запомни, в *нашата* връзка ти нямаш задължения. Само възможности. Това не е ли възможността, която си чакал цял живот? Не си ли посветил Себе Си още от *най-ранните мигове на младостта си* на тази мисия и на подходящата ѝ подготовка?

- Да.

- Тогава направи не каквото си задължен да направиш, а каквото имаш възможност да направиш.

А колкото до поместването на последните реплики в нашата книга, защо не? Мислиш, че искам да си вестоносец в тайна?

- Не. Предполагам, че не.

- Много смелост се изисква да се обявиш за човек на Бога. Нали разбираш, че светът би те приел с много по-голяма готовност за какъвто и да било друг. Но за човек на Бога? Истински *посланик*? Всеки един от посланиците Ми е бил осквернен. Вместо да се сдобият със слава, всички те са получавали единствено болка в сърцето.

Съгласен ли си? *Боли ли те* сърцето в стремежа си да каже истината за Мен? Съгласен ли си да понесеш насмешките на събратята си човеци? Готов ли си да се откажеш от слава на Земята в името на по-голяма слава — славата на душа, която е напълно осъзната?

- Изведнъж думите ти зазвучаха доста тежко, Боже.

- Искаш да го кажа на шега ли?

- Ами просто бихме могли да направим тоновете по-светли.

- Хей, Аз съм изцяло за *просветление*! Защо да не завършим тази глава с шега?

- Добра идея. Знаеш ли някоя?

- Не, но ти знаеш. Кажи онази за малкото момиченце с рисунката ...

- А, онази ли? Добре. Един ден майката влиза в кухнята и намира малката си дъщеричка на масата, разхвърляла фулмастери навсякъде, дълбоко вгълбена в картинката, която рисува. „Ау, я да видим какво рисуваш“, каза майката. „Това е Бог, маме“, отвърнало чаровното момиченце и погледнало с блестящи очи. „О, сладурано, това е толкова мило“, каза майката, опитвайки се да бъде полезна. „Но знаеш ли, никой всъщност не знае със сигурност как изглежда Бога.“

„Ами“, изчурулика майката, „ако само ме оставиш да *свърша* ...“

- Това е чудесна шегичка. Знаеш ли кое е най-красивото? Малкото момиченце нито за миг не се съмнявало, че знае как да Ме нарисува!

- Да.

- Сега Аз ще ти разкажа една история и с нея можем да завършим главата.

- Добре.

- Имало едно време един човек, който изведнъж забелязал, че всяка седмица прекарва часове наред в писане на книга. Ден след ден той бързал към листовите хартия и писалката (понякога даже и посред нощ), за да улови всяко ново вдъхновение. Най-накрая някой го попитал какво прави. „О-о“, казал той, „записвам много дълъг разговор, който водя с Бога.“

„Това е толкова мило“, казал приятелят му, за да го зарадва, „но, знаеш ли, никой всъщност не знае със сигурност какво би казал Бога.“

„Ами“, засмял се човекът, „ако само ме *оставиш да свърша...*“

9

— Може да си мислиш, че е лесно „да бъдеш Който Си Наистина“, но всъщност това е най-голямото предизвикателство, с което някога ще се заемеш в живота си. Може дори и никога да не успееш. Малко хора успяват. Не в един живот. Даже не и в няколко живота.

- Тогава защо да се опитваме? Защо да влизаме в играта? Кому е нужно това? Защо просто да не изиграем живота, като че ли е такъв, какъвто очевидно е и без това: обикновено упражнение по безсмислие, водещо до никъде; игра, в която не можеш да загубиш, независимо как играеш; процес, който в крайна сметка води до един и същ резултат за всички? Казваш, че няма ад, няма наказание, няма начин да загубиш - тогава защо да се занимава човек с опити да спечели? Каква е подбудата, като се има предвид колко трудно се стига там, където според тебе се опитваме да отидем? Защо да не я караме по-спокойно и просто да се отпуснем с цялата тази Божя работа и с историята около това „да бъдеш Който Си Наистина“?

-Аха, *изпитваме* недоволство, а ...

- Ами уморих се да се опитвам отново и отново, само за да дойдеш Ти и да ми кажеш колко трудно ще бъде и как и без това само един на милион успява.

- Да, виждам, че си уморен. Да видим дали мога да ти помогна. Най-напред бих искал да ти посоча, че ти *вече си я карал* и я караш по-спокойно. Мислиш ли, че този е първият ти опит?

- Нямам представа.

- Не ти ли се струва, че и преди си бил на това място?

- Понякога ми се струва.

— Ами бил си. *Много* пъти.

- Колко?

— Много пъти.

- И това би трябвало да ме окуражи?

- Би трябвало да те вдъхнови.

- Как така?

— Най-напред то премахва притеснението. Внася елемента „не можеш да загубиш“, за който току-що говорихме. Уверява те, че намерението е да *не* загубиш. Че ще получиш *толкова възможности, колкото искаш и от колкото се нуждаеш*. Можеш да се връщаш обратно отново, и отново, и отново. Ако стигнеш до следващото стъпало, ако еволюираш до следващото ниво, то ще е, защото *искаш*, а не защото *трябва*.

Не *трябва* да правиш нищо! Ако си доволен от живота на това ниво, ако чувстваш, че за теб това е крайната истина, можеш да имаш това изживяване пак, и пак, и пак, и пак! Всъщност ти *си го имал* отново и отново точно по тези причини! Ти *обичаш* драмата. *Обичаш* болката. Обичаш да не знаеш, обичаш загадката, напрежението! Обичаш всичко това! Затова и си *тук*!

- Да не се шегуваш?

- Бих ли се шегувал с теб за нещо такова?

- Откъде да знам? Не знам с какво се шегува Бог.

- Не и за това. Твърде близко е до Истината; твърде близко до Крайното Знание. Никога не се шегувам с това „как са нещата“. Прекалено много хора са си играли с разума ви за това. Не съм тук, за да ви объркам още повече. Тук съм да ви помогна да изясните нещата.

- Значи, изясни ги. Казваш ми, че аз съм в това положение, защото *искам* да бъда?

- Разбира се. Да.

- *Избрал* съм да бъда?

- Да.

- И съм направил този избор многократно?

- Много пъти.

- Колко?

- Хайде сега пак ... Искаш точна бройка?

- Дай ми само приблизително число. Искам да кажа, става дума за няколко или за дузини пъти?

- Стотици.

- Стотици? Живял съм *стотици* *животи*?

- Да.

- И съм стигнал дотук?

- Това си е доста разстояние всъщност.

- О, така ли?

- То се знае. Защо? Ами в минали животи ти си убивал хора.

- Какво грешно има в това? Ти сам каза, че понякога войната е необходима, за да бъде спряно злото.

- Ще се наложи да обясня по-подробно, защото виждам как се злоупотребява с това твърдение (точно както ти сега правиш) при опити да се говорят всякакви работи или да се дават рационални обяснения на всякакви лудости.

Според най-високия стандарт, който съм видял да достигнат хората, убийството не може никога да бъде оправдано като средство за изливане на яд и враждебност, за „поправяне на грешното“ или за наказание на нарушител. Твърдението, че понякога войната е необходима, за да бъде спряно злото, е вярно, защото вие сте го направили така. Вие сте определили (сътворявайки Себе Си), че уважението към всеки човешки живот е и трябва да има най-висша стойност. Доволен съм от решението ви, защото не съм създал живота, за да може да бъде погубен.

Понякога уважението към *живота* прави войната необходима, защото чрез война срещу непосредствено надвисналото зло, чрез защита от непосредствена заплаха за живота на *друг*, вие ясно заявявате Кои Сте.

По силата на най-висшите морални закони (разбира се, че имате задължение пред тези закони) имате правото да спрете нападение, насочено към вас или към някой друг.

Това не значи, че е редно убийството да се използва като наказание, възмездие или средство за разрешаване на дребни разногласия.

В миналото сте се убивали взаимно в лични дуели заради чувствата на жена и сте го наричали *запазване на честта*, докато всъщност сте *губели* именно честта. Абсурдно е да се използва смъртоносна сила като *средство за разрешаване на конфликт*. И до днес много хора *все още* използват сила, смъртоносна сила, за да разрешават смешни пререкания.

Стигайки до върха на лицемерието, някои хора убиват дори *името на Бога* - и това е най-висшето богохулство, защото не показва Кои Сте.

- А, значи има нещо погрешно в убийството?

- Да се върнем назад. Няма нищо „погрешно“ изобщо. „Погрешно“ е относително понятие, означаващо противоположното на онова, което наричате „правилно“.

И все пак какво е „правилно“? Можеш ли да бъдеш истински обективен по тези въпроси? Или „правилно“ и „погрешно“ са просто описания, наслагани от вас върху събития и обстоятелства в резултат на някакво ваше решение за тях?

А на какво се базира решението ви? На собствения ви *опит*? Не. В повечето случаи сте избрали да приемете нечие чуждо решение, решение на някой друг, дошъл преди вас. за когото презумпцията е, че знае повече. Много малко от ежедневните ви решения кое е „правилно“ и „неправилно“ са направени от *вас* въз основа на *вашето* разбиране.

Това е особено вярно за важните въпроси. И всъщност, колкото по-важен е въпросът, толкова по-малко вероятно е да послушате собствения си опит и изглежда толкова повече сте готови да приемете нечий чужди идеи за свои.

Това обяснява защо на практика сте се отказали от целия си контрол върху определени области от живота ви и от някои въпроси, които възникват по време на човешкото изживяване.

Споменатите области и въпроси често включват *най-жизнено важните* теми за душата ви: природата на Бога; природата на истинския морал; въпроса за крайната действителност; въпросите за живота и смъртта, придружаващи войната, медицината, абортите, евтаназията; целият сбор и същина на личните стойности, структури и преценки. Повечето от вас, така да се каже, сте се отказали от всичко това, предали сте го на други. Не искате да вземете свое собствено решение по отношение на него.

"Някой друг да реши! Аз ще се присъединя, ще се присъединя!", викате. „Някой друг нека да ми каже кое е право и кое криво!"

Между другото по тази причина човешките религии са толкова популярни. Почти няма значение каква система от вярвания е, стига да е твърда, последователна, строга и ясна по отношение на това, което се очаква от поддръжниците ѝ. Ако са налице тези характеристики, можеш да намериш хора, които вярват почти във всичко. Най-странното поведение и вярвания могат да бъдат (и са били) приписани на Бога. „Това е Божият подход", казват, „това е думата на Бог".

И има много, които ще го *приемат*. С *охота*. Защото, нали разбираш, *премахва се нуждата от мислене*.

Хайде сега да помислим за убиването. Възможно ли е някога да има причина, извиняваща убийството на каквото и да било? Помисли си. Ще откриеш, че нямаш нужда от външен авторитет, който да ти дава напътствия или от повиеш източник, който да ти осигурява отговори. Ако помислиш върху него, ако погледнеш как се чувстваш по отношение на него, отговорите ще бъдат очевидни и ще действаш съобразно това, а то се нарича да действаш според гласа на собствения си авторитет.

Става така, че се въвличаш в беда, когато действаш, вслушвайки се в други авторитети. Трябва ли държави и народи да използват убийството за постигне на политическите си цели? Необходимо ли е религии да използват убийството за налагане на теологическите си постулати? Трябва ли общества да използват убийството в отговор на тези, които нарушават правилата за поведение?

Нима убийството е подходящо политическо лекарство, средство за духовно убеждаване, за решаване на обществени проблеми?

И сега, ако някой се опитва да *те* убие, можеш ли да убиеш при самозащита? Със силата на убийството ли би защитил живота на някой, когото обичаш? Или дори на непознат?

Убийството подходяща форма на *защита* ли е срещу тези, които биха убили, ако не може да бъдат спрени по друг начин?

Има ли разлика между отнемане на живот и убийство?

Държавата иска да те накара да повярваш, че убийство за осъществяване на чисто политическа цел е напълно приемливо. Всъщност държавата *има* нужда да повярваш в това, за да може да съществува като силова структура.

Религиите искат да те накарат да повярваш, че убийство в името на разпространение и запазване на знанието за тяхната истина е напълно допустимо. Всъщност религиите *изискват* от теб да им повярваш, за да могат да съществуват като силови структури. universe-people.cz

Обществото иска да те накара да повярваш, че убийството като наказание на тези, които извършват определени престъпления (съдържанието на това понятие се е променяло през вековете), е напълно оправдано. Всъщност обществото има нужда да му вярваш, за да може да съществува като силова структура.

Вярваш ли, че тези постановки са правилни? Приел ли си чуждите думи за истина? Какво би казал ти самият?

Няма „правилно" или „погрешно" в тези неща.

Но с решението си рисуваш портрет на това Кой Си.

Разбира се, че с решенията си държавите и народите ви вече са нарисували подобни картини.

С решенията си религиите ви са създали трайни и неизличими отпечатьци. С решенията си обществата ви също са сътворили автопортретите си.

Доволен ли си от тези картини? Такова впечатление ли искаш да правиш? Тези портрети изобразяват ли Кой Си Ти?

Внимавай с тези въпроси. Те може да изискат от теб да помислиш.

Мисленето е трудно. Да правиш стойностни преценки е мъчна работа. Поставя те в позиция на чисто сътворяване. Толкова пъти ти се налага да казваш: „Не *знам*. Просто не *знам*." И все пак трябва да решиш. Трябва да *направиш избор*. Трябва да *направиш произволен избор*.

Такъв избор (решение), който *не произхожда от предишно лично познание*, се нарича *чисто творение*. И човек съзнава дълбоко, че при взимането на такива решения се *създава личността му*.

Повечето от вас не се интересуват от подобна важна работа. Повечето от вас биха предпочели да я оставят на другите. И така, повечето от вас не сте себесътворени същества, а същества по навик, същества, сътворени от някой друг.

Тогава, след като другите са ти казали как би трябвало да се чувстваш и то се окаже обратното на това, което ти чувстваш, изпадаш в дълбок вътрешен конфликт. Нещо дълбоко в теб ти посочва, че казаното от другите *не е това, което Си Ти*. А сега оттук накъде? Какво да се прави?

Първото място, където отивате, е при представителите на религията - хората, които са ви насадили така от самото начало. Отивате при свещениците, равините, проповедниците и учителите си и те ви казват *да спрете да слушате Себе Си*. „Най-лошите" от тях ще се опитат да ви изплашат, за да се отдръпнете от това, което интуитивно *знаете*.

Разказват ти за дявола, за Сатаната, за демони и лоши духове, за ада и проклятието и за всяка страхотия, която им хрумне, за да те накарат да видиш, че това, което си знаел и чувствал интуитивно, е *неправилно* и че единственото място, където можеш да намериш покой, е в *техните* мисли, в *тяхната* идея, в *тяхната* теология, в *тяхното* определение за „правилно" и „неправилно" и в *тяхната* представа за това Кой Си Ти.

Съблазняващото е, че единственото, което трябва да *направиш*, за да получиш мигновено одобрение, е да се съгласиш. Съгласи се и ще го имаш веднага. Някои даже биха пели, викали, танцували и даже биха размахвали ръцете си за алелуя! Трудно се устоява на подобно нещо - да получиш такова одобрение и щастие, че си видял светлината, че си *спасен*!

Дълбоките вътрешни решения всъщност рядко са съпроводени от одобрения и показност. Изборът да следваш лична истина обикновено не е свързан с празненства. Точно обратното. Останалите не само не биха празнували, а по-скоро е възможно да те вземат на подбив. „Какво?! Мислиш със *своя глава*? Взимаш решения *самостоятелно*? Прилагаш собствените си мерила, преценки и стойности? *За какъв се мислиш?*"

Разбира се. *Точно това е въпросът, на който отговаряш.*

Работата обаче трябва да си я свършиш общо взето сам. Без награда, без одобрение и даже може би съвсем незабелязано.

Така че, задаваш уместен въпрос. Защо да продължавам? Защо изобщо да тръгвам по този път? Какво ще спечели човек, ако се впусне в подобно пътешествие? Каква е подбудата? Коя е причината?

Причината е смешно проста.

НЯМА КАКВО ДРУГО ДА СЕ ПРАВИ.

- Какво искаш да кажеш?

- Казвам, че играта е само една. Няма какво друго да се прави. Всъщност не съществува нищо друго, което да *можеш* да правиш. Каквото правиш в момента, ще го правиш до края на живота си, така както си го правил от мига на раждането си. Единственият въпрос е дали ще го правиш съзнателно или несъзнателно.

Разбираш ли, че не можеш да *се откажеш* от пътешествието? Тръгнал си преди да се родиш. Раждането ти е просто знак, че пътешествието е започнало.

Така че, въпросът не е: „Защо да тръгвам по такъв път?“ Ти вече си тръгнал по него при първия удар на сърцето си. Въпросът е: „Как искам да вървя по този път - съзнателно или несъзнателно? Буден или заспал? Като причинител на изживяванията си или като потърпевш от тях?“

През по-голямата част от живота си си бил потърпевш от изживяванията си. Сега си поканен да станеш техен причинител. Това се нарича „да живееш съзнателно“. Това значи „*да вървиш буден и в съзнание*“.

Както вече казах, много от вас сте изминали доста дълъг път. Направили сте немалък напредък. Няма нужда да чувствате, че след всичките тези животи сте стигнали „само“ дотук. Някои от вас са високо еволюирали същества с много определен усет за Личността си. Знаете Кои сте и какво искате да станете. И не само това - знаете дори и пътя, по който да стигнете от тук до там.

Това е чудесен знак. Сигурен показател.

- За какво?

- За това, че ви остават малко животи.

- Това добре ли е?

- Добре е в момента ... за вас. И е така, защото вие казвате, че е така. Доскоро единственото, което искахте, беше да останете тук. Сега единственото, което искате, е да напуснете. Това е много добър знак.

Доскоро убивахте (буболечки, растения, дървета, животни, хора). Сега не можете да убиете нещо, без да знаете какво точно правите и защо. Това е чудесен знак.

Доскоро живеехте живота, като че ли в него няма смисъл. Сега *знаете*, че в него няма друг смисъл освен този, който *вие му дадете*. Това е много добър показател.

Доскоро умолявахте Вселената да ви даде Истината. Сега вие *казвате* на Вселената *вашата* истина. И това е чудесен знак.

Доскоро се стремяхте да бъдете богати и известни. Сега се стремите да бъдете просто (и прекрасно) самите Себе си.

И доскоро се *страхувахте от Мен*. Сега Ме обичате достатъчно, за да ме наречете равен.

Всичко това са много, *много* добри знаци.

- Боже Господи, ... караш ме да се чувствам чудесно.

- Така и *би трябвало* да се чувстваш. Не може някой, който използва „Боже Господи“ в изречението си, да е толкова зле.

- Ама Ти *наистина* имаш чувство за хумор, а ...

- Аз съм *го изобретил* хумора!

- Да, ти го каза и преди. Добре, значи причината да се продължава по-нататък е, че няма какво друго да се прави. Това се случва тук в момента.

- Именно.

- Тогава мога ли да попитам дали поне става по-лесно?

- Ах, мили приятелю, всичко е толкова по-лесно за теб сега в сравнение с онова, което е било преди три живота, че даже и дума не може да става.

Да, да, става по-лесно. Колкото повече си спомняш, толкова повече можеш да изпиташ и толкова повече знаеш, така да се каже. И колкото повече знаеш, толкова повече си спомняш. То е като окръжност. Така че, да - става по-лесно, става по-добре, даже става и по-радостно.

Но запомни, че *нищо* в живота ти не е било робия. Имам предвид, че *всичко в живота си* ти си го обичал! Всяка минута от него! Ах, колко е сладко това нещо, наречено живот! Не е ли просто великолепно?

- Ами да, предполагам.

- *Предполагаш?* Мислиш, че съм могъл да го направя по-великолепно? Да не би да не ти е дадено да изпиташ всичко: сълзите, радостта, болката, задоволството, еуфорията, масовата депресия, победата, загубата? Какво повече?

- Малко по-мъничко болка може би.

- Ако болката е по-малко, без наличието на повече мъдрост, ще се осуети смисълът на пребиваването ти тук; не ще можеш да изпиташ безкрайната радост (което съм Аз).

Имай търпение. *В момента* ти натрупваш мъдрост. И радостите стават все достъпни без болка. Това също е много добър знак.

Ти се учиш (припомняш си как) да обичаш без болка, да оставяш¹ без болка, да твориш без болка, даже да плачеш без болка. Да, способен си даже *да изпитваш болката си* без болка, ако можеш да разбереш какво имам предвид.

- Мисля, че разбирам. Дори вече се наслаждавам повече на собствените си житейски драми. Мога да се отдръпвам назад и да ги виждам отстрани такива, каквито са всъщност. Даже да им се смея.

- Именно. Е, не наричаш ли това израстване?

- Предполагам, че да.

- Тогава продължавай да израстваш, сине Мой. Продължавай да се променяш. И продължавай да решаваеш какъв искаш да станеш в следващия най-висш вариант на Себе си. Продължавай да работиш по въпроса. Продължавай! Продължавай! С Божя работа сме се заловили тук двамата - ти и Аз. Така че, продължавай!

¹ А не да се вкопчваш в хората и нещата.

10

- Обичам Те, знаеш ли?
- Знам, че Ме обичаш. И аз те обичам.

11

- Бих искал да се върна към списъка си с въпроси. Искам да вникнем по-детайлно във всеки един от тях. Ясно ми е, че можем да посветим цяла книга само на човешките взаимоотношения. Но тогава няма да стигна до другите въпроси, които имам.

- Ще има други случаи и други места. Както и други книги. С теб съм. Хайде да караме нататък. Ще се върнем тук, ако имаме време.

- Добре. Тогава ето следващият ми въпрос: Защо изглежда, че в живота си никога не мога да привлека при себе си достатъчно пари? Съдбата ми ли е такава, че да спестявам и да се ограничавам, докато съм жив? Какво ме възпира да не мога да реализирам напълно възможностите си, когато се отнася до пари?

- Това състояние се проявява не само при теб. а и при огромен брой други хора.

- Всички ми казват, че подценявам себе си - това ми е проблемът. Имал съм дузина New Age учители, според които липсата на каквото и да било може да се проследи и ще ни заведе до подценяване на себе си.

- Това е удобно опростяване на нещата. В този случай учителите ти грешат. Ти не страдаш от това, че подценяваш себе си. Естествено, най-голямото предизвикателство през целия ти живот е да овладееш егото си. Някои казват дори, че се касае за *прекалено силно* заблуждение в собствената ви важност!

- Ето ме пак засрамен и огорчен, но Ти имаш право.

- Продължаваш да казваш, че си засрамен и огорчен всеки път, когато ти посоча истината за теб. *Засрамването е реакция на човек, който все още влага твърде много в егото си, когато става въпрос как другите го възприемат.* Покани себе си да надмогнеш тези неща. Опитай да реагираш другояче - например със смях.

-Добре.

- Проблемът ти не е, че подценяваш себе си. Както повечето хора, ти си благословен да имаш високо мнение за себе си и това е в реда на нещата. Така че подценяването на себе си не е проблемът на по-голямата част от хората.

- А какъв е проблемът?

- Проблемът е в неразбирането на принципите на изобилие и в широко разпространената невярна оценка на това кое е „добро“ и кое „зло“. Ще ти дам пример.

- Моля те.

- Разхождаш се с мисълта, че парите са нещо лошо. Разхождаш се също и с мисълта, че Бог е добър. Бъди благословен! Следователно в мисловната ти система, Бог и пари не могат да съжителстват.

- Да, предполагам, че в известен смисъл е вярно. Точно така мисля.

- Това прави нещата интересни, защото за теб става трудно да получиш пари за нещо добро. Имам предвид, че ако преценяваш нещо като много „добро“, ти го оценяваш по-ниско в пари. Така че, колкото „по-добро“ е нещо (т.е. колкото по-високо го цениш), толкова по-малко пари струва.

Не само ти го правиш. Цялото ви общество вярва в това. И става така, че учителите ви едвам свързват двата края, а изпълнителите на стриптийз правят цяло състояние. Лидерите ви получават толкова малко в сравнение със световните фигури в спорта, че решават да откраднат, за да компенсират разликата. Свещениците и равините ви живеят на хляб и вода, докато вие си давате парите на развлекателната индустрия.

Помисли малко. Ти настояваш да бъде давано евтино всичко, което оценяваш *истински* високо. Самотният учен, който изследва и търси лекарство за СПИН, ходи от врата на врата да проси пари, докато жената, която пише книга за стоте нови начина за правене секс с видеокасета и семинар към нея ... получава цяло състояние.

Имаш склонност да ги виждаш нещата наопаки и всичко това се корени в една погрешна мисъл. himmels-engel.de

Погрешната мисъл е разбирането ти за парите. Обичаш ги, а в същото време казваш, че са коренът на всяко зло. Обожаваш ги, а след това ги наричаш „мръсни“. Казваш за някой, който има пари, че е „мръсен богаташ“. И ако човек забогатее, правейки „добри“ неща, веднага ставаш подозрителен. Считаш го за нещо „грешно“.

Така че някой лекар да му мисли, ако печели много пари или поне да се научи да го прикрива. А някоя *свещеничка* - леле мале! Тя пък съвсем да внимава да не получи много пари, че тогава работата става съвсем лоша (разбира се, ако допуснем, че изобщо оставите жена да бъде свещеник).

Виж как в съзнанието *ти човекът, който избира най-високото призвание, би трябвало да бъде платен най-ниско ...*

-Хмммм.

- Да, „хммм“ е верен отговор. *Трябва* да си помислиш добре, защото тази ти мисъл е толкова погрешна.

- Бях останал с впечатлението, че няма погрешно и правилно.

- Няма. Има само това, което ти служи и онова, което не ти служи. Понятията „правилно“ и „погрешно“ са относителни и аз ги използвам като такива, ако изобщо се случи да ги използвам. В този случай, съпоставяйки ги с това, което ти служи (с това, което *казваш, че искаш*), мислите ти за парите са погрешни.

Запомни: мислите са творчески. Така че, ако мислиш, че парите са лоши, а в същото време смяташ себе си за добър ... нали виждаш конфликта?

А специално ти, сине Мой, разиграваш тази история особено сериозно. За повечето хора конфликтът не е чак толкова сериозен, колкото е за теб. Повечето хора си изкарват прехраната с нещо, което ненавиждат и нямат нищо против да получават пари за това. Вземаш „лошо“ за „лошото“ така да се каже. А ти обичаш с цялата си душа това, което правиш. Обожаваш заниманията, с които запълваш дните си.

Следователно в своята мисловна система да получаваш много пари за това, което правиш, би било да вземаш „лошо“ за „доброто“, което за теб е неприемливо. Ти по-скоро би гладувал, отколкото да вземеш „мръсните пари“ за чиста служба ... като че ли службата някакси загубва чистотата си, ако вземеш пари за нея.

Ето как се проявява това противоречие относно парите. Една част от теб ги отхвърля, докато друга част от теб негодува, че ги няма. И Вселената не знае какво да прави, защото получава от теб две различни мисли по въпроса. Така че, парите ще идват в живота ти на пресекулки, защото отношението ти към тях е такова.

Ти нямаш ясно фокусира мисъл, не си сигурен коя е своята истина. А Вселената е точно като гигантска копирна машина - просто възпроизвежда копия на мислите ти.

Има само един начин да промениш всичко това. Трябва да промениш начина, по който *мислиш*.

- Как мога да променя начина си на *мислене*? Начинът ми на мислене е такъв какъвто е. Мислите, поведението и идеите ми не са сътворени в един миг. Бих предположил, че са резултат на многогодишни изживявания, на сблъсъци от цял един живот. Прав си относно начина ми на мислене за парите, но как да го променя?

- Това може да се окаже най-интересният въпрос в цялата книга. Обикновено за повечето човешки същества начинът на сътворяване е процес, състоящ се от три етапа: мисъл, слово и действие.

Най-напред идва мисълта - формиращата идея, първоначалната концепция, След това идва словото. Повечето мисли в крайна сметка се организират в думи, които често биват изписани или изречени. Това дава допълнителна енергия на мисълта, изкарвайки я навън на открито, където може да бъде забелязана от другите.

Най-накрая някои от думите се превръщат в действие и се получава така нареченият от вас „резултат“ - физическа проява на онова, което е започнало като мисъл.

Всичко, намиращо се около теб във вашия изкуствен свят, се е появило по този начин. Използвани са били и трите центъра на творение.

И сега идва въпросът: „Как да променим Изначалната Мисъл?”

Да, добър въпрос е това. И много важен. Защото, ако хората не променят някои от изначалните си мисли, човечеството може да се обрече на гибел.

Най-бързият начин за промяна на мисълта, която лежи в основата на нещо, е да *обърнеш обратно процеса мисъл-слово-действие*.

- Можеш ли да обясниш по-подробно?

- Извърши действието, по отношение на което искаш да промениш мисълта си. После изречи думите, които търсиш за новата си мисъл. Прави го достатъчно често и ще успееш да тренираш разума си *да мисли по нов начин*.

- Да тренирам разума си ли? Че това не е ли като упражняване на контрол върху съзнанието? Не е ли просто манипулиране на разума?

- Имаш ли изобщо някаква представа откъде са му дошли на ума ти мислите, които има *в момента*? Знаеш ли, че твоят свят го е манипулирал да мисли по начина, по който мисли? *Няма ли да е по-добре за теб ти сам да манипулираш мисълта си, отколкото да оставяш света да го прави?*

Не би ли ти било по-хубаво да ти хрумват мислите, които ти искаш да имаш, вместо мислите на някой друг? Не би ли било по-добре да си изпълнен с творчески мисли, вместо с мисли, които са реакция на нещо?

Умът ти е пълен с мисли, които са реакция на чужди преживявания. Много малко от мислите ти са породени от лично събрани от теб данни, а още по-малко - от лично оформени твои предпочитания.

Собствената ти изначална мисъл за парите е първокласен пример. Мисълта ти за тях ("парите са мръсни") е в пълно противоречие с преживяването ти ("великолепно е да имаш пари!"). И така ти се налага да обикаляш и да лъжеш себе си за чувствата си към парите, за да оправдаеш изначалната си мисъл.

Толкова надълбоко си се *задълбал* в тази мисъл, че даже и през ум не ти минава как представата *ти* за парите *може да бъде неточна*.

И така, стигнахме до необходимостта от самостоятелно събрани данни. *Ето* как се променя изначалната мисъл и как тя става собствена, а не нечия друга.

Между другото ти имаш още една изначална мисъл за парите, за която тепърва ще говорим.

- Каква е тя?

- Че не са достатъчно. Всъщност ти почти за всичко прилагаш тази мисъл: „не е достатъчно“. „Няма достатъчно пари, няма достатъчно време, няма достатъчно обич. няма достатъчно храна, вода, няма достатъчно съпричастие в този свят...“ Всичко добро, просто е *недостатъчно*.

Това постоянно надпреварващо се съзнание на „недостатъчност“ сътворява и пресътворява света такъв, какъвто го виждаш.

- Добре. Значи имам да променям две Изначални Мисли за парите.

- О, поне две. Сигурно са много повече. *Я* да видим... „парите са мръсни..., парите са малко..., пари не могат да бъдат получавани за Божии дела (тази е особено застъпена при теб)..., парите никога не се раздават свободно..., парите не растат по дърветата (при положение, че всъщност е точно така)..., парите корумпират.“

- Аха, виждам, че доста работа ме чака.

- Да, чака те, ако не си доволен от настоящото си финансово положение. От друга страна, важно е да разбереш, че не си доволен от настоящото си финансово положение, *защото* не си доволен от настоящото си финансово положение.

- Понякога ми е трудно да Те следвам.

- Понякога Ми е трудно да те водя.

- Слушай, тук Богът си Ти. Защо не го направиш лесно за разбиране?

- *А съм го направил* лесно за разбиране.

- Тогава защо просто не ме *накараш* да разбера, ако наистина искаш това?

- Аз наистина искам това, което наистина искаш ти нищо повече и нищо по-различно. Не виждаш ли, че това е най-великият Ми подарък за теб? Ако исках за теб нещо различно от това, което ти искаш за себе си, и стигнех до там, че да те *накара» да го получиш*, къде би останал свободният ти избор? Как можеш да бъдеш същество, което е творец, ако Аз ти нареждам какво трябва да бъдеш, да правиш и да имаш? *За Мен радостта е не в подчинението, а в свободата ти.*

- Добре, какво имаше предвид, когато каза, че не съм доволен от финансовото си положение, защото не съм доволен от финансовото си положение?

- Ти си това, което мислиш, че си. Когато мисълта е отрицателна, се получава омагьосан кръг. Трябва да намериш начин да излезеш от него.

Толкова много от изживяванията ти в момента се основават на минали мисли. Мисълта води до изживяване, което води до мисъл, която води до изживяване. Това може да предизвика непрекъсната радост, когато Изначалната Мисъл е радостна. Може да предизвика и постоянен ад (и го прави), когато Изначалната Мисъл е пъклена.

Номерът е да промениш Изначалната Мисъл. Нали се канех да ти дам пример как се прави това.

- Давай.

- Благодаря.

Първото нещо е да обърнеш обратно процеса мисъл-слово-действие. Помниш ли старата приказка: „Мисли преди да действаш“?

- Да.

- Ами забрави я. Ако искаш да промениш изначалната мисъл, трябва да действаш *преди да мислиш*.

Пример: вървиш си по улицата и се сблъскаш с възрастна жена, която проси. Замисляш се и осъзнаваш, че тя е бедна и живее ден за ден. Мигновено разбираш, че колкото и малко да са ти парите, със сигурност са достатъчно, за да ги споделиш с нея. Първият ти импулс е да й дадеш дребни монети. Част от тебе дори понечва да извади от джоба и някоя банкнота - долар или даже пет. Какво пък, създай й светъл миг. Разведри я.

И тук се прокрадва мисълта: „Хей, ти луд ли си? Имаме само седем долара да изкараме деня! Искаш да й дадеш пет?“ След което започваш да търсиш из джобовете единия долар.

Пак идва мисълта: „Хей, не ти се намират толкова много от тях, че ей така просто да ги *раздаваш*! Остави й дребни, за Бога, и да вървим.“

Бързо бръкваш в другия джоб, опитвайки се да намериш по 25 цента. Пръстите ти напипват само по 5 и по 10. Хваща те срам. Ето те - напълно облечен и нахранен, а се каниш да подхвърлиш едва няколко цента на горката жена, която няма нищо.

Пак бъркаш напразно за няколко монети по 25. А, ето една - дълбоко в дъното на портмонето. Но междувременно си подминал жената, усмихвайки се уморено, и вече е късно да се върнеш назад. Тя не получава нищо. И ти не получаваш нищо. Вместо радостта да осъзнаеш собственото си изобилие и да го споделиш, сега се чувстваш беден като просещата баба.

Защо *просто* не *й даде банкнотите*? Това беше първият ти импулс, но мисълта ти поправи.

Следващия път вземи решение да действаш преди да мислиш. Дай й парите. Направи го! Имаш ги, а и там, откъдето са дошли, има още. Това е единствената мисъл, която те различава от просещата жена. Ти си наясно, че там, откъдето са дошли, има още, а тя не го знае.

Когато искаш да промениш изначалната мисъл, действай в съответствие с новата мисъл, която имаш. Но трябва да действаш бързо. Иначе разумът ти ще убие идеята, преди да си разбрал какво става. Говоря буквално. Идеята (новата истина) ще е умряла вътре в теб *преди да си имал възможността да я познаеш*.

Така че, действай бързо, когато се появи шанс; и ако го правиш достатъчно често, съзнанието ти не след дълго ще *схване идеята*. Тя ще бъде новата ти мисъл.

- А, току-що ми хрумна нещо! Това ли имат предвид с „Движението за нова мисъл“?

- Ако не е това, то би трябвало да бъде. Нова мисъл е единственият ти шанс. Това е единствената ти възможност да еволюираш, да израстеш, действително да станеш Този, Който Си Наистина.

Умът ти в момента е пълен със стари мисли. Не само че са стари мисли, ами са най-вече стари мисли на някой друг. Важно е в този момент (и е време) да *промениш мисленето* си за някои неща. Това е същността на еволюцията.

12

- Защо не мога да правя с живота си онова, което наистина искам, и в същото време да изкарвам прехраната си?

- Какво? Имаш предвид, че искаш живота ти хем да е *приятен и забавен*, хем да получаваш дохода си? Да не би да сънуваш, братко?!

- Моля?

- Шегувам се ..., т.е. просто попрочетох какво ти мина през ума. Нали забелязваш, че именно такава е била мисълта *ти* за това.

- Такъв е бил опитът ми.

— Аха. Нали тези неща вече ги разисквахме няколко пъти. Хората, които изкарват прехраната си, правейки онова, което обичат, са онези, които настояват да живеят така. Това са хората, които не се отказват, които никога не се предават и които не позволяват животът да ги отклони от онова, което обичат.

Има обаче още един елемент, който трябва да засегнем, защото той е липсващата част в разбирането на повечето хора, когато се касае за работата в живота им.

- Кой е този елемент?

- Има разлика между това да бъдеш и да правиш. Повечето хора наблягат на второто.

- А не трябва ли?

- Не съществува „трябва“ или „не трябва“. Съществува само какво ще избереш и как ще го постигнеш. Ако избереш мир, радост и любов, няма да получиш кой знае колко от тях чрез онова, което правиш. Ако избереш щастие и задоволство, малко от тях ще намериш по пътя на правенето. Ако избереш сливане с Бога, върховно знание, дълбоко разбиране, безкрайно съчувствие, пълно съзнание, абсолютно удовлетворение, няма да постигнеш кой знае колко от тях чрез онова, което правиш.

С други думи, ако избереш *еволюция* - еволюцията на душата си, не ще можеш да я постигнеш чрез светските занимания на тялото си. angeles-luz.es

Да правиш е функция на тялото. *Да бъдеш* е функция на душата. Тялото винаги прави *нещо*. Всяка минута от всеки ден тялото се занимава с *нещо*. Никога не спира, никога не почива, постоянно *прави нещо*.

Тялото прави каквото прави или съобразявайки се с душата, или независимо от нея. От равновесието между двете зависи качеството на живота ти.

Душата *пребъдва* завинаги. Тя е това, което е, независимо от онова, което прави тялото, не заради онова, което прави тялото.

Ако мислиш, че предназначението на живота ти е правене, не си разбрал собствената си същност.

Душата ти не я е грижа *какво* работиш - нито тебе ще те е грижа, когато животът ти свърши. Душата ти я интересува само ти *какво си*, докато правиш, каквото правиш.

Душата се стреми към състоянието „да бъдеш“, а не към състоянието „да правиш“.

- Какво иска да бъде душата?

- Мен.

- Теб.

- Да, Мен, Душата ти е Мен и тя го знае. Онова, с което се е заела, е да се опита да *го изпита*. И онова, което си спомня, е, че най-добрият начин да го изпита е *да не прави нищо*. Няма нищо друго за правене освен да бъдеш.

- Да бъдеш какво?

— Каквото поискаш. Щастлив. Тъжен. Слаб. Силен. Радостен. Отмъстителен. Проницателен. Сляп. Добър. Лош. Мъж. Жена. Каквото си поискаш. Казвам го буквално. *Каквото си поискаш.*

- Всичко това е много задълбочено, но какво общо има то с кариерата ми? Аз се опитвам да намеря начин да преживея, да оцелея, да подсигурия себе си и семейството си, правейки онова, което обичам да правя.

— Опитай *да бъдеш* онова, което обичаш да си.

- Какво искаш да кажеш?

- Някои хора печелят много пари, правейки каквото правят, други не успяват да го постигнат, а и едните, и другите *правят едно и също*. Откъде идва разликата?

- Някои хора имат повече умение от други.

- Добре. Това е първият модел. Но да минем към втория. Взимаме двама души с приблизително еднакви умения. И двамата са с висше образование, и двамата са били първенци на випуска, и двамата разбират същността на онова, с което се занимават, и двамата знаят как да използват инструментите, които имат. И все пак единият се справя по-добре от другия — единият процъфтява, докато другият води борба. Къде е причината?

- Местоположение.

- Местоположение?

- Някой ми беше казал веднъж, че има само три фактора, които трябва да имаш предвид, когато започваш нов бизнес: местоположение, местоположение и местоположение.

- С други думи не „какво ще правиш“, а „къде ще бъдеш“.

-Точно така.

- Това звучи като отговор и на моя въпрос. Душата се интересува само от това къде ще бъдеш. Дали ще бъдеш на място, наречено страх, или на място, наречено обич? Къде *си* и *от къде* идваш, когато се сблъскваш с живота?

Сега, по повод примера с двамата еднакво квалифицирани служители - единият успява, а другият не, не поради това, което правят, а поради това, което са.

Единият е с отворено сърце, дружелюбен, загрижен, с желание да помага, внимателен, жизнерадостен, уверен и дори весел в работата си, докато другият е затворен, отдалечен, незаинтересован, невнимателен, раздразнителен и дори негодуващ в работата си.

Сега си представи, че изберем дори и по-възвишени състояния. Представи си, че избереш доброта, милост, съпричастие, разбиране, прошка, обич. А какво ще стане, ако избереш Божественост? Какво ще е изживяването ти *тогава*?

Ще ти кажа следното:

Съществуването привлича съществуване и създава изживяване.

Ти си на тази планета, не за да произведеш нещо с тялото си, а за да създадеш нещо с душата си. Тялото ти е чисто и просто инструмент на душата ти. Съзнанието ти е

силата, която движи тялото. Така че ти притежаваш могъщ инструмент, който се използва за сътворяването на онова, което душата желае.

- Какво е желанието на душата?

- Действително какво е?

- Не знам. Питам те Тебе.

- Не знам. А Аз те питам тебе.

- Така може да продължаваме до безкрайност.

- Така продължаваме от доста дълго време.

- Чакай малко! Току-що каза, че душата иска да бъде *Теб*.

- Да, така е.

- Тогава това е желанието на душата.

- В най-широк смисъл, да. Но това „Мен“, което тя иска да бъде, е доста сложно, многоизмерно, с много плоскости и различни усещания. Съществуват милион различни аспекти на Мен. Милиард. Трилион. Виждаш ли? Съществува посредственото и проникновеното, по-малкото и по-голямото, празното и святото, ужасното и божественото.

- Да, да, виждам ... горе и долу, ляво и дясно, тук и там, преди и после, добро и лошо ...

- Именно. Аз съм алфата и омегата. Това не е просто красив израз или великолепа идея. Това е Истината.

Така че, искайки да бъде Мен, душата има пред себе си огромна задача - грандиозен избор от начини на съществуване, от които може да си избира. И точно това прави тя в момента.

- Избира си начини на съществуване.

— Да, и след това създава верните и съвършени условия, при които да сътвори изживяването на това съществуване. Следователно е вярно твърдението, че всичко, което се случва на теб или чрез теб, е за твое добро.

- Искаш да кажеш, че душата ми създава всички мои изживявания - не само нещата, които правя, а и тези, които ми се случват?

- Нека да го кажем така: душата ти те води към необходимите и идеални възможности, за да изживееш точно това, което си запланувал да изживееш. Какво изживяваш, зависи от тебе. Може да бъде каквото си запланувал да изпиташ, а може да бъде и нещо друго в зависимост от избора ти.

- Защо бих избрал нещо, което не бих искал да изживея?

- Не знам. Защо би избрал нещо, което не би искал да изживееш?

- Да не искаш да кажеш, че понякога душата иска едно нещо, а тялото и умът искат друго?

- А ти как мислиш?

- Но как може тялото или умът да надделеят над душата? Не получава ли душата винаги каквото иска?

- Духът ти се стреми в най-широк смисъл към великия момент, когато ти ще си в пълно съзнание за желанията му и с радост ще станеш едно цяло с тях. Духът обаче никога няма да наложи желанието си на настоящата съзнателна, физическа част от теб.

Бащата никога няма да наложи волята Си на Сина. Това би накърнило същността Му и затова е напълно невъзможно.

Синът никога няма да наложи волята Си на Светия Дух. Това би противоречало на същността му и затова е напълно невъзможно.

Светият Дух никога няма да наложи волята Си на душата ти. Същността Му изключва такова нещо и следователно то е напълно невъзможно.

Ето тук невъзможното свършва. Умът много често се стреми да наложи волята си на тялото и го прави. По подобен начин тялото често се стреми да контролира ума и в много случаи успява.

А всъщност тялото и умът няма защо да правят каквото и да било, за да контролират душата, защото тя (за разлика от тях) не изпитва никакви нужди и затова ги оставя винаги да получат каквото поискат. angely-sveta.ru

Естествено, душата не би постъпила другояче, защото ако съществото, което си ти, ще твори и така ще познае кое е всъщност, това би трябвало да стане с акт на съзнателно желание, а не с акт на несъзнателно подчинение.

Подчинението не е сътворяване и затова никога не може да доведе до спасение.

Подчинението е отговор, реакция, докато сътворяването е чист избор - неподказан и неизискван.

Чистият избор носи спасение чрез чистото сътворяване на най-висшата идея в настоящия момент.

Задачата на душата е *да покаже* желанието си, а не *да го наложи*.

Задачата на ума е *да избере* измежду различните възможности.

Задачата на тялото е *да изиграе* този избор.

Когато тялото, умът и душата творят заедно в хармония и единство, резултатът е въплъщение на Бога.

Тогава душата познава себе си в собственото си изживяване. Тогава небесата тържествуват.

Сега, в този момент, душата ти отново ти е създала възможност да бъдеш, да направиш и да имаш каквото е необходимо, за да познаеш Кой Си Наистина. Душата ти те е довела при думите, които четеш в този миг, както те е водила и по-рано при думи на мъдрост и истина.

Какво ще направиш сега? Какво ще избереш да бъдеш?

Душата ти чака и наблюдава с интерес, както е правила много пъти и преди.

- Правилно ли Те разбрах, че светският ми успех (все още се опитвам да говоря за кариерата си) ще бъде определен от състоянието, в което си избира да бъда?

- Аз не се интересувам от светския ти успех - само ти се интересува от него.

Вярно е, че когато постигнеш определени състояния за продължителен период от време, много трудно ще избегнеш успеха в светските си занимания. Но няма защо

да се тревожиш за „изкарването на прехраната си“. *Истинските Майстори учители са тези, които са избрали да създадат живота си, а не да изкарат прехраната си.*

От определени състояния, в които можеш да бъдеш, ще се появи живот - толкова богат, пълен, великолепен и удовлетворяващ, че светските богатства и успех няма да те интересуват.

Иронията на живота е, че в момента, в който светските богатства и успех престанат да те интересуват, се отваря пътят им да потекат към теб.

Спомняш ли си - не можеш да имаш, каквото искаш, но можеш да изживееш, каквото имаш.

- Не мога да имам, каквото искам ли?

- Не.

- Това го каза в началото на разговора ни. Аз все още не го разбирам. Мислех си, че ми казваш, че мога да имам *каквото* си поискам. „Каквото мислиш и в каквото вярваш, то ще ти бъде сторено“, нали?

- Двете твърдения не си противоречат.

- Нима? На мен пък ми се струва, че си противоречат.

— Това е, защото ти липсва разбиране.

- Добре, признавам си, че е така. Нали затова говоря с Теб.

- Тогава ще ти обясня. Не можеш да имаш, каквото си поискаш. Самият акт на искане го отблъсква от теб, както казах по-рано в първата глава.

- Може да си го казал по-рано, но пак ме объркваш.

- Постарай се да не изоставаш. Ще го повтора по-подробно. Опитай да следиш какво казвам. Да се върнем на нещо, което разбираш: *мисълта е творческа*. Нали?

- Да.

- Думата е творческа. Нали?

- Да.

- Действието е творческо. Мисъл, слово и действие са трите нива на творение. Следваш ли Ме?

- Аха.

- Добре. Нека за момент се занимаем със „светския успех“, тъй като за него питаш.

- Чудесно.

— Живее ли у теб мисълта „искам светски успех“?

- Да, понякога.

- А понякога минава ли ти мисълта „искам повече пари“?

- Да.

- Ето, затова не можеш да имаш нито светски успех, нито повече пари.

- Защо не?

- Защото Вселената няма друг избор освен да ти *поднесе пряката изјава на мисълта ти*.

Мисълта ти е „искам светски успех“. Разбираш ли, че творческата сила е като духа в бутилка. За него думите ти са заповед. Разбираш ли?

- Тогава защо да нямам повече успех?

- Казах, че думите ти са като заповед. Думите ти бяха „искам успех“ и Вселената отговаря „добре, искаш“.

- Пак не съм сигурен, че те разбирам.

- Погледни го по следния начин. Думата „аз“ е ключът, който запалва двигателя на творението. Думите „аз съм“ са изключително могъщи. Те са изявления пред Вселената. Заповеди.

Онова, което следва думата „аз“ (което извиква Великото „Аз Съм“), има склонността да се материализира във физическата действителност.

Следователно „аз“ + „искам успех“ предизвиква *да искаш успех*. „Аз“ + „искам пари“ предизвиква *да искаш пари*. Не може да предизвика нещо друго, защото мислите и думите са творчески. Действията също. И ако ти *действаш* по начин, който казва, че искаш успех и пари, тогава мислите, думите и действията ти ще са в синхрон и ти със сигурност ще имаш изживяването на искане.

Виждаш ли как става?

- Да! Боже Господи, наистина ли става така?

- Разбира се! Та ти си много могъщ творец. Е, ако ти мине мисъл или направиш изявление за нещо само еднократно (както примерно в яда си), не е много вероятно да превърнеш тези мисли или думи в реалност. Така че няма нужда да се притесняваш за възклицания като „Да пукнеш дано!“, „Върви по дяволите!“ или останалите не особено хубави изрази, които понякога си мислиш или изричаш.

- Слава Богу.

- Благодаря. Ако обаче постоянно повтаряш мисъл или дума (не веднъж, не два пъти, а десетки, стотици, хиляди пъти), можеш ли да си представиш творческата сила, която те съдържа?

Мисъл или слово, изразявани отново, и отново, и отново, стават точно това - изразени наистина. Тоест, изтласкани в действителността. Стават реално овестествни. Превръщат се във физическа действителност.

- Леле мале!

- Точно това е резултатът доста често: *леле мале!* Ама ти май го обичаш това „леле мале“ и драмите май ти харесват. Така е, докато най-после спреш. В развитието ти идва момент, в който секва обичта ти към драмата и „сценарият“, по който си живял дотогава, вече не ти допада. Това става, когато решиш (избереш съзнателно) да промениш нещата. Само че повечето хора не знаят как. Ти обаче вече знаеш. Ако искаш да промениш действителността си, просто *престани да мислиш по начина, по който си мислил досега*.

В конкретния случай вместо да мислиш „искам успех“ мисли „имам успех“.

- Това ми се струва като лъжа. Бих се пошегувал със себе си, ако кажех такова нещо. Разумът ми би се провикнал: „По дяволите тия приказки!“.

- Тогава помисли нещо, което *можеш* да приемеш: „успехът ми приближава“ или „всичко води до моя успех“.

- Значи това е номерът с практиката на повтаряне на утвърдителни изявления, която е толкова популярна в течението New Age.

- *Повтарянето на утвърдителни изявления не действа, ако те изразяват само нещо, което искаш да е вярно. Утвърдителните изявления действат само когато изразяват нещо, което вече знаеш, че е вярно.*

Най-доброто такова изявление е изразът на благодарност и признателност. „Благодаря ти, Боже, че ми носиш успех в живота“. Тази идея (помислена, изречена и изявена) води до чудесен резултат, когато е предизвикана от дълбоко убеждение - не от опит за постигане на някакъв резултат, а от знанието, че резултатът е вече налице.

Христос беше съвсем наясно с това. Преди всяко чудо, което правеше, Ми благодареше, че е станало. Никога и през ум не Му минаваше да не е благодарен, защото никога не си и помисляше, че каквото е казал, няма да се случи. Тази мисъл просто *никога не беше влизала в съзнанието Му*.

Толкова *сигурен* беше в това Кой Е, както и във връзката си с Мен, че всяка негова мисъл, дума и действие отразяваха това Му разбиране. (Точно както *твоите* мисли, думи и действия отразяват твоето разбиране ...)

Ако има нещо, което си избрал да изживееш в живота си, не го „искай“ - избери го.

Избираш ли успех в светските дела? Избираш ли повече пари? *Чудесно. Избери* ги тогава. Наистина. Напълно. А не с половин сърце.

И не се изненадвай, ако се окаже, че си в етап на развитие, в който „светският успех“ не те вълнува вече.

- Това пък какво означава?

- В еволюцията на всяка душа идва момент, в който главната грижа вече не е оцеляването на физическото тяло, а развитието на духа, не постигането на светски успех, а самоосъзнаването.

В известен смисъл това е доста опасен период (особено в началото), защото съществото, обитаващо тялото, вече знае, че то е именно това: същество в тяло, а не тяло-същество. На този етап, преди израстващото същество да е постигнало зрялост в тази гледна точка, често се получава усещането на незаинтересованост и безотговорност към нуждите на тялото. Душата е толкова развълнувана, че най-после е открита!

Мисълта изоставя тялото и всички въпроси, които го засягат. Всичко бива игнорирано. Връзките с хората са оставени настрана. Семействата изчезват. Служебната работа минава на втори план. Сметки остават неплатени. Тялото даже дълго се оставя без храна. Съществото сега е насочило цялото си внимание към душата. anges-lumiere.eu

Това може да доведе до значителна лична криза във всекидневния живот на съществото, въпреки че умът му не възприема никаква болка. Той просто е изпълнен с блаженство. Хората казват, че си е „загубил ума“ - и в определен смисъл това може би е вярно.

Откриването на истината, че животът няма нищо общо с тялото, може да наруши равновесието в обратната посока. Съществото, което първоначално е действало, като че ли тялото е всичко, сега се държи, като че ли тялото изобщо няма значение. Това, разбира се, не е вярно и съществото скоро (и понякога болезнено) си припомня.

Ти си същество, съставено от три части: тяло. разум и дух. *Винаги* ще си останеш същество от три части, а не само докато живееш на Земята.

Някои изказват хипотезата, че след смъртта тялото и разумът биват изоставени. Тялото и разумът *не* се изоставят. Тялото променя формата си, изоставяйки най-плътната си част, но запазвайки винаги най-външната си обвивка. Разумът (да не бъде объркан с мозъка) също продължава с теб, присъединявайки се към душата и тялото като една енергийна маса с три аспекта.

Ако някога решиш да се върнеш към тази възможност за изживяване, която наричате „земен живот“, божественото ти същество отново ще раздели истинското себе си на т. нар. части: тяло. разум и дух. В действителност ти си една енергия, но с три различни характеристики.

Когато предприемеш живот в ново физическо тяло тук на Земята, етеричното ти тяло (както някои са му дали име) понижава вибрациите си - забавя се от вибрация, която е толкова бърза, че чак е невидима, до вибрация със скорост, която създава маса и материя. Тази материя е творение на чиста мисъл - работа на разума ти, на аспекта на висшия разум от твоето същество с три части.

Тази материя е съгъстяване на милиони и милиарди различни енергийни единици в една гигантска маса, контролирана от ума ... ти действително си главният ум!

След като тези енергийни единици изразходват енергията си, тялото ги изхвърля, докато съзнанието създава следващите. Съзнанието ги създава от непрекъснатата мисъл „Кой Си Ти"! Етеричното тяло „хваща“ мисълта така да се каже, намалява вибрациите на новите енергийни единици ("кристализира" ги в известен смисъл) и те стават материя - новата материя, която те изгражда. По този начин всяка клетка на тялото ти се сменя всеки няколко години. Ти съвсем буквално *не си същият*, който си бил преди няколко години.

Ако мислиш за болести (или изпитваш непрестанен яд, омраза и отрицание), тялото ти ще ги материализира. Хората ще виждат отрицанието и болестта и ще казват: „Какво се е случило?" Те няма да знаят колко точно поставят въпроса.

Душата наблюдава разиграването на цялата тази драма година след година, месец след месец, ден след ден. час след час и винаги запазва Истината за теб. *Никога* не забравя главния чертеж, оригиналния план, първоначалната идея, творческата мисъл. Работата ѝ е да ти напомня, така че ти да можеш отново да си спомниш Кой Си и тогава да избереш Кой Би Желал Да Бъдеш сега.

По този начин цикълът на сътворяване и изживяване, представа и осъществяване, знание и изграждане в неизвестното продължава сега и завинаги.

- Ле -ле-е-е!

- Именно. А има и още много за обяснение. Толкова много! Няма да стане в една книга, нито вероятно в един живот. И все пак ти си сложил началото и това е добре. Просто го запомни. То е точно както великият ви учител Уилям Шекспир е казал: „На Земята и небето има повече неща, Хорацио, отколкото са били сънувани в твоята философия."

- Мога ли да Те питам нещо във връзка с това? Като казваш, че умът продължава с мен след смъртта, това значи ли, че „личността" ми продължава също? Ще знам ли след смъртта кой съм бил?

- Да ... както и кой си бил *винаги*. Всичко ще се открие за теб, защото тогава ще ти е от полза да го знаеш. Сега в този момент още не е.

- А относно този живот ще има ли „отчет", оценка, разплащане?

- В това, което наричаш „живот след смъртта" няма присъди и преценки. Няма да ти е позволено да осъждаш дори себе си (защото ти със сигурност ще си дадеш ниска оценка, като се има предвид колко безмилостен си към себе си в *този* живот).

Не, няма да има отчет и никой няма да раздава червени и черни точки. *Единствено вие хората слагате оценки и понеже вие го правите, решили сте, че и аз би трябвало да го правя. Аз обаче не слагам оценки и това е голямата истина, която не можете да приемете.*

Но въпреки че няма да има присъди и оценки след смъртта, ще съществува възможността отново да разгледаш всичко, което си мислил, казал и направил тук и да решиш дали би го избрал отново, имайки предвид Кой казваш, че Си и Кой Искаш да Бъдеш.

- Има едно източно мистично учение наречено Кама Лока. Според него в момента на смъртта на всеки се дава възможност да се освободи от всяка мисъл, която някога е имал, от всяка дума, която някога е изрекъл, от всяко действие, което някога е извършил, не от неговата гледна точка, а от гледната точка на всеки човек, който е бил засегнат. С други думи, ние вече сме изживели онова, което сме искали да мислим, да казваме и да направим и сега ни се дава шанс да изпитаме какво са изживели *другите* във всички тези ситуации. По *този* начин можем да решим дали отново ще помислим, ще кажем и ще направим същите неща. Ще коментираш ли?

— Това, което ще се случи в следващия ти живот, е твърде изключително, за да бъде описано тук с терминология, която можеш да схванеш, защото изживяването е от друго измерение и буквално не подлежи на описание с помощта на такова абсолютно ограничено средство като думите. Достатъчно е да се каже, че ще имаш възможност да преразгледаш настоящия си живот без болка или страх от осъждане и да решиш как възприемаш изживяването си тук и накъде искаш да продължиш занапред.

Много от вас ще изберат да се върнат тук. Ще изберат да се върнат в този свят на по-голяма плътност и на относителност, за да получат още един шанс да изживеят решенията и изборите, които правите за Себе Си на това ниво.

Някои от вас — шепа избраници - ще се върнат с различна мисия. Ще се върнете в плътната материя, за да изпълните предназначението на душата да изведете други от тази плътна материя. Сред вас на Земята винаги е имало хора, които са направили подобен избор. Веднага можеш да ги познаеш. Тяхната задача е изпълнена. Върнали са се на Земята само и единствено да помогнат на другите. Това е тяхната радост, това е техният възторг. Те не търсят нищо друго освен да бъдат в помощ на останалите.

Няма как да не ги забележиш тези хора. Те са навсякъде. Много повече са, отколкото си мислиш. И много е вероятно да познаваш или поне да си чувал за някои от тях.

- Дали и аз съм един от тях?

- Не. Щом се налага да питаш, знаеш, че не си един от тях. Никой от тях не задава въпроси. Просто няма какво да се пита.

Ти, синко, си посланик в този живот. Предвестник, търсач, а често и оратор на Истината. Това е достатъчно за един живот. Бъди щастлив.

- О, щастлив съм. Но винаги мога да се надявам на повече!

- Да! И ти действително ще се надяваш! Винаги ще се надяваш на повече. То е в природата ти. В божествената природа е винаги да се стремиш да бъдеш повече.

Така че, стреми се, по всякакви начини се *стреми*.

Сега искам да отговоря на въпроса, с който започна тази част от нашия продължаващ разговор.

Иди и *прави* онова, което наистина обичаш да правиш! Недей да правиш нищо друго! Имаш толкова малко време. Как можеш и за миг да си помислиш да си осигуряваш съществуването, вършейки нещо, което не ти е по сърце? Какъв живот ще е *това*? Това не е живот, а по-скоро *смърт*!

Ако казваш „Ама, ама ... има други, които зависят от мен ..., малки деца, които чакат да бъдат нахранени ..., съпруга, която очаква от мен ...“, Аз ти отговарям: Ако настояваш, че животът ти се отнася до това какво прави тялото ти, не си разбрал защо си дошъл тук. Направи поне нещо, което те радва - което изразява Кой Си Ти.

Тогава поне ще избегнеш негодуванието и яда към онези, които си представяш, че пречат на радостта ти.

Онова, което прави тялото ти, не е за пренебрегване. То също е важно, но не по начина, по който си представяш. Действията на тялото са предназначени да бъдат отражение на състоянието ти, а не обратното: чрез действията на тялото да се опитваш да постигнеш желаното състояние. angelo-luce.it

Според истинския ред на нещата човек не *прави* нещо, за да *бъде* щастлив, а е щастлив и следователно *прави* нещо. Човек не *прави* нещо, за да *бъде* състрадателен, а е състрадателен и затова действа по определен начин. У високо съзнателната личност решенията на душата предшествуват действията на тялото. Само несъзнателен човек може да се опитва да създаде състояние на душата чрез нещо, което прави тялото.

Това се има предвид, когато се казва: „Животът ти не е онова, което прави тялото ти“. Вярно е обаче, че онова, което прави тялото ти, е отражение на живота ти.

Още един божествен парадокс.

И все пак, ако не друго, поне знай следното:

Твое е *правото* на собствена радост - със или без деца, със или без съпруг. Стреми се към нея! Намери я! И тогава ще имаш щастливо семейство независимо колко пари изкарваш или не изкарваш. И ако те не са доволни и станат да си тръгнат, пусни ги с обич да търсят *тяхната си* радост.

Ако от друга страна си израснал толкова, че делата на тялото не те притесняват, тогава си още по-свободен да се стремиш към радостта си - на Земята, както и в небесата. Бог казва, че е *позволено да си щастлив* - да, щастлив даже и в *работата* си.

Работата в живота ти е изява на това Кой Си Ти. Ако не е, защо изобщо я вършиш?

Да не би да си представяш, че *трябва* да я вършиш?

Не трябва да вършиш нищо.

Ако определението на това Кой Си Ти е „мъж, който храни семейството си на каквато и да е цена, дори на цената на собственото си щастие“, тогава *обичай* работата си, защото чрез нея сътворяваш *жива изява на истинския Тебе*.

Ако определението на това Коя Си Ти е „жена, която работи на място, което мрази, за да изпълни задълженията си, както ги вижда“, тогава *обичай, обичай, обичай* работата си, защото тя напълно подкрепя идеята и образа, които имаш за Себе си.

Всеки може да обича всичко в мига, в който разбере какво прави и защо.

Никой не прави нещо, което не иска.

13

- Как да разреши проблемите, които имам със здравето си? Хроничните заболявания, на които съм жертва, са толкова много, че биха стигнали за цели три живота. Защо всичките те са ме сполетели точно сега в *този* живот?

- Най-напред нека да се разберем за следното: ти ги обичаш. Обичаш повечето от тях. Използваш ги възхитително добре, за да се самосъжالياваш и да получаващ внимание.

Рядко се случва да не ги обичаш и то само защото болестите са стигнали прекалено далеч. По-далеч, отколкото си мислил, че могат някога да стигнат, когато си ги сътворил.

Сега нека да проумеем нещо, което сигурно вече знаеш: ти сам си създаваш всички болести. Даже конвенционалните лекари вече виждат как хората *разболяват сами себе си*.

Повечето хора го правят съвсем несъзнателно. (Те дори не знаят какво правят.) Така че, когато *се разболеят*, не знаят какво ги е ударило. Струва им се като че ли нещо ги е *сполетяло*, а не, че те сами са си го причинили.

Така става, защото повечето хора прекарват живота си (а не само здравните си проблеми) несъзнателно.

Хората пушат и после се чудят защо имат рак.

Хората се хранят с животни и мазнина и после се чудят защо артериите им се запушват.

Хората се ядосват цял живот и после се чудят защо получават инфаркти.

Хората се състезават помежду си безмилостно, подлагайки се на невероятни стресови ситуации, и после се чудят защо получават инсулти.

Не толкова очевидна е истината, че повечето хора *тревожат сами себе си до смърт*.

Тревогата е почти най-лошата умствена дейност, която съществува - наред с омразата, която е дълбоко себеразрушителна. Да се тревожиш е безсмислено. Прахосване на умствена енергия е. Тревогата освен това създава вредни за тялото

биохимични реакции, предизвикващи всякакви болести - от лошо храносмилане до сърдечни проблеми и инфаркт.

Здравето се възстановява почти веднага, щом *тревогата изчезне. Тревогата е дейност на ум, който не разбира връзката си с Мен.*

Омразата е най-разрушителното състояние на ума. Тя трови тялото и последиците й са практически необратими.

Страхът е противоположност на всичко, което ти си, и затова се явява противник на умственото ти и физическо здраве. *Страхът е тревога в по-едър мащаб.*

Тревогата, омразата и страхът заедно с издънките си - безпокойство, горчивина, нетърпеливост, скъперничество, нелюбезност, мнителност и придирчивост - всички те нападат тялото на клетъчно равнище. Невъзможно е да имаш здраво тяло при такива условия.

По подобен начин (въпреки че е в по-малка степен) суетата, угаждането и лакомията също водят до физически заболявания или липса на *добро състояние*.

Всички болести са създадени най-напред в съзнанието.

- Как е възможно? Тогава какво става в случаите, когато се заразиш от друг? Настинка, та даже и СПИН?

- В живота ти не се случва нищо - нищо, което най-напред да не е било мисъл. Мислите са като магнити привличат към теб последици. Мисълта не винаги е така очевидна, както примерно „Ще се заразя с ужасна болест“.

Мисълта може да бъде (и обикновено е) далеч по-неуловима: „Нищо не струвам - няма за какво да продължавам да живея“, „Животът ми е пълен хаос“, „Такъв съм несретник“, „Бог ще ме накаже“, „Уморен и съсипан съм от този живот“.

Мислите са неуловима и в същото време изключително силна форма на енергия. Думите са по-забележими, с по-голяма плътност. От трите най-голяма плътност притежават действията. Действията са енергия в тежка физическа форма, в тежко движение. Когато мислиш, казваш и изявяваш отрицателна идея, каквато е „Голям съм несретник“, ти задвижваш огромно количество творческа енергия. Нищо чудно тогава, че лягаш болен от настинка. Това ще е най-малкото.

Щом веднъж резултатите от отрицателното мислене са приели материална форма, много трудно можеш да върнеш нещата назад. Не е невъзможно, но е много трудно. Необходима е изключителна вяра. Искане се необикновено доверие в положителните сили на Вселената (независимо дали ще ги наречеш Бог, Богиня, Първична сила, Първопричина, Създател или каквото и да било друго).

Лечителите имат точно такава вяра. Тя е вяра, която се прелива в Абсолютно Знание и Увереност. Те *знаят*, че ти по природа си създаден да бъдеш цялостен, завършен и идеален *сега, в този момент*. Това знание също е мисъл много могъща мисъл. Тя има силата да премести планини, да не говорим за молекулите на тялото ти. Ето защо лечителите могат да лекуват, често дори от разстояние.

Мисълта не познава разстояния. Мисълта обикаля света и прекосява Вселената по-бързо, отколкото ще промълвиш и дума.

"Само изречи словото и рабът мой ще бъде излекуван." Така и стана на часа, даже преди изречението му да беше завършено. Такава беше вярата на центуриона.

А всички вие имате масово „умствена проказа“. Умът ви е прояден от отрицателни мисли. Някои от тях идват до вас с тласък от другите. Много от тях сами си ги измисляте (измайсторявате си ги), а после ги таите и подхранвате с часове, дни, седмици, месеци ... даже години. ... и се чудите защо се разболявате. Може да „решиш някои от здравните си проблеми“, както обичаш да ги наричаш, като решиш проблемите в мисленето си. Да, можеш да излекуваш някои от

болестите, които вече имаш (които сам си си подарил), както и да предотвратиш развитието на нови. И можеш да сториш всичко това, променяйки мисленето си.

И също, колкото и земно да звучи, идвайки от устата на Бог: *За Бога, погрижи се по-добре за себе си!*

Грижата, която полагаш за тялото си, не струва; почти не му обръщаш внимание, докато не усетиш, че нещо не е наред. Ти на практика не правиш нищо да го поддържаш превантивно в добро състояние. Грижиш се по-добре за колата си, отколкото за тялото си и това далеч не е единственото. anioly-nieba.pl

Не само че не се предпазваш от рухване чрез редовни прегледи, ежегодни изследвания и спазване на предписаното лечение, а се отнасяш зле с тялото си и в интервалите между тези прегледи, без изобщо да те е грижа! Защо въобще отиваш на лекар, получаваш помощ и след това не използваш предписаното лекарство? Можеш ли да Ми отговориш защо?

Не спортуваш активно, без движение тялото ти се *отпуска* и даже още по-лошо - отслабва от неупотреба.

Не го храниш здравословно и така го изтощаваш още повече.

След това го пълниш с токсини, отрови и всякакви абсурдни субстанции, които минават за храна. И то продължава да работи за теб и да ти служи - такъв невероятен двигател! След всичките тези яростни атаки все още продължава да действа смело с всички сили.

Ужасно е. Условието, при които очакваш тялото ти да оцелее, са ужасни. И ти правиш малко или нищо по въпроса. Ще прочетеш тези редове, ще поклатиш глава със съжалително съгласие и веднага ще продължиш да третираш тялото си по-същия начин, по който си го третирал досега. И знаеш ли защо?

- Страхувам се да попитам.

- Защото нямаш воля да живееш.

- Това звучи като сурово обвинение.

- Нямах намерение да прозвучи сурово, нито като обвинение. „Сурово“ е относително понятие - оценка, която поставяш на думите. „Обвинение“ предполага „вина“, а „вина“ предполага извършването на нещо нередно. В случая обаче нищо нередно не е сторено и следователно няма как да има вина и обвинение.

Аз чисто и просто изрекох истината. Както всяко изричане на истината, едно от характерните му качества е да те събуди. Някои хора не обичат да ги будят. Всъщност повечето хора не обичат. Повечето предпочитат да си стоят в дрямка.

Светът е в състоянието, в което е, защото е пълен със сомнамбули.

А относно изказването ми, какво в него ти изглежда невярно? Ти *нямаш* воля да живееш. Или поне не си имал досега.

Ако ми кажеш, че внезапно си се променил, Аз ще преоценя предвижданията си за това, какво ще направиш. Признавам, че предсказанието ми се основава на случилото се досега.

... То беше предназначено и да те събуди. Понякога, когато някой е заспал твърде дълбоко, се налага малко да го пораздрусаш.

Забелязал съм, че в миналото си имал малко воля за живот. Ти можеш сега да го отречеш, но в случая действията ти говорят по-ясно от думите.

Ако някога в живота си си запалил цигара (и още повече, ако си пушил кутия на ден през последните 20 години), значи, че имаш малка воля за живот. Хич не те е грижа какво причиняваш на тялото си.

- Но аз спрях да пуша преди повече от 10 години!

- Да, спря само след 20-годишно изтощително физическо изтезание.

И ако някога си поемал алкохол в тялото си, значи също, че имаш много малко воля за живот.

- Аз пия съвсем умерено.

- Тялото не е създадено да приема алкохол. Алкохолът уврежда разума.

- Че и *Христос* е пиел алкохол! Отишъл е на сватбата и е превърнал водата във вино!

- А кой е казал, че *Христос* е идеален?

- О, за Бога!

- Кажи, да не би вече да се дразниш от Мен?

- Е, би било прекалено да се *дразня от Бога*. Би било малко нагло, нали? Мисля обаче, че отидохме твърде далеч. Баща ми ме е учил „всичко да бъде умерено“. Смятам, че съм се придържал към това, що се отнася до алкохола.

- Тялото се възстановява по-лесно от умерени злоупотреби. Така че казаното от баща ти е полезно. Въпреки това Аз поддържам първоначалното си твърдение: тялото не е създадено да поема алкохол.

- Че даже някои лекарства съдържат алкохол!

- Аз нямам власт над това ти какво наричаш „лекарство“. Аз поддържам твърдението си.

- Ама наистина си непреклонен, а.

- Виж какво, истината си е истина. Ако някой беше казал „малко алкохол няма да ти навреди“ и беше поставил изказването си в контекста на сегашния ти начин на живот, Аз щях да се съглася с него. Това не променя истината в горното ми твърдение, а просто ти позволява да го пренебрегнеш.

И все пак помисли върху следното. Сега, вие хората, „износвате“ телата си обикновено за 50 до 80 години. Някои издържат повече, но те не са много. Някои престават да функционират по-рано, но и те не са мнозинство. Съгласни ли сме с това?

- Да.

- Добре. Значи имаме добра изходна точка за дискусия. Сега, когато казах, че мога да се съглася с твърдението „малко алкохол няма да ти навреди“, Аз добавих „в контекста на *сегашния ти начин на живот*“. Вие хората изглежда, че сте *удовлетворени* от сегашния си начин на живот. Животът обаче (може би за твоя изненада) беше замислен да бъде живян по съвсем различен начин. И тялото ти беше създадено да издържи *значително по-дълго*.

-Така ли?

- Да.

- Колко по-дълго?

- Безкрайно по-дълго.

- Какво значи това?

- Значи, сине Мой, че тялото ти е направено да издържи завинаги.

- Завинаги?

- Да. Прочети го добре: завинаги!

- Искаш да кажеш, че ние никога не сме били - че не сме - създадени, за да умрем?

- Вие по принцип никога не умирате. Животът е вечен. Вие сте безсмъртни. Вие по принцип никога не умирате. Само променят формата си. Даже и това не е трябвало да правите. *Вие* сте решили да го правите, а не *Аз*. *Аз* ви създадох тела, които могат да издържат *вечно*. Действително ли мислиш, че най-доброто, на което Бог е способен, че най-доброто, което *Аз* мога да създам, е тяло, което издържа 60, 70, евентуално 80 години преди да започне да се разпада? Така ли си представяш предела на Моите възможности?

- Никога не съм мислил да кажа точно това ...

— Построил съм великолепно ви тяло така, че да издържи вечно! Тези от вас, които се появиха най-рано, *наистина* живеяха в тела без болка и страх от това, което сега наричате смърт.

В религиозната си митология вие символизиращите клетъчната си памет за тези първоначални човешки същества, наричайки ги Адам и Ева. Те, разбира се, бяха много повече от две.

Както вече многократно обясних, в началото идеята беше вашите чудесни души да имат възможността да познаят Себе Си чрез изживяване в света на относителното, осъществено във физическото тяло. Това стана чрез забавяне на неизмеримата скорост на всички вибрации (мисловни форми), за да се създаде материя - включително материята, която вие наричате физическо тяло.

Животът еволюира чрез поредица от стъпки в продължение на няколко мига, които вие сега наричате милиарди години. И в този свят миг вие се появихте от океана на живота и стъпихте на тази Земя в сегашната си форма.

- Тогава поддръжниците на теорията за еволюцията са прави!

- Намирам за забавно (т.е. източник на постоянно забавление) това, че вие хората имате такава нужда да разделяте всичко на правилно и погрешно. Никога и през ум не ви минава, че сами сте си измислили тези етикети, за да ви помогнат да определяте нещата и Себе Си. Никога и през ум не ви минава (освен на най-прозорливите сред вас), че нещо може да бъде едновременно и правилно, и погрешно; че единствено в относителния свят нещата са само от единия или другия вид. В света на абсолютното, в света, в който и има, и няма време, *всички неща са всичко*.

Там няма мъжко и женско, няма преди и сега, няма бързо и бавно, тук и там, горе и долу, ляво и дясно, няма правилно и погрешно.

Космонавтите и астронавтите ви имат представа за това. Отначало им изглежда, че са изстреляни *нагоре* в космоса, а като стигнат там, виждат Земята *над* себе си. Или може би не е така. Може би я виждат *под* себе си! Но тогава къде е слънцето? Горے? Долу? Не! Там *вляво*. И така изведнъж излиза, че нещо не е нито горе, нито долу, а е *отстрани* ... т.е. всички определения за това *изчезват*.

Така е в Моя свят - нашия свят - в нашия реален свят. Всички определения изчезват и става трудно даже да се говори за него в някакви дефинирани рамки.

Религията е вашият опит да говорите за неопишето. Не е свършила кой знае колко свята работа.

Не, синко, поддръжниците на теорията за еволюцията *не* са прави. Аз сътворих всичко това - *всичкото* - в миг, в един свят миг - точно както твърдят поддръжниците на идеята за сътворението. *И* ... всичко се появи в процеса на еволюция, отнемаш милиарди и милиарди от онова, което наричате години - точно както твърдят поддръжниците на теорията за еволюцията. feny-angyalai.hu

И *двете* страни са „прави“. Както откриха космонавтите - *всичко зависи от гледната точка*.

Истинският въпрос обаче е: дали в един свят миг или за милиарди години - какво значение има това? Не можете ли просто да се съгласите, че някои въпроси за живота са твърде загадъчни, за да можете да ги решите? Защо не приемете загадъчното за свято? И защо не позволите на святото да си бъде свято и да го оставите на мира?

- Предполагам, че всички ние имаме ненаситната нужда да знаем.

- Но вие *вече* знаете! Току-що ти *казах*! Вие обаче не искате да знаете Истината, а истината, *както вие си я разбирате*. Това е най-голямата преграда пред просветлението ви. Мислите, че *вече* *знаете* истината! Мислите, че *вече* *разбирате* как стоят нещата. Така се съгласявате с всичко, което видите, чуete или прочетете и което попада в рамките на вашето разбиране и отричате всичко, което излиза от тях. И наричате това научаване. Наричате това открит поглед към учението. *Уви, никога няма да можете да бъдете отворени към учението, докато сте затворени за всичко, което не се вглежда във вашата собствена истина.*

Затова тази книга ще бъде наречена от някои богохулство или работа на дявола.

Все пак тези, които имат уши да чуят, нека слушат. Казвам ви следното: *Вие не сте замислени да умрете*. Вашата физическа форма беше създадена като великолепно удобство, чудесен уред, знаменито средство, позволяващо ви да изживеете действителността, която сте сътворили със собствената си мисъл, и да познаете Себе Си, какъвто сте се създали в душата си.

Душата зачева, умът създава, тялото изживява. Кръгът е пълен. Тогава душата е познала себе си в собственото си изживяване. Ако не й харесва изживяването (чувството) или ако по някаква причина й се иска друго, по-различно изживяване, душата просто зачева *ново* изживяване на Себе Си и съвсем буквално си *променя мисленето*.

Скоро след това тялото се озовава в новото изживяване. ("Аз съм Възкресението и Живота" беше великолепен пример за това. Как мислиш, че Христос го е *направил*? Или не вярваш, че се е случило? *Повярвай. Случило се е!*)

Ще добавя още нещо: душата никога няма да се наложи над ума или тялото. Създал съм ви като същества, които обединяват три части. Състоите се от три части, събрани в едно, и сте сътворени по Мой образ и подобие.

Трите аспекта на вашата същност в никакъв случай не са неравностойни. Всеки от тях си има своя функция, но никоя от тези функции не е по-важна от другите и никоя от тях не *предшества* другите. Всички те са свързани помежду си абсолютно равностойно.

Зачатие - творение - изживяване. Каквото заченеш, него сътворяваш; каквото сътвориш, него изживяваш; каквото изживееш, него зачеваш.

Затова е казано, че ако можеш да накараш тялото си да изпита нещо (примерно изобилие), скоро ще имаш усещането за него в душата си, която ще зачене по нов начин (именно изобилен), представяйки на ума ти нова мисъл за това. От новата мисъл произлиза допълнително изживяване и тялото започва да живее в нова действителност на изобилие, като в свое постоянно състояние.

Тялото, умът и душата (духът) ти са едно цяло. По този начин ти си един микрокосмос на Мен - Божественото Цяло, Святото Всичко, Обединението. Виждаш ли сега как съм и началото, и края на всичко - Алфата и Омегата?

Сега ще ти обясня крайната загадка - точната и истинската ти връзка с Мен.

ВИЕ СТЕ МОЕТО ТЯЛО.

Както *вашето* тяло се отнася към ума и душата *ви*, така се отнасяте *вие* към *Моите* ум и душа. Следователно: *всичко, което изживявам, го изживявам чрез вас.*

Точно както у вас, така и у Мен, тялото, разумът и душата са едно цяло.

Така Исус от Назарет — един измежду многото, които разбраха тази загадка, изрече неизменна истина, като каза: *"Аз и Бащата сме Едно"*.

Ще ти кажа, че има даже по-големи истини от тази, и в тях ти един ден ще бъдеш посветен. Защото както ти си Моето тяло, така и Аз съм тялото на друг.

- Имаш предвид, че Ти не *си* Бог?

- Аз съм Бог, както ти Го разбираш. Аз съм Богиня, както ти *Я* възприемаш. Аз съм Създателят на Всичко, което познаваш и изпитваш в момента и вие сте Мои деца ... както и Аз съм дете на друг.

- Да не се опитваш да ми кажеш, че даже Бог си има свой Бог?

- Казвам ти, че възприятието ти за крайна действителност е по-ограничено, отколкото си си мислил, и че Истината е по-безгранична, отколкото можеш да си представиш.

Давам ти да надзърнеш мъничко в безкрайността, както ти давам и безкрайна обич. (Да надзърнеш повече от това, ще значи да не можеш да го побереш в действителността си. Ти едвам успяваш да побереш и толкова.)

- Чакай малко! Аз да не би сега наистина да *не* разговарям с Бога?

- Казах ти. Ако си представяш Бога като твой създател и господар, както ти си създател и господар на собственото си тяло, Аз съм Богът по твоето разбиране. И наистина разговарям с Мен. Беше чудесен разговор, напи?

- Чудесен или не, аз мислех, че разговарям с истинския Бог - Богът на Боговете. Нали разбираш - главния шеф.

- С Него говориш. Повярвай Ми. С Него говориш.

- И все пак Ти казваш, че някой стои над Тебе в тази йерархия.

- В момента се опитваме да направим невъзможното, а именно да обясним необяснимото. Както отбелязах, това се стреми на направи и религията. Да видим дали мога да го обобщя.

Завинаги значи по-дълго, отколкото можеш да проумееш. Вечно значи по-дълго от завинаги. Бог е повече, отколкото можеш да си представиш. Бог е енергията, която наричаш въображение. Бог е сътворяването. Бог е първоначалната мисъл. Бог е крайното изживяване. Бог е и всичко между тях.

Случвало ли ти се е някога да видиш през мощен микроскоп или на филм движение на молекули и да възкликнеш: "О, небеса, та тук има цяла вселена. И за тази вселена аз, настоящият наблюдател, трябва да изглеждам като Бог!" Казвал ли си някога това и изпитвал ли си подобно нещо?

- Да, предполагам, че всеки мислещ човек, го е изпитвал.

- Разбира се. Позволил си си да надзърнеш в същото, което и Аз ти показвам тук.

И какво би направил, ако ти кажа, че тази действителност, в която си надзърнал, *никога не свършва*?

- Обясни ми. Моля те да ми го обясниш.

- Вземи най-малката вселена, която можеш да си представиш. Представи си тази съвсем, съвсем мъничка частица материя.

-Добре.

- Сега я разрежи на две.

- Добре.

- Какво се получи?

-Две по-малки половинки.

- Точно така. Сега раздели половинката на половина. Какво стана?

- Две *по-малки* половинки.

- Именно. Направи го пак, и *пак!* Какво остава?

- Все по-малки и по-малки частици.

— Да, но кога *свършва това*? Колко пъти можеш да разделяш материята, докато престане да съществува?

- Не знам. Предполагам, че никога не престава да съществува.

- Имаш предвид, че никога не можеш *напълно да я унищожис*? Всичко, което можеш да направиш, е да променяш формата ѝ?

- Така изглежда.

- Казвам ти: ти току-що научи тайната на целия живот и видя в безкрайността. Сега пък Аз имам въпрос за теб.

-Добре ...

- Какво те кара да мислиш, че безкрайността се простира само в едната посока?
- Аха ... значи няма край нито ако вървиш нагоре, нито ако вървиш надолу.
- Не *съществува* горе и долу, но разбирам мисълта ти.
- Но ако има безкрайно малко, значи има и безкрайно голямо.
- Вярно е.
- Но ако голямото е безкрайно, тогава няма *най-голямо*. Това значи в най-широк смисъл, че *няма Бог!*
- Или може би, че *всичко е Бог и нищо друго не съществува*.
Казвам ти: АЗ СЪМ ТОВА, КОЕТО СЪМ.
И ТИ СИ ТОВА, КОЕТО СИ. Няма как да *не* бъдеш. Можеш да променяш формата си, колкото си щеш, но не можеш да *не* бъдеш. Можеш обаче да *не успееш да познаеш* Кой Си и така да изживееш *само половината от него*.
- Това би било ад.
- Точно така. И все пак ти не си осъден да останеш в него. Не си заточен в него завинаги. Единственото, което е необходимо, за да излезеш от ада (от незнанието), е да познаеш отново.
Има много начини и много места (измерения), в които можеш да го сториш. В момента се намираш в едно от тях. Според твоите разбирания то се нарича „третото измерение“.
- И съществуват още много?
- Не ти ли казах, че в моето царство има много резиденции? Нямаше да го кажа, ако не беше така.
- Тогава адът *не съществува*. Искам да кажа, че *няма* място или измерение, в което да сме осъдени да останем завинаги!
- Какъв би бил смисълът на такова нещо?
Обаче винаги сте ограничени от знанието си, защото вие/ние сме самосъздаващо се същество. Не можеш да бъдеш нещо, което не знаеш, че си.
Затова ти е даден този живот, за да можеш да познаеш себе си в собственото си изживяване. Тогава можеш да схванеш себе си, Какъвто Си Наистина и да сътвориш себе си такъв, какъвто си бил в изживяването си - ето как кръгът се затваря ... само че е по-голям.
- И тъй, ти се намираш в процес на израстване - или както го нарекох многократно в тази книга: процес, в който *ставаш* това, което избираш. *Няма граници* на това, което можеш да станеш.
- Значи, че аз мога даже да стана дори ..., смее ли да го кажа ... Бог..., като Теб?
- А ти как мислиш?

- Не знам.

- Няма да можеш - дотогава, докато не знаеш. Запомни триъгълника - Светата Троица: дух - съзнание - тяло. Зачатие - творение - изживяване. Запомни да използваш символите:

СВЕТИЯТ ДУХ = ВДЪХНОВЕНИЕ = ЗАЧАТИЕ

ОТЕЦ = РОДИТЕЛ = ТВОРЕНИЕ

СИН = РОЖБА = ИЗЖИВЯВАНЕ

Синът изживява творението на бащината мисъл, която е зачената от Светия Дух. Можеш ли да си представиш един ден ти да бъдеш Бог?

- В най-лудите си мисли.

- Чудесно, защото Аз пък ти отговарям: Ти вече си Бог. *Просто не го знаеш*. Не съм ли казвал: „Вие сте Богове“?

14

- Ето. Обясних ти всичко. Живота. Как протича. Същинската му причина и предназначение. С какво друго бих могъл да ти помогна?

- Няма за какво повече да помоля. Изпълнен съм с благодарност за този невероятен диалог. Беше тъй всеобхватен. Сега като гледам първоначалните си въпроси, виждам, че сме засегнали само първите пет, свързани с живота, личните взаимоотношения, парите, кариерата и здравето. В списъка ми, както знаеш, имаше още много въпроси, но след тази дискусия всички те ми изглеждат някакси неуместни.

- Да. И все пак ти ги зададе. Затова да ги прегледаме един по един и набързо да им отговорим. Тъкмо набрахме скорост в обсъждането на този материал.

- Какъв материал?

- Материалът, който ти давам и сега е пред тебе. Сега, като набрахме скорост в обсъждането му, да прегледаме набързо останалите въпроси и да им дадем кратък отговор.

- 6. Какъв е кармичният урок, който трябва да науча тук? Какво се опитвам да овладеея?

- Ти не учиш нищо. Няма какво да учиш. Имаш само да си спомниш. Да си спомниш за Мен. Това значи да възстановиш връзката си с Мен.

Какво се опитваш да овладееш? Опитваш се да овладееш *майсторството само по себе си*.

- 7. Съществува ли прераждане? Колко минали живота съм имал? Какво съм бил в тях? Съществува ли „кармичен дълг“?

- Изглежда невероятно все още да се поставя въпрос. Трудно Ми е да си представя, че е възможно. Съществуват толкова много съобщения за изживявания от предишен живот и то от съвсем достоверни източници. Някои от тези хора са донесли поразяващи описания, пълни с детайли и толкова много съвършено проверими данни, че е изключена възможността нещо да е било измислено или подправено, за да подведе останалите.

Имал си 647 предишни живота, щом настояваш да сме точни. Това е 648-ият. В тях си бил *всичко*. Крал, кралица, крепостник. Учител, студент, майстор. Мъж, жена. Войн, пацифист. Герой, подлец. Убиец, спасител. Мъдрец, глупак. Бил си *всичко*!

Не, не съществува такова нещо като кармичен дълг не в смисъла, който ти имаш предвид. Дълг е нещо, което трябва да бъде платено. *Ти не си задължен да правиш нищо*.

Все пак има определени неща, които искаш да направиш, които *избираш* да изживееш. И някои от тези избори зависят от (желанието за тях е предизвикано от) изживявания, които си имал по-рано.

Само дотолкова могат да се доближат думите до това, което ти наричаш карма.

Ако карма е вътрешното желание да бъдеш по-добър, по-голям, да еволюираш, да израстваш и да разглеждаш миналите събития и преживявания като мярка за това, тогава да, кармата съществува. *Тя обаче не изисква нищо*. Никога нищо не се изисква. Ти си, както и винаги си бил, същество със свободен избор.

- 8. Понякога се чувствам като ясновидец. Възможно ли е „да бъдеш ясновидец“? Аз такъв ли съм? Хората, които твърдят, че са ясновидци, „с дявола ли си имат работа“?

- Да, човек може да бъде ясновидец. Ти *си* такъв. *Всеки* е такъв. Няма човек, който да не притежава това, което ти наричаш „способност за ясновидство“. Има само хора, които не я използват.

Използването на тази способност не е нищо повече от използването на шестото чувство.

Очевидно, тази способност не значи „да си имаш работа с дявола“, иначе не бих ви я дал. И, разбира се, *не съществува* дявол, с който да си имаш работа.

Някой ден - може би във втората книга, ще ти обясня как точно действат психическата енергия и ясновидското умение.

- Ще има втора книга?!

- Да. Но нека най-напред да свършим тази.

- 9. Допустимо ли е да се взимат пари за сторено добро? Ако си избира да стана лечител, мога ли да върша тази Божя работа и същевременно да имам финансово изобилие? Или двете взаимно се изключват?

- Вече обсъдихме това.

- 10. Допустим ли е сексът? Каква е истината за това човешко изживяване? Дали единствената цел на секса е продължение на рода, както твърдят някои религии? Дали истинската святост и просветление се достигат чрез въздържание или чрез преобразуване на сексуалната енергия? Допустим ли е сексът без любов? Може ли физическото усещане от него да бъде достатъчно добра причина за изживяването му?

- Разбира се, че сексът е „допустим“. Ще повторя още веднъж: ако не исках да играеш на определени игри, не бих ти дал играчките. Ти даваш ли на децата си неща, с които не искаш да играят?

Играй си със секса. Играй! Чудесно удоволствие е. Защо? Защото той може би е най-голямото удоволствие, което можеш да изпиташ с тялото си, ако става дума само за чисто физическо изживяване.

Но за Бога, недей разрушава невинността и чистотата в секса, радостта и удоволствието, като злоупотребяваш със секса. Не го използвай за власт или за скрити цели, за задоволяване на самолюбие или за господство. Недей използва секса за каквито и да било други цели освен за най-чиста радост и най-висш екстаз - дарен и споделен. Това е *любов* и то пресътворена, а тя е нов живот! Кажеш не съм ли избрал чудесен начин да *създавам още като вас!*

Що се отнася до въздържанието, вече изразих мнението си. Никога нищо свято не е било постигнато чрез въздържание. *Желанията* обаче се променят с откриването на нови по-големи светове. Следователно не е необичайно някой просто да има по-малко (или дори да няма никакво) желание за сексуални удоволствия, както и за всякакви други занимания на тялото. За някои делата на душата стават най-важни и им носят далеч по-големи удоволствия.

Всеки по своему, без да бъде съден - това е мотото.

Краят на въпроса ти получава следния отговор: Не е необходимо да имаш основание за каквото и да било. Просто *ти сам бъди причината*.

Сам бъди причината на изживяванията си.

Запомни, че изживяването ти създава концепция за това Кой Си, концепцията създава творение, творението създава изживяване.

Искаш ли да изживееш себе си като човек, който прави секс без любов? Моля, заповядай! Ще го правиш дотогава, докато дойде момент, когато няма да го искаш повече. И единственото нещо, което *някога* може да те накара да прекратиш това (или *всяко друго*) поведение, е собствената ти новопоявила се мисъл, определяща Кой Си Ти.

Ето колко е просто (и колко е сложно).

- 11. Защо си направил секса толкова хубаво, грандиозно и силно човешко изживяване, ако трябва да го избягваме, колкото се може повече? В тази връзка защо всички удоволствия са или „неморални“, или „незаконни“, или „вредни“?

- С току-що казаното отговорих и на последната част от този въпрос. Няма неморални, незаконни или вредни удоволствия. Животът ти обаче е интересно упражнение за определяне на това какво е удоволствие.

За някои "удоволствие" значи усещане на тялото. За други „удоволствие“ може да бъде нещо съвсем различно. Всичко зависи от това кой мислиш, че си и какво мислиш, че правиш тук.

За секса може да бъде казано много повече, отколкото се споменава тук - но нищо не е по-съществено от това: сексът е *радост*, а много от вас са го превърнали във всичко друго освен радост.

Да, сексът също е и свято нещо. А радостта и светинята могат да бъдат съчетани (те всъщност са едно и също нещо), въпреки че повечето от вас мислят другояче.

Подходът ви към секса е като микрокосмос на подхода ви към живота. Животът би трябвало да е радост, тържество, а вместо това се е превърнал в изживяване на страх, тревога, „недостатъчност“, завист, ярост и трагедия. Същото може да бъде казано за секса.

Вие сте подтискали секса, както сте подтискали и живота, вместо да изразявате Себе си изцяло, без задръжки и с радост. Направили сте срамен секса, както и живота, наричайки го лош и порочен, вместо да го приемете като най-висш подарък и най-велико удоволствие.

Преди да протестираш, заявявайки, че не сте посрамили живота, погледни какъв е колективният ви подход към него. Четири пети от хората на Земята считат живота за изпитание, премеждие, дълг, който трябва да бъде изплатен, училище със сурови уроци, които трябва да бъдат научени или най-общо смятат живота за нещо, което трябва да бъде изтърпено в очакване на *истинската* радост, която идва *след смъртта*.

Срамът е, че толкова много от вас *мислят* така. Нищо чудно, че считате за срамно самото действие, което създава живот.

Енергията в основата на секса е енергията, която е в основата на живота - енергията, която е живот! Чувството на привличане, на силно (понякога непреодолимо) желание да се приблизите един *към* друг и да се слеете е в същността на динамиката на целия живот. Вложил съм го във всичко. То е вродено и е *присъщо* на Всичко, Което Е.

Моралните правила, религиозните ограничения, социалните табути и емоционалните условности, които сте наложили на секса (а между другото и на любовта, и на целия живот), изобщо не ви позволяват да *празнувате съществуването си*.

Още от самото начало всичко, което човекът някога е искал, е да обича и да бъде обичан. И още от самото начало човекът е сторил всичко, което е по силите му, за да го направи невъзможно. Сексът е невероятен израз на обич обич към друг, обич към себе си, обич към *живота*. Затова трябва да го *обичате!* (И вие го обичате - само дето не можете да *кажете* на никого за това; не смеете да *покажете* колко *много* го обичате, защото ще бъдете наречени извратени. А всъщност не сексът, а точно *тази* идея е *извратена*.)

В следващата ни книга ще разгледаме секса по-отблизо; ще изследваме същността му много по-подробно, защото това е въпрос с огромно значение в глобален мащаб.

Засега просто знай лично за себе си следното: *не съм ви дал нищо срамно - най-малко тялото ви и неговите функции. Не е нужно да криете тялото си и функциите му, нито обичта си към тях и обичта си един към друг.*

Телевизионните ви програми не се и замислят, като показват оголения образ на жестокостите, обаче внимават да не покажат оголения образ на любовта. Цялото ви общество е отражение на същия принцип.

- 12. Има ли живи същества на други планети? Били ли сме посещавани от тях? В момента наблюдавани ли сме? Ще видим ли, докато сме живи, неоспоримо доказателство за извънземен живот? Всяка форма на живот свой Бог ли си има? Ти ли си Богът на Всичко?

- На първата част отговарям - да. На втората - да. И на третата - да. На четвъртата не мога да отговоря, защото това би изисквало да предскажа бъдещето - нещо, което няма да направя.

За това, което наричаме „бъдеще“, ще говорим много повече във втората книга, а за извънземния живот и същността (същностите) на Бога в третата.

- Боже Господи, ще има и трета книга?!

- Нека да ти кажа плана.

Книга първа съдържа основни истини и разглежда съществени лични теми и въпроси.

Книга втора ще съдържа далеч по-всеобхватни истини, по-големи идеи и ще разглежда глобални теми и въпроси.

Книга трета ще съдържа най-грандиозните истини, които в момента можете да разберете, и ще разглежда универсални теми и въпроси - въпроси, с които се занимават всички същества във Вселената.

- Аха. Това заповед ли е?

— Не. Щом можеш да зададеш този въпрос, значи не си разбрал нищо от книгата.

Ти си *избрал* да я свършиш тази работа - и си *бил* избран. Кръгът е затворен. Разбираш ли?

- Да.

13. Ще дойде ли някога на Земята Царството небесно? Ще се покаже ли някога Бог на земните хора, както е обещано? Съществува ли Второ Пришествие? Ще има ли някога край на света или апокалипсис, както гласят пророчествата в Библията? Има ли една единствена истинска религия? Ако има, тя коя е?

- Това само по себе си е цяла книга и ще заеме по-голямата част от третия том. Оставих тази начална книга да се ограничи с по-лични въпроси и по-практически теми. Към по-големите въпроси и проблемите с глобално и универсално значение ще премина в следващите токове.

- Това ли е всичко? Няма ли да говорим повече тук?

- Нима вече ти липсвам?

- Липсваш ми! Беше чудесно! Свършваме ли сега?

- Имаш нужда от малко почивка. И читателите ти се нуждаят от почивка. Тук имате да усвоите доста материал. Да се преборите с доста неща. Да обмислите доста неща. Отдели малко свободно време за себе си. Размисли.

Не се чувствай изоставен. Аз винаги съм с теб. Ако имаш въпроси - ежедневни въпроси, каквито съм сигурен, че ще продължиш да имаш, знай, че можеш да Ме повикаш да ти отговоря. Няма нужда това да става само под формата на книга.

Този не е единственият начин, по който ти говоря. Чуй гласа Ми в истината на душата си. Чуй гласа Ми в чувството на сърцето си. Чуй гласа Ми в спокойствието на разума си.

Чуй Ме навсякъде. Винаги, когато имаш въпрос, просто *знай*, че *вече* съм му отговорил. И тогава отвори очите си за своя свят. Отговорът Ми може да е в някоя публикувана статия. Може да е в написаната проповед, която след малко ще бъде изнесена. Може да е във филма, който се снима в момента. Или в песента,

композирана вчера. Може да е в думите, които след малко ще бъдат изречени от любим човек. Или в сърцето на нов приятел, с който ще се запознаеш след малко.

Моята Истина е в шепота на вятъра, в шуртенето на потока, в трясъка на гръмотевицата, в тропота на дъжда.

Тя е допирът на земята, уханието на лилията, топлината на слънцето, магнетизмът на луната.

Моята Истина (и твоята най-сигурна помощ в момент на нужда) е величествена като нощното небе и в същото време проста и неопровержимо доверлива като гугукането на малко бебе.

Музиката на Моята Истина е силна като ударите на сърцето и тиха като дъха, поет в единство с Мен.

Аз няма да те изоставя. Не мога да те изоставя, защото си Мое творение и Мое произведение, Моя дъщеря и Мой син, Мой смисъл и ...Мен самият.

Така че, разчитай на Мен, където и когато си отделен от мира и спокойствието, които съм Аз.

Аз ще съм там.

С Истина.

И Светлина.

И Обич.

ЕПИЛОГ

Откакто получих информацията в тази книга и я разпространявам без много шум, съм отговорил на много въпроси за това, как съм я получил и как е протекъл самият разговор. Уважавам всяко запитване и искреността, с която е отправено. Хората просто искат да знаят повече за това и то е разбираемо.

Въпреки желанието ми да приема всяко телефонно обаждане и да отговоря лично на всяко писмо, това просто не е възможно. Освен всичко друго, бих прекарвал голяма част от времето си, отговаряйки отново и отново на едни и същи въпроси. Затова размислих как да поддържам по-ефективна връзка с вас, като същевременно уважавам всяко запитване.

Реших да пиша ежемесечно писмо до онези, които имат въпроси или коментари във връзка с този разговор. Така ще ми бъде възможно да отговоря на всички запитвания, които пристигат, без да трябва да пиша всеки месец много индивидуални писма. Знам, че това едва ли е най-добрият начин да общувам с вас и със сигурност не е най-личният, но такива са възможностите ми в момента. Ежемесечното писмо може да бъде поръчано на адрес:

*ReCreation
Postal Drawer 3475
Central Point,
Oregon 97502*

В началото предоставяхме това писмо безплатно, но не бяхме и мечтали, че толкова много хора могат да се заинтересуват от него. Поради натрупващите се разходи вече молим за минимално дарение от двайсет и пет долара годишно, за да можем да продължим контакта си с колкото може повече хора. Ако финансово не сте способни да ни подпомогнете в тези разходи, помолете за абонаментна стипендия.

Радвам се, че можахте да споделите с мен този изключителен разговор. Пожелавам ви най-висше изживяване на благословията на живота и осъзнаване на присъствието на Бог в живота ви, което да ви носи мир, радост и обич през всичките ви дни и начинания.

Нийл Доналд Уолш

Текстове за изтегляне 7000 страници, 3000 образа.

www.angeli-raja.eu

www.vesmirni-lide.cz

www.vesmirnilide.cz

www.andele-svetla.cz

www.andelesvetla.cz

www.universe-people.cz

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.angels-heaven.org

www.ashtar-sheran.org

www.himmels-engel.de

www.angeles-luz.es

www.angely-sveta.ru

www.anges-lumiere.eu

www.angelo-luce.it
www.anioly-nieba.pl
www.feny-angyalai.hu
www.anjos-ceu.eu

2009

IVO A. BENDA